

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

27009

WELCOME TO WHITLOCK

Book 2

A. A.
Dark

27009

Whitlock'a Hoş Geldiniz

Erotik Korku Dalında
Uluslararası Çok Satan Yazar
A. A. Dark

27009

Whitlock'a Hoş Geldiniz

Erotik Korku Dalında
Uluslararası Çok Satan Yazar
A.A. Dark
Copyright © 2017 by A.A. Dark

ISBN:

Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitaptaki tüm karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın yayıncının izni olmadan internet veya başka bir yolla taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yasadışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen sadece izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan eserlerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

malzemeler. Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Önsöz

Everleigh

Özgürlük. Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası vardı. Güneş, temiz hava, ucsuz bucaksız açık alanlar ve karla kaplı dağlar. Sadece eski ustamın kitaplarında okuduğum kültürlerle tanışmak. İçimde kapanmasını hayal bile edemeyeceğim bir kapı açtılar.

Efendiler ve kölelerle dolu yeraltı kalesinden uzakta geçirdiğim aylar boyunca birçok ülkeyi ziyaret ettim. Egzotik yemeklerin tadına baktım ve çoğu kişinin varlığından haberdar olmadığı kabilelerle geceler geçirdim. Zamanımı fakirlere ayırdım ve nadiren de olsa zenginlerle yemek yedim. Ama benden çalınan hayatı telafi etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir zaman tam anlamıyla eğlenemedim. Hiçbir zaman gerçekten mutlu ya da güvende olmadım. Yeni hayatımla birlikte sürekli ölüm geldi. Whitlock'tan beni geri almaya çalışanlara ölüm. Bana ihanet etmek isteyen muhafızlarıma ölüm. Ölüm... beni hâlâ tutsak edecek kadar güçlü bir aşktan kaçamadığım için kendime.

Aylar geçti. Heyecan ve coşku azalmaya başladı. Her hareketimi ve nedenimi sorguladım. Dünyayı daha çok gördükçe, ruhum gerçek evinin yasını tutmaya başladı. Beyazı özledim. Delici mavi gözleri ve siyah saçları özledim. *Bram Whitlock için yanıp tutuşuyordum ama bunu yapmamalıydım.* Arzuladığım şey mezardan dönen adam değildi. O duygusuz yabancıyı tanıımıyordum. Bir zamanlar beni sahiplenen Bram'di. Kalbim onu çağırıyordu. O Efendi şimdi ölü müydü? Beni sinemaya götüren Bram, döndüğünde bana gösterdiği soğuk dış görünüşün içinde bir yerlerde hâlâ yaşıyor muydu? Eski halinden bir parça kalmış olsa bile, West'in yarattığı çılgın kadından sadece küçük bir tat almıştı. Artık ikimiz de farklıydık. Rahmetli kocam sayesinde değişmiştik.

West Harper bizi mahvetti. Onu öldürüp kaçarak, özlemini çektiğim şeyin üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Bram. Onun sahipliğini. Yanlış ve mantıksız olsa bile huzurlu, sevgi dolu bir kölelik. Beynim bunun asla olamayacağını söylüyordu. Anlayabileceğim hiçbir şekilde. Gururlu bir yasa için birbiriyle savaşan iki rakip güctük. Kimse Whitlock'tan kaçamazdı ama ben kaçmıştım. Şimdi, ne pahasına olursa olsun dönmemi istiyordu. Peşimden gelmesini sağlayan şey aşk mı yoksa inatçılık mıydı, bilmiyordum.

Ne olursa olsun, kararlarımızın her birinin bir bedeli vardı. Onun halkı

geri alma emri verdi. Yaratmaya devam ettiğim korkular ve kana bulanmış anılar nedeniyle akıl sağlığım tamamen geri gelmiyordu. *Kölem...* İhtiyaç duydukça daha da çaresizleşiyordu. Ne kadar güçlü ve bağımsız olduğuma rağmen hâlâ içimdeydi. Uzakta geçirdiğim süre boyunca manzara dışında hiçbir şey değişmemişti ve bunun ne anlama geldiğiyle yüzleşmek zorundaydım. Whitlock ve Bram'den uzakta olsam bile tamamen özgür değildim. Eğer bugün beni aramayı bırakmaya karar verirse, sonsuza dek onun olarak kalacaktım. Özümde hep öyle kalacaktım. Gerçek aşk asla ölmez. Korkudan kökleşmiş olan şey silinemezdi.

Kalemim tavanımdan tutulan adamın elmacık kemiğinde gezindi ve titremesine karşı gülümsememi tuttum. Gözleri kırık şifonyerin üzerinde duran beyaz parlak kutuya gidip geliyordu. Yanında kırmızı saten bir kurdele ve büyük kırmızı bir fiyonk duruyordu. Bunun nasıl sona ereceğini biliyordu.

"Ana Efendinize söylemek istediğiniz son bir söz var mı?"

Kalemi hediye etiketine götürdüm, bekliyordum.

"Lütfen. Lütfen, Hanımefendi. Bunu halledebiliriz. Yapabiliriz."

O sözünü bitirmeden elim geri gitti ve kalemin ucunu omzuna sapladım. Bir, iki kez. Issız kulübenin ahşap duvarlarından çılgınlıklar yankılandı. Etrafımızda vahşi doğadan başka bir şey olmadığı için kimsenin duymasından endişe etmiyordum.

"Bunu daha önce de konuşmuştuk. Soruları ben soruyorum ve sen ilk seferinde bana bir yanıt veriyorsun. Bunu hayır olarak kabul edeceğim."

Kalemi etinden çekip çıkarırken dişlerim sıkıldı. Yaradan kıpkırmızı bir kan akıyordu ve sessizliğini bozmak için geçen saatler yüzünden yırtık pırtık giysilerine kan bulaşmıştı. Sabrım çoktan tükenmişti. O endişeyle şifonyerin üzerindeki son hedefine bakarken, ben *telefonuna* göz atıyordum - Whitlock'la doğrudan bağlantım... günaha...

Bölüm 1

İzci 5

Yirmi dokuz yaşında, bir metre boyunda, sarı saçlı ve mavi gözlü biri olarak yakışıklılığım kadınlarla yakınlaşmamı kolaylaştırıyordu. Bir tür internet ünlüsü olmamın da bir zararı yoktu. Sahte kimliğimle birçok takipçim vardı. Ama kimlik neydi ki zaten? İnsanların gördüklerine inanmalarına izin verdik. Kötü yanlarımız yerine iyi yanlarımızı paylaştık. Dünya plastik kişilikli sahte insanlarla doluydu.

Whitlock'un izcileri genellikle bilinmezdi. Dikkat çekmememiz gerekiyordu. Kalabalıklarda göze çarpmamamız ya da her hareketimizi takip eden hayranlarımız olmaması gerekiyordu. Ben bir istisnaydım. Yaptığım işte o kadar iyiydim. Ama sonuçlarını biliyordum. Eğer çuvallarsam, ölü bir adam olurum. Takipçilerimin bilmediği şey: Ben zaten öyleydim.

İnternette takip ettikleri adam gerçek dünyada yaşamıyordu. Hatta doğum belgesi, sosyal güvenlik kartı gibi varoluş temellerini göz önünde bulundurduğunuzda gerçekte var bile değildi.

Ben bir efendi ve kölenin ürünüydüm. Whitlock'un taş duvarları arasında doğan ve yaşamasına izin verilen ilk ve *tek* çocuktum. Histerektomilerin zorunlu hale getirilmesinden önceydi, Efendiler istenmeyen hamileliklerle genellikle kendileri ilgilenirlerdi. Ama babam çok önemli bir adamdı. Ünlü bir aktör. Bir klasikti. Ve hayatımı kurtaran da onun eski Ana Efendi ile olan çarpık dostluğu ve entrikalarıydı. Ama bu bedelsiz değildi.

Bir bebeğin bir lütuf olduğu düşünülduğünde, benim hayatım daha çok böyle bir ortamda büyüyen bir çocuğun nasıl olacağını görmek için yapılan bir deneydi. Çoğu standarda göre iyi değildi. Annesiz olduğum için küçük yaştan itibaren kendime güvenmeyi öğrendim. Beni doğuran kadının bir köle olduğunu biliyordum ama hangisi olduğundan hiçbir zaman emin o l a m a d ı m .

Çocukluğumun anlık görüntülerinin onun gerçek halini yansıttığından şüpheliydim. Bunun bir önemi yoktu. Evimizde yaşayan kölelerin hiçbirinin benim üzerime titremesine ya da bana şefkat göstermesine izin verilmiyordu. Benimle konuşmak bile yasaktı. Üstünlüğüm ve neler yapabileceğim, babamın onları dövmesini, tecavüz etmesini ve işkence etmesini izlerken çok erken yaşta fark edildi.

Birçok kölesi oldu. Bazıları bir ya da iki yıl sürdü. Bazıları sadece bir gün. Bana kadınlara asla yaklaşmamam öğretildi. Clark bana onların kötülüklerini gösterdi.

Zihinleri. Onları kırsanız bile, her zaman durumu manipüle etmenin bir yolunu bulurlar. Yalan söylemek, çalmak ya da hile yapmak için. Ben Whitlock'ta gardiyan olmadan önce babam iki düzineden fazla köle satmış olmalı. Hatta bir keresinde kim olduğumda bir fark yaratıp yaratmayacağını görmek için bir köle bile satın almıştım. Kısa bir süre için onu sevdiğimi sandım. *O da beni seviyordu.* Ama bu bir yanılsamaydı. Onun mızımız ve zayıf tavırlarından sıkılmam uzun sürmedi. Memnun etmek için yaşıyordu ve içimde bir şey -DNA'daki bir şey beni ondan nefret ettirdi. Her bakışı, her acınası ifadesi, bir gün, tıpkı babamın daha önce defalarca yaptığı gibi, yumruklarımla yüzünü parçalayana kadar inşa etti. Ona vurduğumda bile ayaklarımın altından ayrılmadı. Parmakları çıplak bacaklarımı pençeliyor, kendini daha yakına çekmeye çalışırken derimi kırıyordu. *Kadınlardan nefret ederdim.* Neredeyse genel olarak insanlardan nefret ettiğim kadar.

Köşeyi dönüp izci salonuna doğru yöneldiğimde muhafızlardan birinden selam sesi geldi. Her şeyimi hazırlamıştım; son derece şık kıyafetler, güzel ayakkabılar, bir avuç şort. Atina sosyal medya hesaplarımda harika görünecekti ama tropik bir ortamda olmak gibi bir arzum yoktu. Soğuğu seviyordum. Issızlığı. Bana burayı hatırlatıyordu. Whitlock-evini. Kar, hayatımın çoğunu içinden yürüyerek geçirdiğim hiç bitmeyen beyaz geçitler gibiydi. Ve asla gerçekten sıcak değildi. Yazın ölüsünde bile, gizli kalenin soğuğu kemiklerinize kadar sızmayı başarıyordu.

"Beş." Omzumun üzerinden baktım, Onyedi bana doğru koşarken yavaşlıyordum. "Çıkış yapmaya mı gidiyorsun?"

"Haklısın." Devam etmek istemeyeceğini umarak önüme baktım. Gerçek dünyada umurumdaymış gibi davranmakta çok iyiydim ama burada öyle davranmak zorunda değildim.

"Ana Efendi ve Mateo beni Küba'ya götürüyor. Siktiğimin Küba'sına. Orada ne halt edeceğim ben? Nereye gidiyorsun?"

"Atina. Ve yapman gerekeni yap. Bir köle al. Birkaç tane. Yapmayı planladığım şey bu. Yirmi dört altı doksan Atina gibi bir yere gidecek kadar aptal değildir. Bu çok kolay olurdu. O bundan daha zeki."

"Belki de sizden daha akıllıdır ve biz ondan şüphelenmeyeceğimiz için Atina'ya gider."

Gözlerimi kısarak şöyle bir baktım. "Sanırım. Ne olursa olsun onu arayacağım. İşimi yapmayı planlamadığımdan değil. Sadece gerçekten orada olacağını sanmıyorum. Bildiğim tek şey, oranın Whitlock malzemeleriyle dolu olduğu. Bahse girerim yeni bir köle bulmadan on dakika önce orada olamam. Açık artırma bittiğine göre seçilenler listesi boşaldı. Gördüğüm her çekici sürtüğü koparabilirim."

"Çok doğru. Bahse girmek ister misin?"

Bir kahkaha bıraktı beni - içi boş ve şeytani, biraz da kızgınlıkla karışık. "Daha çekici bir köle bulabileceğini mi sanıyorsun? Bana bir bak. Kim olduğumu biliyor musun? Birkaç yüz bin takipçim var. Onları kontrol etmelisin. Fıçıdaki balık gibi. Yerlerini görüyorum. Onlar bilmeden kolayca gelebilirim. Birbirimize rastladığımız bir durumda, oltamı sallamak, yemi ayarlamak ve aptal kaltağı oltaya takmak çocuk oyuncağı olurdu. Beni sikimi yalamasına izin vermeye ikna edene kadar kıcı bir tekne ya da yeraltı sisteminde olurdu. Hiç şansın yok, Seventeen. Kimsenin yok. Birçok kişi bu işte en iyisi olduğunu söyleyebilir, ama denemek zorunda bile olmayan tek kişi benim. Oyun yok. Çaba yok. Saf yetenek. Ben bunun için yaratılmışım. *Gerçekten.*"

Sessizliği hemen bir küfür takip etti. "Kimsenin seni sevmemesine şaşmamalı.

Yüce İsa. Dönüşte görüşürüz."

"Umarım değildir." Onyedi hışımla uzaklaşırken dönüp bakmadım bile. Salondan geçip Mateo'nun bağlantılı ofisinin kapısına vurdum. Kapıyı açanın Ana Efendimiz olmasını beklemiyordum.

"Kimsin lan sen...?" Başını yana eğen Bram Whitlock'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Clark'ın çocuğu. Bu doğru. Seni uzun zamandır görmemiştim. Babanın gözlerini almışsın. İçeri gelsene. Biz de tam senden bahsediyorduk."

Mateo'nun maun masasının önünde dururken başımı sallayarak Ustama itaat ettim. İzci liderinin onay işaretiyle, gerçekten örnek aldığım adamın oğlu olan Ana Üstat Whitlock'a doğru eğilerek oturdum. Artık ölü bir adamdı ama bu onun liderliğini Bram'inkine tercih etmemi değiştirmede. Enerjisinde bir heyecan vardı. Mavi gözlerinden ve bugün düzgünce arkaya taradığı saçlarından belli oluyordu. Durumunun kötüye gittiği bir sır değildi. Sağlık açısından değil ama ruhsal durumu açısından. Kölesi onu mahvediyordu ve onun kendisine bunu yapmasına izin verdiği için aptalın tekiydi. Babası bunun olmasına asla izin vermezdi.

"Atina'ya gidiyorsunuz."

"Evet, Ana Efendi. Uçağım birkaç saat içinde kalkıyor. Havaalanına gitmeden önce kontrol etmeye geliyordum."

"Mükemmel. Bu mükemmel. Sen benim adamımsın. Onu geri getireceksin."

Durakladım, daha dik otururken Mateo'ya baktım. "Orada olduğuna dair istihbaratımız var mı?"

Bram başını salladı. "Henüz orada değil. Adamlarımdan biri muhtemelen yolda olduğunu duymuş. Sizi havaalanında bekliyor olacak. Odanı çoktan hazırladı ve adamım haklıysa, o da aynı tesiste kalacak. Görüntü almak için ne gerekiyorsa yap. Eğer onu görürsen ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde o olduğunu bilersen, hiçbir şey yapmayacaksın. *Beni duyuyor musun?*"

Beni doğrudan arayın, ben de elimdeki herkesi sizinle buluşması için oraya göndereyim. Bu sefer onu kaybetmeyeceğim." Döndüğünden beri görmediğim bir mutluluk yayarak gülümsedi. "Onu yakaladım. Bu sefer kaçamaz. Hiçbir yolu yok."

"Eğer oradaysa, onu yakalayacağımıza söz veriyorum. Köleyi tanıyorum. İkimiz de burada büyüdü. Yıllar boyunca onu ara sıra gördüm. Verdiğiniz bilgiler doğruysa yirmi dört-altı-doksan yaşlarında olduğunu tespit edebilirim."

İşaret parmağını bana doğru uzatırken elini kaldırdı. "*Evet*. Mateo numaramı telefonuna programladı. Önümüzdeki birkaç gün içinde aramanı bekliyorum."

Cevap veremedi kapıdan fırladı, kelebekler ve siyahın tonlarıyla dolu bir gökkuşağı. Neşesine rağmen, enerjisinin altında yatan karanlığı hissedebiliyordum. Onu geri almak için heyecanlı olabilirdi ama bunu yaptığında, ikisi arasında gerçekleşecek olan şey mutluluk değildi. Onu sevse bile kaçtığı için kızgındı. Ve köle... O lanet olası bir psikopat kaltaktı, erkeklerin yüzlerinin derisini yüzüyordu. Onları özenle paketlenmiş hediyeler olarak göndermeden önce giyip giymediğini merak ettim.

Mateo kayıtsızca, "Telefonun," dedi ve telefonu uzattı. "Kuralları biliyorsun. Bu numaradan kişisel arama yapmak yok. Takip edilemez ama sosyal hayatın için para ödemiyoruz. Kendi bokunu kullan. Yirmi dört saat içinde ve ondan sonra her yirmi dört saatte bir rapor vereceksin, görevin yüksek riskleri ve bugüne kadar ki... ölü sayısı göz önüne alındığında. Eğer senden haber alamazsak, listeye gireceksin. Hayatta olduğunuzu öğrenirsek ve irtibat kurmayı başaramazsak, ölürsünüz. Seni bulamazsak, muhtemelen zaten ölmüşsündür. Ana Efendi'nin numarası *MM'nin* altında programlı. Yirmi dört altı doksanın keşfedilmesi üzerine onu arayacaksınız ve ardından hemen beni arayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Tanışacağınız adam bir izci değil. Joe adıyla tanınıyor. Onu gördüğünde tanıyacaksınız. İmzala." Bana doğru bir kâğıt uzattı ve ben de tutucusundan bir kalem kaptım, yan tarafına T.S.'nin baş harflerini yazarak Beş'i karaladım.

"Harika. Şimdi ofisimden defol. Bir dahaki sefere yüzünü gördüğümde, kırmızı fiyonklu beyaz bir kutuda geldiği için olmasa iyi olur. Ondan uzak dur, Beş. Ona güven olmaz. Yalnız kalırsan seni canlı canlı yer. Bunu unutma."

Bavulumun sapını tutup salona geri dönerken gözlerimi devirmemeye çalıştım. Birkaç gözcü bana baktı, bakışlarında sadece benim bildiğim bir ölümlük vardı. Ama benim gördüğüm de onların tehlikeliliği idi. Burada hepimiz katıldık. Efendilerden, gözcülere ve muhafızlara kadar hepimiz talihsiz kölelerin kanlarından ve kemiklerinden yapılmış bir kalede yaşıyorduk.

buraya getirdi. Ve neredeyse hiçbirimizin umurunda değildi. Bazılarımız, benim gibi, fiziksel olarak yapamazdı ve diğerleri uzun zaman önce ahlak kurallarını bir kenara bırakmayı öğrenmişti. Bu dünyada yaşamak istiyorsanız umursamaya gücünüz yetmezdi.

Koridorlar beni yeraltı garajına ve kullanmamız gereken yol sistemlerine götürdü. Eskiden içeri girmenin birden fazla yolu vardı ama Bram Whitlock en yakın arkadaşının kendisini öldürtme girişiminden sonra buna bir son verdi. Şimdi her şeyi izliyordu. Muhtemelen arabama binip dışarı çıkmamı izliyordu. Umursamadığım başka bir şey daha.

Adamın ciddi sorunları vardı. Ve belki de sadece kölesinden değil. O gittikten sonra bir şeyler olmuştu. Karanlık ve gizli bir şey. Söylentilere göre Bram, gemisinde en yakınında tuttuğu adamların hayatına kastettiğini fark etmişti. Everleigh Harper'ın kaçmadan önce ifşa ettiklerinin ötesinde adamlar. Bram'ın gözlerini açmış ve bunu yaparken de öyle acımasız bir komployu ortaya çıkarmıştı ki, düşmanlarına o kadar grotesk şekillerde işkence etmiş ve parçalara ayırmıştı ki, nöbet tutan adamlar zihinsel olarak yara almışlardı. Her bir üyeye diğerinin ölümünü izletirken bazılarının orada hastalandığı düşünülüyordu. Konuşma dizginlendi. Dedikodular dehşete yol açtı. Yine de olaylar, Bram'ın liderlik edecek kadar yetenekli olup olmadığından şüphe edenlerin sadakatini garip bir şekilde çarpıttı ve güçlendirdi.

Tepedeki ışıklar seyahat ettiğim karanlık yolu aydınlatıyordu. Arada sırada farklı yönlerde sapıyordu ama ben kilometrelerce güneye doğru gitmeye devam ettim. Burada gidemeyeceğiniz hemen hemen hiçbir yer yoktu. Sistemimiz neredeyse her eyaleti kapsıyordu; en yeni avlarımızı kaçıran ölüm taciri izciler için bir süper otoyol. Yol boyunca y o r u l u p dinlenmeye ihtiyaç duyanlar için yanlarda küçük yataklar ve asma kilitli kafeslerin bulunduğu bölmeler bile vardı. Whitlock'un düşünmediği hiçbir şey yoktu. Seks, işkence ve talep gibi bariz unsurların yanı sıra, bu yerin asla ölmeyecek olmasının bir başka nedeni de buydu. Her şeyi birbirine bağlayan güç sökülüp atılamayacak kadar büyüktü.

İleride bir tabela belirdi: Cheyenne Bölgesel Havaalanı. En uygunuydu ama benim varış noktam değildi. Uçağım Denver'dan kalkıyordu. Whitlock'tan arabayla iki saatten az sürüyordu. Daha hızlıydı, çünkü hız sınırı yoktu ve dümdüz bir yoldu.

Zaman geçti ve sonunda zenginler ve ünlüler için ayrılmış yeraltı otoparkımıza vardım. Sıradan bir insan gibi uçağımın kapısına doğru ilerledim, birinci sınıf koltuğuma oturduğumda rahatladım ve Everleigh *Harper* dosyamı çıkardım-yirmi dört-altı-doksan.

Orada oturup yüz hatlarını ezberledim. Onu farklı bir saç rengiyle hayal ettim. Gölge ya da konturlu makyajla. Whitlock'ta köle olarak geçirdiği süre boyunca kızın görüntülerini gördüm ve bunun içimdeki avcıyı beslemesine izin verdim.

Biraz daha zaman.

New York'ta bir aktarma.
Daha çok çalışıyorum.
Uyu. Atina.

Bölüm 2

Layla

"Aamir. Aamir! Gidemezsin. Ben hazır değilim. Babamın ne dediğini dedi!" biliyorsun.

Diğer sandaletimi ararken kıyafetlerim omzumun üzerinden uçtu. Sonra Ben ve kardeşim için aylarca tatil planları yaptıktan sonra iş bavul hazırlamaya gelince fena halde çuvallamıştım. Eşleşen şortları olmayan gömlekler buldum. Artık evden uzaktayken giymeye kıyamadığım cüretkâr sundressler. Atina'ya gelmekle ilgili hiçbir şey doğru gitmiyordu. Kardeşimin bana eşlik etmesi gerekiyordu ama beni ekecek bir sürü fırsat bulmuştu. Buna sevinmem gerekirdi ama onun tarafından aşırı korunduğum bir hayatla kıyaslandığında ani özgürlüğüm bir şok etkisi yaratmıştı.

"Aamir!"

"Ne? Ben buradayım, Jessa'ya mesaj atıyorum. Acele et, yoksa biz aşağı inene kadar güneş batmış olacak."

Yatağımın üzerinde dönüp altına bakabilmek için kendimi şilteye yasladığımda içimden bir hırıltı yükseldi. Planladığımızdan daha geç uyumuştuk ve saat öğlene yaklaşmış olmalıydı. Karnım guruldadı ama karanlığın içinden gözlerimi kısarak bakarken onu duymazdan geldim.

"Beş dakikan var yoksa sensiz havuza gidiyorum." "Hemen geliyorum!"

Lanet olası Jessa ve onun üniversiteden önceki tek gezimizi mahvetme ihtiyacı. Kardeşim onunla sadece üç aydır çıkıyordu ama birbirlerinden ayrılamıyorlardı... tıpkı görüşmeye başlamadan önce benimle olduğu gibi. Georgia'dan ayrılmak üzere uçağa binene kadar onun geleceğinden bile haberim yoktu. "*Sürpriz*," diye seslenmişti. Hem benim hem de ikizim için öyle olmuştu. Tek tesellim, kendi odasını tutmuş olması ve bizimkinde kalmaya çalışmamış olmasıydı.

"Layla!"

"Bekle!"

Yataktan fırladım, zemini taradım ve tesisin küçük şifonyerinin altından görünen ucu gördüğümde neredeyse bağıırıyordum. Odaya yöneldim, onu çıkardım ve odadan aceleyle çıkmadan önce giydim. Kardeşimin kahverengi gözleri telefonunun ekranından hemen benimkilere dikildi.

"Zamanı gelmişti. Jess bize içki sipariş etti. Çoktan erimeye başladıklarını söyledi."

Kızgınlık oradaydı ama dudaklarını çekiştiren muzip gülümseme ayaklarımı neredeyse tökezletiyordu. *Bu bakışı biliyordum.* Kardeşimin düşüncelerini ve enerjisini okuyabiliyordum. Büyürken annemle babam sık sık evden ayrılırdı. O ve ben gerçekten sahip olduğumuz tek şeydik. Dadılar gelip giderdi ve biz de bu süreçte oldukça korunaklı kalırdık. İyi çocuklardık. Ama bunun gibi, babamın yapmamıza izin verdiği şeylerle ilgili katı kurallarını zorlayacağını bildiğim zamanlar oldu. "Ne tür içkiler?"

"İyi türden." "Alkol mü?" "Belki."

Başına taktığı güneş gözlüğü gözlerindeki isyanı örtmek için aşağı doğru çekilmişti. Gümüş renkli camlar koyu tenine çok yakışmıştı ve başımı sallarken iç çektim. Dürüst olmak gerekirse, aramızdaki genetik piyangoyu kardeşim kazanmıştı. Uzun boyluydu, karma dövüş sanatları yaptığı günlerden kalma yağsız kasları, mükemmel yüz hatları ve koyu, dalgalı saçları vardı. Muhtemelen bu yüzden daha on sekiz yaşındayken bizden neredeyse dört yaş büyük bir kadınla çıkıyordu. Bana gelince, güzel olduğumu biliyordum ama bedenimde kendimi rahat hissetmiyordum. Bana göre göğüslerim çok büyüktü ve belim ince olmasına rağmen kalçalarım bundan uzaklaşıyordu. Özgüven eksikliğimin pek bir önemi yoktu. Eğer bir erkek bana yaklaşırsa, ağabeyim hemen defolup gitmelerini söylerdi.

Lobiye çıkan merdivenlere ulaştığımızda Aamir güldü. Telefonundan başını kaldırdı, bana dönerken havluları ve cep telefonunu göğsüne yaklaştırdı.

"Sence buradan daha güzel bir yer var mıdır?" "Yani gerçekten gördün mü?"

"Atina mı?" Şaşkınlık yüz hatlarını kapladı, ancak beni fırlattığında soldu.

Bir

bak. "Ne var, Aamir? Buraya tatile geldik ama sen Telefonunuzla ya da Jessa'yla meşgul olduğunuz için tadını çıkarmaya bile vaktiniz olmadı. *Planlarımız vardı.* Tarihi yerleri keşfedecektik. Müzeleri ziyaret edecektik. Adaları gezmek için gününbirlik bir gemi turuna çıkacaktık. Hatırladın mı?"

"Hâlâ yapabiliriz. Jessa'nın burada olması bunu değiştirmeyecek."

Yüzümdeki kızgın ifade anında ortaya çıktı ve kardeşim de bunu hemen anladı. Onun savaşını gördüm. Ben ya da Jessa. Muhtemelen o da bu durum karşısında en az benim kadar yıkılmış hissediyordu. "Üç gündür buradayız Aamir ve havuz kenarında oturmaktan ve bir şeyler yemek için ana yola inmekten başka bir şey yapmadık. Sahili görmek istiyorum. Penceremizden Zeus Tapınağı görünüyor ama sana gitmek istediğimi söylediğimde belki sonra demiştin. Bu iki gün önceydi."

Birden durdu ve bizim için ayırdığı şemsiyeli masanın yanında duran Jessa'ya güven verici bir bakış atıp el salladı. Küçük havuzun etrafında sadece bir avuç insan vardı: üç masa ötede oturan, parlak Hawaii tişörtleri giymiş iki adam, şezlongda güneşlenen sarışın bir kadın ve havuzun bir kenarında konuşan bir çift. Yavaşça bana döndü ve elimi kavradı.

"Özür dilerim. Haklısın. Bunu uzun zamandır planlıyordun ve ben de buna saygı duymak zorundayım. Onun geleceğini bilmediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Sadece... son zamanlarda çok mesafelisin."

"Yalnız hissediyorsun." Bu bir soru değildi. Kendi üzüntüsü büzülmüş dudaklarından okunuyordu. "Özür dilerim. Böyle olmasını hiç istememiştim ama onu planlarımın dışında bırakamam. Bak ne diyeceğim, yarın bizim günümüz olacak. Zeus Tapınağı'nı ve başka ne istersen onu göreceğiz. Sen ve ben olacağız, tıpkı olması gerektiği gibi."

"Söz veriyor musun?"

Aamir'in ağzı açıldı ama sonra kapandı. "Söz veriyorum." "Telefon olmadan mı?"

Yine tereddüt. "Cebimde tutacağım." "Tüm zaman boyunca üzerinde olmayacağına yemin eder misin?"

"Sana söz veriyorum ve bunu asla bozmayacağımı biliyorsun. *Ben ve sen.* Sanırım benim de biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Sonuncusunu nefesinin altında fısıldadı ve beni merdivenlerin geri kalanından aşağı **i n d i r m e s i n e** izin verdiğimde bir gülümseme geldi. Jessa yaklaştığımızda ayakta durmaya devam etti ve yaklaştığımız anda kollarını kardeşime dolamakta tereddüt etmedi.

"İşte ikiniz de buradasınız. Ben de ikiniz kayboldunuz mu diye merak ediyordum." Omuz hizasındaki kahverengi saçları esintiyle geriye savruldu ve elini yukarı uzattı,

taktığı pembe gözlükleri kaldırarak yuvarlak, mavi gözlerini gösterdi. "Ayakkabımı bulamadım. Sanırım ne zaman-"

"Bebeğim, bu içkiyi denemelisin," diyerek sözümü kesen Jessa, konuşmaya başladıklarında Aamir'i daha da masaya doğru çekti. Oturduklarında Jessa sohbeti domine ederken kardeşim bana sempatik bakışlar attı. Masaya doğru ilerleyip yerime oturduğumda önümde duran şeye baktım. Parlak mavi bir bardak, yanında küçük bir şemsiye ile birkaç santim ötede duruyordu ve ağabeyim sırtını yere koyarken ben onu denemekten vazgeçtim.

"Vay canına, bu gerçekten çok iyi."

"Doğru. Hoşuna gideceğini biliyordum. Bu gecedan önce biraz gevşeriz diye düşünmüştüm."

"Bu gece mi?" Masanın üzerinden Jessa'ya doğru biraz daha eğildim.

"Bu gece ne oluyor?"

Sessizlik.

Aamir aramıza bakarken dudakları suçlulukla aralandı. "Pek bir şey yok. Jessa kontrol etmek istediği bir kulüp buldu. Sana söyleyecektim ama senin tarzın olmadığını düşündüm. Ayrıca, o tür bir ortamda bulunmana da gerek yok zaten."

"Ama senin gitmende bir sakınca yok, değil mi?" "Layla..."

"Yapma," diye tersledim. "Git eğlen. *Bensiz*."

Sandalyeyi iterek merdivenlere yöneldim. Eğer bu bizim tatilimiz olmayacaksa, Atina'yı tek başıma görecektim, babamın birlikte kalmamızla ilgili kurallarına aldırmayacaktım. Kardeşimin beni programına dahil etmesini bekleyerek seyahatimi mahvetmeyecektim.

Beton merdivenleri hızla çıktım ve otelin girişine döndüm, ancak çarpışan güçle sarsılarak durabildim. O da en az benim kadar büyük bir görevdeydi. Sertçe çarpıştık ve dizlerimin bağı çözülürken ciğerlerimdeki hava kilitlendi. Güçlü kollar kalçalarımı sıkıca tutarak düşmemi engelledi. Özür dilemeli ya da bir şeyler söylemeliydim ama parlak mavi gözlere bakarken kelimeler imkansızdı.

"İyi misin?" "I..."

Sarışın beni sağa çekerken bir şekilde bacaklarımı çalıştırmayı başardım. Ben hâlâ ona bakıyor olsam da o havuzun çevresini tarıyordu.

"Özür dilerim," dedim zorla. "Düşünmüyordum. Yani, bakmıyordum. Nereye gittiğime bakmıyordum."

Delici mavisini geri dönüp yüzümü incelerken bir gülümseme geldi. Kaşları çatıldı ve parmakları yavaşça belime doğru ilerleyerek dirseklerimin hemen üzerinde durdu.

"Bu ikimizi de yapar. Ben Travis. Travis Sloan."

Gülümsemesi neredeyse bana bunun bir anlamı olması gerektiğini düşündürüyordu. "Ben Layla."

"Kesinlikle çok güzel."

Yanaklarım alev alev yandı ve kollarından hızlı adımlarla uzaklaşmam gülümsemesini daha da genişletti.

"Tanıştığımıza memnun oldum Travis. Gitmeliyim."

"Tabii ki. Sonra görüşür müyüz? Az önce çatı katında akşam yemeği servis ettiklerini söylediler. Sana bir yer ayırma şansım var mı?"

"Layla."

Döndüm ve Aamir'in merdivenleri hızla çıktığını gördüm. Travis'e şöyle bir baktı ve gözlerini korumacı bir şekilde kıstı ama içinde bir şok da vardı. Adımlarını yavaşlatmıştı.

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" "Eğer  zg r ve istekliysen."

Travis konuşmasına rağmen bakışları yaklaşan kardeşimin üzerinden hiç ayrılmadı.

Derinliklerinde okuyamadığım bir değişiklik vardı. Mavinin koyulaşması beni duraksattı. Aamir bana tekrar seslenmeseydi, belki de iğg d lerimin beni uyardığı ihtiya da daha iyi uyum sağlayabilirdim.

"Layla, ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Yemeğe evet diyorum. Ben boşum ve senin Jessa ile randevun var."

"Yani, bu bir evet mi?"

Kendimden emin görünmeye çalışarak Travis'e başımı sallayarak baktım. Gerçek şu ki, hiç de öyle değildim. Bu adam benim ligimin çok dışındaydı. Sadece bu da değil, rahat hissettiğimden daha yaşlıydı. Yirmili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum ama biraz daha yaşlı da olabilirdi.

"Harika. Saat yedide çatıda görüşür müyüz?"

"Yedi iyidir."

Travis parmaklarını avucumda gezdirip dudaklarına götürürken Aamir şaşırtıcı derecede sessizdi. "M kemmek. Akşam görüşürüz."

Bununla birlikte yakışıklı yabancı dışarı ıktı. Aamir gözlüklerini tutmuş, kafasını çevirip Travis'i merdivenlerden aşağıya doğru takip etmeden önce ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Ders vermesini beklemedim. Arkamdan gelen ayak seslerini duymamak için elimden geleni yaparak odama doğru yöneldim.

"Travis Sloan ile yemek mi yiyeceksin? Travis Sloan. Böyle bir şey olamaz."

Kapıda durakladım. "Anlamıyorum. Travis Sloan kim?"

"Buna inanamıyorum. İnternetteki en popüler erkeklerden biri. Sanırım modellik falan yapıyor. Sayfasını bira kez gördüm. Kızlar onun için ıldırıyor. Bu çok saçma."

"Oh." Endişelerim artmıştı ama başka bir şey daha vardı. Ne kadar istesem de görmezden gelemediğim bir heyecan. "Jessa'yla birlikte olman gerekmiyor mu?"

"Evet. Bir dakika içinde geri döneceğim. Seninle bu gece hakkında konuşmak istiyordum."

"Ne olmuş yani? Sen kulübe gidiyorsun, benim de akşam yemeği randevum var. Bu arada ben de Zeus'u görmeye gidiyorum."

"Ama bunu yarın yapmamız gerekiyordu."

"Beklemekten yoruldum. Buraya bir tür macera yaşamaya geldim ve yapmayı planladığım şey de bu."

"Ve yapabiliriz... *yarın*. Davet edilmediğin için  zg n olduğunu biliyorum,

ama ikimiz de babamın bunu onaylamayacağını biliyoruz."

Öfkeyle çantamı kaptığım gibi ona bir bakış fırlattım. "Olmayabilir. Yine de endişelenme. Gitmek istemiyorum, davet etseydin de kabul etmezdim. Mesele şu ki, bana size katılmak isteyip istemediğimi bile sormadınız. Ne yapmayı planlıyordun, Aamir? Ben uyuduktan sonra gizlice kaçmayı mı? Yalan söyleyip başka bir yere gideceğini mi? *Sen böyle biri değilsin.*"

Onun sessizliği üzerine elim havaya kalktı.

"Önemli değil. Bitti. İyi eğlenceler. Seyahatimin geri kalanında da aynı şeyi yapmayı planlıyorum. Tek *başıma.*"

Ağabeyimin sesi arkamda yankılanmadan önce sadece birkaç adım atabilmişim. "Travis Sloan ne olacak? Onun yanındayken senden hoşlanmıyorum. Senden yemeği iptal et. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Elim kapının kolunda durakladı. Yavaşça tuttum, acı sözcüklerin beni onları durduramadan beni terk etmesine izin verdim.

"Asla iptal etmeyeceğim. Haklısın, kim olduğunu bilmiyorum ama sanırım öğrenmek istiyorum."

Bölüm 3

İzci 5

Doğal olarak bronzlaşmıştım. Uzanmamın amacı güneş ışınlarını yakalamak değil, asıl görevim için gözlerimi açık tutmaktı: Everleigh Harper. Havuzda bir çift yüzüyordu. Köle yirmi dört altı doksan ya da onun korumalarından biri olmadığını bildiğim iki esmer.

Başımı yana eğdim ve yarım saatten kısa bir süre içinde dördüncü selfie'yi çekiyormuş gibi yaparak telefonumun düğmesine bastım. Bunu yaparken birkaç sandalye ötede bronzlaşan sarışına göz a t t ı m . Yüzüstü yatmasına rağmen, yüzünün yarısını kaplayan büyük siyah güneş gözlükleri takıyordu. Kolunu başının altına dayamıştı ve yanındaki küçük masanın üzerinde büyük bir şapka duruyordu. Giydiği beyaz mayo altın sarısı teninde adeta parlıyordu. İçgüdülerim bir karar vermeme izin vermiyordu. Yüz hatlarının uyuşup uyuşmadığını anlamak için onu yeterince göremiyordum.

Kadının dudakları yakın ve dolgundu, neredeyse büzgülü bir görünümdeydi. Burnu küçük ve düzdü. Bir başka benzerlik daha. Ten rengi ise resimlerdeki solgun kadına hiç benzemiyordu. Elbette Whitlock'un sınırlarından kaçalı aylar olmuştu. Yeterince güneş g ö r s e y d i m , pekâlâ Ana Efendimin kölesine bakıyor olabilirdim.

Doğrudum, ana sosyal medya hesabıma girdim ve kameradan uzağa baktığım fotoğrafı paylaştım. Muhtemelen beni izleyen muhafızların dikkatini çekmek istemiyorsam, internet ünlüsü rolümü sürdürmeliydim. Bir izciden bunu beklemezlerdi. Herkesin bildiği kadarıyla bu yasaktı.

Saat gibi işleyen telefonum bildirimlerle çınlamaya başladı. Birbiri ardına gelen bildirimler, yakındaki bir masada oturan iki adamın başını döndürdü. Layla'yı kurtarmaya gelen adam da geri dönmüştü. Çarpıcı görüşlerine bakılırsa, tahminimce onun kardeşiymiş. Gözlerini benden ayırmıyor, dikkatini çekmek için her yolu deneyen yanındaki kızı ihmal ediyordu.

Karnımın üzerine yuvarlanıp dirseklerime yaslanırken bunu pek fark etmedim. Bir on beş dakika daha, akışımda geziniyormuş gibi yaptım. Sarışın şimdi sırt üstü yatmış, yüzü bana dönüktü. Kafamda onun görünüşünü gözden geçirdikçe kafam daha da karışıyordu. Acaba

Everleigh Harper gelmedi mi? Gelecek miydi ki?

Çevremdeki bir hareket beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve bakmama gerek kalmadan onun Aamir olduğunu anladım. İçimden inledim. Yalnız olmadığını bilseydim kıza asla tek kelime etmezdim. Ama artık çok geçti.

"O bir oyun değil, biliyorsun. Bir numara, bir takipçi ya da aptal sosyal medya sayfalarınız için bir kupa resmi değil. Layla ile akşam yemeğini unutmanı ve ondan uzak durmanı istiyorum."

Ağzımın kenarı çekildi. Gülümseme değil, kızgınlık. Telefonuma bakmaya devam ettim, parmağımı kaydırmak için yukarı kaydardım. Eğer akıllı olsaydım, tamam der ve onu görmezden gelirdim. Hal böyleyken, emri öfkemi tetikledi. Bana göre o hiç kimse değildi - daha katlanılabilir zihinlere uygun cesarete sahip bir çocuk. Ben öyle biri değildim. Kendini güçlü sananları yok etmekten zevk alırdım. *Başkaları da öyle*. Genç, kaslı, çekici bir adamın ruhunu kırmak için çok para öderlerdi. Ve o yakışıklıydı. Fevkalade.

"Layla senin için ne ifade ediyor? Kız kardeşin mi?" *"İkizim."*

O zaman kafamı kaldırdım. En sevdiğim Ana Usta'nın anıları gibi para sembolleri de zihnimde parladı. *İkizler*. Eğer birisi böyle bir şey arıyorsa, benim için iki kat daha fazla kazanç demekti. Ve Eski Usta Whitlock'un da bir zamanlar kardeşleri vardı. Bu ikisinden çok daha genç olmalarına rağmen, bazılarının arzuladığı sapkınlığı ortadan kaldırmıyordu: ensest, güç, kontrol. Erkek kardeşi kız kardeşini döverken onları birbirlerine siktirirdi. Eleven kız kardeşini sikişin ortasında öldürmeye zorlanana kadar her şey iyi ve güzeldi. Ya da hikaye böyle devam etti. Yaptığı şovlara hiç tanık olmadım ama ölmeden önce babamdan birkaç hikaye dinlemiştim.

"İkizler. Yok artık. Peki ya o?" Başımınla bıraktığı esmer kızı işaret ettim. Gözlerim onu içine çekti. Everleigh gibi kısa siyah saçları vardı ama kızın uzun bacakları vardı. Aradığım köle o değildi. O kadar güzel ya da kısa değildi. "Kız arkadaşın mı?"

"Bu doğru."

"Hmmm. Sanırım benim kim olduğumu biliyorsun?" Telefonuma geri döndüm, ayağa kalkıp sandalyemi oturma pozisyonuna getirirken telefonumu kapattım. Kendimi düzeltip arkama yaslandığımda çocuk ayaklarının üzerinde kaydı.

"Sen Travis Sloan'sın. Kim olduğunu *çok* iyi biliyorum."

"Peki o kim, *Aamir*? Senin adın bu, değil mi?" Sessiz kalırken çenesi gerildi. "Kız kardeşinin yanında olmamı istemiyorsun, tamam. Ama beni tanısaydın, sayfam için ödül kızlarıyla iş yapmadığımı bilirdin. Bu benim tarzım değil. Buraya manzara için geldim, başka bir şey için değil."

"O zaman neden onu yemeğe davet ettin?"

"Neden olmasın? Burada yalnızım. Belki o da yalnızdır diye düşündüm. Çok güzel ve üzgün görünüyordu. Akşam yemeği ve dostça bir sohbet onu neşelendirebilir d i y e düşündüm."

"Burada yalnız değil. Yanında ben varım."

"Öyle mi?" Karşıdan bizi izleyen esmer kıza dönüp baktım. "Kız kardeşini içermeyen planların yok mu? Sen yokken onun ne yapmasını bekliyorsun, odasında oturup seni mi beklesin?"

Aamir üzerimde yükseldikçe daha da sinirleniyordu. "Artık gitmiyorum. Aslında şimdi Layla'yı bulmak için şehre gidiyorum. Planlarımız vardı ve onlara uymak istiyorum. Akşam yemeğine yetişemeyiz, o yüzden başka ayarlamalar yap. Meşgul olduğumu ona söylerim."

Kız arkadaşına takip etmesi için el sallarken devam etmeme izin vermeyerek gitti. İyi oldu. Sarışın oturuyordu ama sırtı bana dönüktü ve büyük boy şapkasını takmaya başlamıştı bile. Uzun, açık renk saçları belinin birkaç santim yukarısına kadar uzanıyordu ve rahatlıkla ayağa kalktı, giderken tereddüt etmedi.

Gözlerim tekrar Layla'nın kardeşine döndü, o ve esmer merdivenleri tırmanıyordu. Onları izlesem de dikkatimi onlara vermiyordum. İhtiyacım olan şey çevremdi. Eğer sarışın Everleigh ise, korumaları da kısa süre içinde onu takip edecekti.

Yapmadılar.

"Lanet olsun." Çantama uzandım, kişisel telefonumu içine bıraktım ve Whitlock'un cep telefonunun aynısını çıkarmadan önce beyzbol şapkamı çıkardım. Joe'nun numarası son aramaydı ve ilk ç a l ı ş ı n d a açtığına şaşırmadım. Kel, yaşlı adamla havaalanında tanıştığım andan itibaren, yaşını ya da görünüşünü sorgulamaktan daha iyisini biliyordum. Katil olmak bir şeydi, ama çoğunun genç yaşta öldüğü bir meslekte bu kadar uzun yaşamak bambaşka bir şeydi. Yaptığı işte iyiydi ve bunu sorgulamak aptallık olurdu.

"Sarışın, büyük şapkalı, güneş gözlüklü. Net bir görüntü yok. Size doğru geliyor. Ben hemen şehre iniyorum. Gözünü dört aç. Aradığınız kişi o olabilir."

"Anladım."

Hat kesildi ve telefonu çantama geri attım. Eğer kadın yirmi dört-altı-doksan yaşlarındaysa, bu oyunu akıllıca oynamalıydım. Gömleğimi, şapkamı ve ayakkabılarımı giydikten sonra sokağa açılan çıkışa doğru ilerledim. Misafirleri takip eden herhangi birinin ilgilenmediğimi görmesi iyi olacaktı. Ortadan kaybolmam çok önemliydi ve düşünmek istemediğim kadar çok nedeni vardı.

Birkaç dakika içinde Aamir ve kız arkadaşı ana kapıdan çıktılar. Köşedeki turistik dükkânın girişinde durduğumdan habersiz, el ele yürüyorlardı. Layla'yı bulup planlarımı bozmak istiyordu. Ama onun planını bozmak üzere olduğumu bilmiyordu.

Önünde "Atina" yazan kar kürelerinden oluşan bir masaya dönerek arkamdan geçmelerine izin verdim. Gün ortasında kalabalık yoğundu ve konuşmalarını duyabilecek kadar yakın bir sıraya girdim.

"Afrodit'e gideceğim için çok heyecanlıydım. O kulübün ne kadar popüler olduğunu biliyor musun? Zar zor bilet bulabildim. Şimdi onlarla ne yapacağım?"

"Git. Seninkini boşa harcama."

"Ama birlikte gitmemiz gerekiyordu."

Kızın iniltisi üzerine Aamir ona baktı. "Jessa, yapamayacağımı söyledim. Layla'nın

Ben."

"*Sana ihtiyacım var.*" İnce dudaklarında bir somurtma belirdi ama Aamir artık bakmıyordu. Telefonuna bakıyordu.

"Sana en başından beri kardeşimi öylece terk edemeyeceğimi söyledim. Ayrıca, bensiz de eğlenirsin. Tatil köyünde kalan bir kızla tanıştığını söylemiştin. Ona benim biletimi teklif et. İkiniz birlikte gidebilirsiniz."

"Layla *her şeyi* mahvediyor. Buraya gelmenin ikimiz için daha fazla zaman anlamına geleceğini düşünmüştüm ama yaptığımız her şey onun etrafında dönüyor. Sen onun adını anmadan sohbet bile edemiyoruz. Gülünç olmaya başladı. Fikrini değiştirirsen odada olacağım."

Çift birbirinden ayrıldı ve Aamir'in onun peşinden gitmesini bekledim ama gitmedi. Telefonu kulağına götürdü ve devam etti, telefonu indirip tekrar kulağına götürü r k e n neredeyse çıldırmış gibi görünüyordu. Sarsılarak durmadan önce bunu üç kez yaptı.

"Layla, neredesin? Her yere baktım. Cevap vermeyince beni endişelendirdin."

Durdum, başka bir mağazanın eşiğine doğru ilerledim. Döndü, koşarak karşıya geçmeden önce caddenin karşısındaki binalara baktı. Birkaç dakika içinde ben de arkasından usulca takip etmeye başladım. Köşeyi dönüp bir açık hava restoranında sandalyeye oturması uzun sürmedi. Layla'nın kaşları ona doğru kalktı ama bir pastayı ısıtırken tek kelime etmedi. Sokağın karşısından bir adam seslenerek dikkatlerini çekti ve ben de bu fırsatı değerlendirerek onlara arkamı dönerek yakınlardaki bir masaya geçtim. Konuşmaya başladıklarında zar zor duyabiliyordum ama tüm eğitimimi ve odağımı dinlemeye verdim.

"Yolculuğu kaçıracağımı düşünmüştüm. Zeus'a gitmeden önce yemek için durduğuna sevindim. Açlıktan ölüyorum."

"Jessa nerede?" Bir duraklama oldu.

"Ona bu gece seninle kalacağımı söyledim. Sinirlendi ve odasına geri döndü. Muhtemelen en iyisi bu. O-"

"Tüketmek mi?" Layla onun yerine bitirerek sordu.

"Her zaman düşüncelerimi okuyabiliyorsun. Beni yanlış anlama, Jessa'dan hoşlanıyorum, sadece... nefes almak için zamana ihtiyacım var ve bunu yapabildiğimi hissetmiyorum. Mesela bu geziyi ele alalım. Burada seninle olursam buna sahip olacağımı düşünmüştüm. Jessa ve benim hakkımda ne yapacağıma karar verebilirdim. Ama sonra o ortaya çıktı. Kibar olmaya çalışıyordum, ama gerçek şu ki, bu tatilin bizimle ilgili olması gerekiyordu. Üzgünüm, Layla. Gerçekten üzgünüm. Kafam çok karışık ve ikiniz arasında kaldım. Son zamanlarda iyi bir kardeş olamadım ve bunun için özür dilerim. Bunu düzeltebileceğimi umuyorum. Beni affediyor musun?"

Gülümsediğini anlamak için kızı görmeme gerek yoktu. Yakındılar. Konuşma tarzlarından belliydi. Aamir'in bana uzak durmamı söylerkenki sesinin sahipleniciliğinde. Onu affedecekti. Muhtemelen tek başına geldiğinde affetmişti bile.

"Tabii ki biliyorum. Acıkmışsınız. Ben yeni bir tabak sipariş ederken sen de kalanını ye."

"Bana karşı çok iyisin, sana davranışından sonra beni besliyorsun. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Şanslı...ha! Sonunda ne kadar şanslı olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçi, bu şekilde göreceğinden şüpheliydim. Birinin kız kardeşini becermek genellikle menüde yer almazdı ama Whitlock'taki şanslı bir Efendi için rüyayı yaşıyor olacaktı.

Bir garson geldi ve menüye göz atıp bir kahve sipariş ettim. Yemeğe gerek yoktu. Havuza inmeden önce yemeğimi yemiştım. Ayrıca, eğer iyi bir yüz ifadesi t a k ı n a c a k s a m , iştahımı akşam yemeğine saklamam gerekiyordu.

Çantamı kucağıma kaydurdım ve Whitlock'un telefonunu çıkardım. Parmaklarım harekete geçti ve Mateo'ya mesaj attım.

Beş: Beş burada. Biraz balık tutuyorum. Köpekbalığı lazım mı? *Erkekler.*

Mateo: Duruma göre değişir. Azalıyor olabilirim. Gezmeye gittiğini sanıyordum?

Beş: Öyleyim. Kaçıramayacağım bir fırsat. Bazı mücevherler buldum.

Mateo: Çoğul mu?

Beş: Melek balığı ve köpek balığı. MM-double?

Bir tereddüt oldu ve kahvemi koyan garsona başımı salladım. Aamir, Layla ile hafifçe konuşuyordu ve ekranıma bakarken orada burada kelimeler yakaladım ama daha fazla dikkat etmek umurumda değildi. Sadece bir çift vardı ve ben kardeşleriyle birlikte eski Ana Usta'dan bahsediyordum. Mateo ne demek istediğini anlayacaktı ve keşke tepkisini görebilseydim. Heyecan mı? Oh, evet. Bahse girerim haberi gizlice yaymak ve yemi kimin yuttuğunu görmek için çabalıyordu. Ve birçoğu da yutacaktı. Bizim dünyamızda lanet bir rüyaydı. Şu anki Ana Efendimizin hafife alacağından pek emin değildim. Babasının kölelerini sevmezdi. Neden, emin değildim. Söylentiler her zaman vardı, ama

asla

neye inanacağını biliyordu.

Mateo: Melek balığı beyaz mı mavi mi? *Bakire ya da değil.* *Beş:* Beyaz olduğunu tahmin ediyorum ama kesin değil.

Mateo: Tamam. Fark etmez. MM-Double menüde sıcak. Black Double'dan Kaptan Willard Fischer'la temasa geçin. Balığımı bana getirecek.

Beş: Tamamdır.

Bir telefon numarası geldi ve son mesaj hariç tüm mesajları sildim, ardından telefonu çantama geri koymadan önce kapatma düğmesine bastım. Sırıtmak istedim ama kendimi tutarak sandalyenin arkalığına yaslandım. Sıcağa rağmen esinti serindi ve buradaki keşif görevim sona ermişti. İtiraf etmeliyim ki bu iş insanların hakkımda daha da fazla konuşmasına neden olacaktı. İkizlerim normalin üzerinde çekiciydi, beni çok zengin yapmak üzereydi ve hayal bile edemeyecekleri bir kâbusun içindeydiler. Günüm harika geçiyordu ve çok daha iyi olmak üzereydi.

Bölüm 4

Layla

Aamir ve ben fotoğrafımızı çekmeyi teklif eden turiste poz verirken gülümsememin daha fazla büyüyebileceğini düşünmüyordum. Kardeşim kolunu bana dolayarak yakınımaya eğildi ve benim hissettiğim kadar büyük bir coşkuyla omzumu sıktı. İşte bu y d u . Aylardır beklediğim şey buydu. Zeus'un tapınağını çevreleyen ipin hemen yanında duruyorduk ve devasa boyutuyla bir zerresinin bile görüneceğinden şüphe etsem de bu benim için önemli değildi. Değer verdiğim şey özgürlük ve hatıraydı. Bu an, geriye dönüp baktığımda büyük bir şeyi tanımlayacağımı bildiğim bir an olacaktı. Bu duyguyu açıklayamıyordum ama denemek de umurumda değildi. Ben mutluydum, Aamir mutluydu ve önemli olan tek şey de buydu.

"Harika resimler!"

Yaşlı adam telefonumu indirdi ve bize doğru yöneldi. Kardeşimin kolu düştü ve yabancıyla yarı yolda karşılaştığımızda elimi tuttu. Bize bir sırtış fırlattı, sonra biz fotoğraflara bakarken uzaklaştı. Bize bakarken gözlerim yaşardı. Midem bulandı ve bir şeylerin ters gittiğine dair garip hislerden kurtulamadım. Saçmaydı ama yine de oradaydı.

"Ne oldu? Mutlu değil misin?"

Burnumu çekerek güldüm ve ıslaklık yanaklarımdan aşağı süzülmeden önce elimi gözlerimden birinin üzerinden geçirdim.

"Evet, hem de çok. Bunun olup olmayacağından emin değildim. Düşündüm ki... sen çok..."

Aamir beni kollarının arasına çekerek sarıldı. "Daha fazla konuşmana gerek yok. Artık buradayız ve bu yolculuğun geri kalanında sen ve ben varız. Sen ne istersen."

"Jessa bundan hoşlanmayacak."

Aamir kolunu tekrar bana dolayarak bizi geniş açık alanı çevreleyen ağaçlık alana götürdü. Beyaz sandalyeler ve küçük masalar sınırın küçük bir bölümü boyunca uzanıyordu ve biz de oturduk. Konuşmaya başlamadan önce yüzünü sadece bir anlığına öfke gölgeledi. "Her şeyi nasıl bıraktığımızı hatırlayıp duruyorum.

Jessa... gitmeden önce bana bir şey söyledi. Her şeyi mahvettiğini söyledi." Yüzü sertleşirken başı sallandı. "Söyleme şekli. Bakışları. Bu kabul edilemezdi ve o zamandan beri içimi kemiriyor. Senin

Varlık mahvetmez, Layla. Geliştirir. Aydınlatır ve canlandırır. Kızgın ya da üzgün olduğumda hep yanımdasın. Beni güldürüyorsun. Her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence veriyorsun. Sen benim kız kardeşimden daha fazlasısın, sen benim diğer yarısın. Bildiğim tek şey sensin. Böyle nefret dolu bir şekilde konuştuğu için, neredeyse aşık olduğum kişi olduğuna inanamayacaktım. O seni kabul etmiyor ve bu yüzden ben de onu kabul edemiyorum. Aramızdaki her şey bitti."

Birlikte oldukları kısa süre içinde kardeşimin nasıl değiştiğini düşünürken yüzümde sempatik bir ifade belirdi. O aylar içinde mesafeli davranmıştı ama bu yüzden daha olgun görünüyordu. Aynı yaşta olsak bile artık benden daha büyüktü. "O seni asla hak etmedi. Kimsenin hak e d e c e ğ i n d e n de emin değilim."

"İşte bu yüzden seni seviyorum. Aynı şeyleri hissediyoruz. Tanrı bana yardım etsin, ne zaman birini bulsan..." Aamir sözünü kesti, ben de onun bakışlarını takip ettim ve uzakta uzun boylu, yapılı bir figür gördüm. Bir Tanrı gibi yürüyordu -tüm amacı ve hakimiyetiyle- yanımdan geçip tapınağa doğru ilerliyordu. Travis bize doğru bakmadı. Telefonunu kaldırmış, fotoğraf çekiyordu. Duygularımdaki çelişkiye rağmen onun ne kadar çekici olduğunu inkâr edemiyordum. Vücudunun üst kısmı kalın kaslarla kaplıydı ama beli gömleğinin içinde inceydi. Beyzbol şapkasıyla neredeyse onu tanıyamayacaktım.

"Gitmeliyiz."

Kardeşıme doğru baktım ve sabırsızlığını fark ettim.

"Neden gidelim ki? Onu görmek seni bu kadar üzüyor mu? Burada olduğumuzu bile bilmiyor."

Aamir'in dudakları büküldü. "Ve bunu yapmasını istemiyorum. Ondan hoşlanmıyorum." "Benden hoşlandığı için mi?"

Bana doğru bir bakış fırlattı ama Travis'i izlemeye devam etti.

"O senin için çok yaşlı, Layla. O... Bilmiyorum. Yakınlaştığında, bu duyguya kapılıyorum. Tüylerimi diken diken ediyor. Onda bir şeyler var. Kavga etmek için dışarı çıkmadığımı biliyorsun, ama onun yüzünü görmek bile sikkem istememe neden oluyor-"

"Aamir," derken kullandığı dil ve yüz hatlarını geren öfke karşısında nefesim kesildi.

Yumrukları sıkılıyordu ve beyazlaşıyordu. Ağabeyim nadiren sinirlenirdi ama sinirlendiğinde de öfkelenirdi. İkimiz de öyleydik.

"Elimde değil. Bir daha asla onun etrafında olmak istemiyorum. Hadi çıkalım buradan. burada."

Aamir'in yaptığı gibi ayağa kalktım, elini tuttum ve Travis'in çok uzakta olmadığını fark ettim

artık. Çantamı omzuma attığımda, kardeşim beni öyle sıkı tutuyordu ki, acıdan

ölmek üzereydi. Sanki gitmeme izin verirse sonsuza dek yok olacaktım gibiydi.

"Ona bakma," dedi nefesinin altından. "Eğer bizi fark ederse, ona buraya gelmesi için bir sebep vermek istemiyorum."

"Yemeğe evet dediğimi unuttun mu?"

"Senin için iptal ettim."

Ayaklarım yere bastı ve durdum. "Sen ne? Endişeni anlıyorum ama iptal etmek sana düşmezdi."

"*Benim yerimdi.* O senin için iyi değil. Travis Sloan-" "Şey, şey, ikinizi de burada görmeyi beklemiyordum."

Travis'in arkamızdan gelen sesi kardeşimin gözlerini kapattı. Derin bir nefes geniş göğsünü kaldırdı ve Aamir'in göz kapakları yavaşça kalktı. Yüzünde beliren ifadeyle elim sessiz bir uyarıyla onunkini sıktı. Kardeşimin etrafından dolandım ve Travis yaklaşırken ona bir gülümseme attım.

Aamir dönerek, "Biz de tam gidiyorduk," diye araya girdi. "Burası çok güzel bir yer."

Keyfini çıkarın."

Elimi çekince hareket etmemek için direnç gösterdim. "Özür dilerim."

Kardeşimin geri dönmek için acelesi var. Biz de düşünüyorduk ki Toplanıp adalardan birinde başka bir tatil köyü bulacaktım. Aslında ayrılmadan önce seni bulup vedalaşacaktım."

"Gidiyor musun? Bu kadar çabuk mu?"

"Korkarım öyle. Muhtemelen akşam yemeğinden önce. Korkarım çatıya çıkamayacağım. Yine de teklifiniz için teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Travis omuz silkerek gülümsedi. "Güzel bir kadınla keyifli bir sohbet yapmak güzel olurdu. Arkadaşlığınızı özleyeceğim için üzgünüm. Belki..." diye devam ederken iki adam yaklaştı. Gömlekleri parlaktı ve onları havuzdan hemen tanıdım. Hawaii desenleri çok açıktı. Adamlardan biri orta boylu olmasına rağmen kalın yapılıydı, diğeri ise kısa boyluydu ve fötr şapkasının altına sıkıştırdığı kahverengi saçları dağınıktı. Ona baktıkça, daha çok bakmak zorunda kalıyordum. Bir terslik vardı. Kısa boylu olması ilk izlenimimdi ama ikisi yakınlaştıkça bu gerçek daha da pekişti. Bu kişi benden sadece biraz daha kısa değil, aynı zamanda kusursuz bir görünüme sahipti. Yüzü porselen gibiydi ve hatları bir erkek için neredeyse fazla güzeldi.

"Özür dilerim," dedi Travis, şaşkınlıkla adamlara bakarken hâlâ oyalanıyordu. "Ben... muhtemelen ikinizin gitmesine izin vermeliyim. Gidiyordunuz, değil mi?"

İkisi bize bir metre yaklaştığında kimse konuşmadı. Kısa boylu olan başını yana eğmişti. Büyük mavi gözler Travis'in yüzünü taradı ve daha önce hiç hissetmediğim bir kötülük gibi, ağzı büyük bir gülümsemeye dönüşüp düz beyaz dişleri ortaya çıkınca neredeyse ürperişiyordum.

Adamım, kadını, zihnim neye baktığımı algılayamıyordu.

"Yardımcı olabilir miyiz?"

Travis'in sorusu üzerine uzun boylu olan elini uzattı. "Evet, teşekkür ederim.

Tapınağın önünde fotoğrafımızı çekmenizin bir sakıncası olup olmadığını merak ediyorduk."

"Ah...tabii. Zaten hepimiz vedalaşıyorduk."

Travis kaskatı kesilmişti ve sesi hatırladığımdan daha derindi.

Aamir elimi tekrar çekti ve bu sefer bizi uzaklaştırmasına izin verdim.

"Seninle tanışmak güzeldi Travis. Belki tekrar karşılaşırız. tekrar."

"Eminim öyle olur. Kendine iyi bak, Layla." Yürümeye başlarken el salladı adamlarla birlikte. Aamir hemen hızımızı artırdı. Tekrar tekrar omzunun üzerinden baktı ve biz tekrar işlek caddelere dalana kadar sessiz kaldı.

"Bu da neydi böyle? Birbirlerini tanıdıkları izlenimine mi kapıldın? Üçünün yanında zar zor nefes alabiliyordum." Aamir arkamıza bir kez daha baktı. "Kahretsin, bundan hoşlanmadım. Kendimi... Bilmiyorum. Eşyalarımızı alıp buradan defolup gidelim."

"Garipti, değil mi?" Küçük adamın görüntüsünün geri gelmesine izin verdim. "Ben de biraz korkmuştum. O *gülümse*. Küçük adam... Ondan hoşlanmamıştım."

"O mu?" Aamir bana vahşi bir bakış attı. "Gözlerimi alamadığım daha büyük olanıydı. Travis'e saldırmaya hazır görünüyordu. Birbirlerini tanıyor *olmalılar*. Ya da belki de hepsi delidir, bu durumda kaçtığımızıza sevindim."

Yavaşladığımızda güldüm.

"Sanırım gerçekten yeni bir tatil yeri bulmalıyız. Odaya döndüğümüzde kalabileceğimiz farklı yerlere bakacağım. Kaldığımız yerde rahat olmadığımızı söylersek babamın harçlığımızı uzatmaya itiraz etmeyeceğinden eminim."

"Bana uyar. Jessa'ya ayrıldığımızı haber vereceğim. Davranışlarından sonra bunu yapmamalıydım ama yapılacak en doğru şey bu olurdu."

"Katılıyorum. Belki onu da onlardan uzak durması için uyarırım. Sadece güvende olmak için."

Aamir'in başını sallamasıyla yürüyüşün geri kalanında sessizleştik. Travis ve Jessa'yı nihayet geride bırakıp tatilimize yeniden başlayabildiğimiz için mutlu bir şekilde olayları tekrar tekrar düşündüm. Otele girdiğimizde, vızılta düşüncelerimin bulanıklığını artırdı ve odamıza girdiğimizde ikimiz de derin iç çektik. Ama rahatlık gelmedi. Kapının çalınmasıyla ikimiz de küçük oturma alanının ortasında durakladık.

"Ben bakarım."

Kapıya doğru ilerlerken Aamir durdu ve önce bana baktı.

dikkatle açtım. Kim olabileceği ihtimaliyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama Jessa'yı görür görmez korkularım yatıştı. Omuzları öne doğru kamburlaşmış ve başı hafifçe eğilmişti.

"Korkunç hissediyorum. Özür dilemeye geldim.

Konuşabilir miyiz?" "Muhtemelen konuşmalısınız.

Benim de seninle konuşmaya ihtiyacım var."

Aamir dışarı çıkıp bariyeri kapatırken ben de hasır kanepenin üzerine çöktüm. Yumuşak pastel çiçekler ince malzemeyi kapladı ve parmağım ana hatları çizdi. Onun dönüşünü beklerken dakikalar geçti. Sonra daha da uzadı. Yakındaki adalardaki tatil yerlerine göz atmak için cam sehpadan dizüstü bilgisayarımı aldım. Bunu Aamir'le birlikte yapmak istiyordum, böylece birini birlikte seçebilirdik ama henüz dönmemişti. Tekrar tekrar kapıya baktım. Biraz daha zaman geçince ayağa kalktım. Endişe beni sardı ve nedeninden emin olmasam da beni dışarıya, koridorlarda dolaşmaya, Jessa'nın kapısını çalmaya yönlendirdi. *Beni hayal bile edemeyeceğim bir şeye götürdü.*

Bölüm 5

İzci 5

Parlak Hawaii tişörtleriyle yaklaşan iki adamı gördüğüm andan itibaren, onları daha önce görmezden geldiğime inanmadım. İki erkeğe bakmıyordum. Bir erkek ve bir kadına bakıyordum. Layla ve Aamir'in patika boyunca kayboluşunu izlerken dişlerim öfkeyle s ı k ı l m ı ş t ı . Bir şeylerin yolunda gitmediğini bildikleri çok açıktı, eğer birilerine ağızlarını açarlarsa durum berbat olurdu. Konuşacaklarını sanmıyordum ama Aamir'in en azından kız arkadaşına toplantının ne kadar tuhaf olduğunu söylemeyeceğinden yüzde yüz emin olamazdım. Yaklaşan ortadan kayboluşları göz önüne alındığında bu önemliydi.

Fotoğrafi çektim ve kamerayı üzerimde olan iki kişiye doğru ittim. Gözlerim maviye, Everleigh Harper olduğuna neredeyse emin olduğum birine kaydı. Bunu söylemek zordu. Çok yakındı ama içimde yanılıyor olabileceğimi söyleyen bir ağırlık vardı.

"Buyurun. İyi tatiller."

Erkek boğazını temizlemeden önce bir adım geri çekildim. "O kadar hızlı değil. Size bir mesajımız var."

"Şimdi biliyor musun?"

Kafamın karışmasına izin verdim. Gizliliğimi korumak için her şeyi yapardım. Kadın şapkasını çıkardı, yaklaşırken ince, sahte bıyığını sıyırdı.

"Bu doğru. Bizi kandıramazsınız. Hiçbir şey için gelmediniz. Aradığınız Hanımefendi burada değil *ama sizin* burada olduğunuzun *farkında*. Merhaba diyor."

İçimdeki ateş daha da büyüdü. "Hanımefendi? *Pekâlâ*... Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum ama biri merhaba derse ben de merhaba derim. İyi günler."

Onlara kasıtlı olarak şaşkın bir kızgınlık bakışı attım ve döndüm, ancak bir silahtan gelen çekiç sesi ayaklarımı durdurdu. Bilmiyormuş gibi davranabilirdim ama eğitim, kökleşmiş bir şeyi silemezdi. Ayaklarım yere yapışırken kendi akıllarını kullanıyorlardı.

"Ne yapacaksın, beni burada tüm bu turistlerin önünde öldürecek misin? Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. O silahı kaldıramadan ölmüş olursun." Yavaşça yüzümü onlara döndüm. "Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz."

"Bu bir oyun değil," diye tersledi kadın. "Burayı terk edeceksin

Derhal Ana Efendinize Bayan Harper'ı unutmasını söyleyin, aksi takdirde sırrını ifşa etme tehdidine sadık kalacaktır."

"Kimsin sen? Onun benzeri misin?"

Öfkeden yanakları kızarmıştı. "O ne olmamı istiyorsa ben oyum. Everleigh hayatımı *senin* gibi bir adamdan kurtardı."

"Benim gibi mi? Evet. Hanımına söyle, onun mesajını Efendime ileteceğim ama o hiçbir yere gitmiyor. Bulunacak ve bulunduğunda, uzun zaman önce vazgeçmiş olmayı dileyecek. Ne kadar beklerse, o kadar öfkelenir. Onu fazla zorlamaması akıllıca olur."

Cevap beklemek anlamsızdı. Kimliğim açığa çıkmıştı. Köle yirmi dört altı doksan burada değildi ve bu gece ikizleri bıraktıktan sonra ben de burada olmayacaktım. Everleigh'i bulmak daha önce içimden gelmediyse bile, şimdi kesinlikle içimden geliyordu. O iyiydi. Çok iyiydi. Kimse sırrımı keşfetmemişti ve şimdi o kaltak keşfettiğine göre, kendimi ifşa olmuş hissediyordum. Hatta ihlal edilmiş. Mantıklı gelmiyordu ama umurumda değildi. Hayatımı uğruna eğittiğim şeyle duyduğum gurur çok büyüktü ve o az önce varlığımı otobüsün altına atmıştı. Efendi'nin oğlu olmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ol' Man Whitlock büyürken bana cehennemi yaşatmıştı. Öğrenmeye, izlemeye ve eğitilmeye zorlandım. Ve Everleigh lanet Harper bunların hepsini gördü.

Çantama uzanıp telefonumu çıkardım ve *MM* olarak programlanmış numarayı tuşladım. Radara yakalanmama konusunda başarısız olduğumu Bram'a söylemek istemiyordum ama bundan başka çare yoktu. Onun burada olmadığını bilmesi gerekiyordu ve benim de onu bulmak için yeni bir yere ihtiyacım vardı.

Çınlama kulağımı doldurdu ve sesi kesildi.

"Elinde ne var?"

Tekrar şehre çıkmak için sınırdaki ağaçlardan ayrıldım.

"Az önce iki fedaisi beni ziyaret etti. Bir adam ve o olduğuna yemin edebileceğim bir kadın. Sanırım bir benzeriydi. Yirmi dört-altı-doksan'ı aradığımı nereden bildiler bilmiyorum ama biliyorlardı. Bana onun burada olmadığını söylediler. Aslında vaktimi boşa harcıyormuşum ve hemen gitmem gerekiyormuş. Bana sorarsanız, bu bir tuzaktı ve biz de içine girdik. Bence adamlarının sadakatini test e d i y o r ve birileri içeride kim varsa ona ağzını açarak çuvalladı."

"Orospu çocuğu!" Bir patlama sesi duyuldu, şüphesiz öfkeyle vurduğu bir şeydi. "Yine de size bir mesaj bıraktı."

"Öyle mi yaptı? Ne yaptı?"

Öfkem artıkça çantamı daha sıkı kavradım. "Onu aramayı bırakmanı yoksa tehdidine sadık kalıp sırrını ifşa edeceğini söyledi."

"Hayır, yapmayacak. Hayır yapmayacak. Lanet olsun. Yaklaştık ve o

bunu biliyor. Ben diğerleriyle konuşana kadar burada kal. Seni tekrar arayacağım." "Emredersiniz, Ana Efendi."

Hat kesildi ve ben daha hızlı yürümek için kendimi zorladım. İnsanlar üzerimden sıçradı, kendilerini yakalamaya çalışırken tökezleyip düştüler. Umurumda değildi. Kimse yoluma çıkamazdı. Ne sokakta, ne de mesleğimde.

Buzz.

Buzz.

Neredeyse var olmayan titreşimlerde yavaşladım. Omzuma astığım çanta sırtımın alt kısmında uğulduyordu. Durdum ve hâlâ avucumda tuttuğum Whitlock telefona baktım. Göğsümde bir vuruş patladı. Çantayı silktim, kişisel cep telefonumu çıkardım ve ekrandaki kelimeler karşısında neredeyse hırlayacaktım: *Bilinmeyen arayan*. Düğmeye basıp telefonu kulağıma götürürken hemen turistleri ve binaları taradım.

"Travis Sloan, seni tekrar görmek çok güzel. İtiraf etmeliyim ki, sen olduğundan emin değildim. Uzun zaman oldu ama bu sefer içgüdülerime göre hareket ettiğim için mutluyum. Söylesene, Ana Efendi nasıl? Haberi iyi karşıladı mı?"

Kadın sesi yumuşaktı. Nefesliydi. Hatta baştan çıkarıcıydı. Kölenin konuşmasını hiç duymamıştım ama sesinin görünüşüne uyduğunu biliyordum. Güzelliğini inkar etmek imkansızdı. Büyürken gözüme bu kadar çok çarpmasının nedeni buydu. Ama ben, gerçekten onun gözüne çarpmış mıydım? Kim olduğumu bildiğini sanmıyordum. Gençliğinde çok korunaklı biriydi. Kulaktan kulağa yayılmış olmalı. İlk efendisi dedikoduculuğuyla tanınırdı.

Kendimi tesise devam etmeye zorladım, ama bunu yaparken her şeyi gözümün önüne getirdim. "Köle yirmi dört altı doksan. Eğer Ana Efendimizi merak ediyorsanız, sizi ona götürmekten mutluluk duyarım."

"Bram buna bayılırdı," diye güldü. "Şu anda olduğum yerden gayet memnunum, teşekkür ederim."

"Ne istiyorsun?"

"Çok basit, gerçekten. Bana ikizlerin peşinde olduğunuz söylendi."

Kesişen caddede durakladım, onun tehdidini tartarken doğrudan otele bakıyordum. Ve bu bir tehditti. Eğer bir köleyi bir izcinin pençesinden kurtarmışsa, bunu tekrar yapabilirdi.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Arkadaş edindim. Benim ve sosyal hayatım hakkında her şeyi biliyor olmalısın. Benim işim bu."

"Ben aptal değilim. İkizleri takip ediyorsun ve onları bana teslim edeceksin." Yumuşaklık gitmiş, yerine derin ve kontrollü bir ses tonu gelmişti; katilimi düşündüğümde daha sert vuran bir ses. Şu anda konuştuğum kişi buydu; kurbanlarının yüzünü derisini yüzen köle.

"Onları teslim etmek mi? İkiizlere neden ihtiyacınız var?"

"Taraflıyım diyelim. Listede varlar mı yoklar mı?" Sessizliğim üzerine devam etti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Senin sayende güvende değiller ve asla da olmayacaklar."

"Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, köle." Caddeyi geçtim, otelin içine ve merdivenlere doğru ilerledim. Uzun duraksama kaşlarımı içeri çekti. "Orada mısın?"

"Buradayım, Travis. *Tam buradayım*. İstersen onları Whitlock'a gönder. Seni durdurmayacağım. Ama şunu bil, eğer yaparsan, *onların yerini alırsın*."

Hat kesildi ve dayanılmaz patlama ihtiyacı beni ele geçirdi. Joe'nun kapısında durdum ve yumruğumu yüzeye vurmaktan başka bir şey yapmak istemedim. Güvende değildi. Eğer benim kim olduğumu biliyorlarsa, o da tehlikede idi. Tabii durum tam tersi değilse ve Everleigh'in beni tanınmasının nedeni o değilse.

"Joe."

Kapıyı çaldım, saniyeler geçtikçe baskıyı arttırdım. İçimde bir şeyler kıpırdandı ve kilitli olmayan tokmağı çevirirken elimi örtmek için gömleğimin altını kullandım. Kapı açılıp öne doğru adımımı attığımda gördüğüm manzara ve ezici koku karşısında lanet ettim. Joe'nun göğsünün alt kısmına kıpkırmızı ıslatılmış kenevir bağlanmıştı ve kolları arkadan bağlanmış gibi görünüyordu. Ayaklarından da bağlanmış bir sandalyede oturuyordu. Diline benzeyen bir şey, altındaki kan ve sidik havuzunun içinde duruyordu. Sadece boxer şort giyyordu; yüzündeki, göğüs kaslarındaki, karnındaki ve kalçalarındaki eksik deri, boğazı kesilmeden önce işkence gördüğünü gösteriyordu.

"O burada. Kahrolası sürük."

Kapıyı arkamdan kapatıp koridor boyunca ilerlerken ellerim Whitlock'un telefonunu aradı. Bram'in numarasını tuşladığım anda Aamir ve Jessa bir odadan çıktılar. Sarsılarak durdum ve Ana Üstadım cevap verirken hızla onlara arkamı döndüm.

"Beş mi?"

"O burada. Köle yirmi dört altı doksan burada. Seninle konuştuktan sonra kişisel cep telefonumu aradı. Seçildiğimi biliyor. Onları mümkün olan en kısa sürede buradan çıkaracağım. *Hemen şimdi*."

"Vay be. Yavaşla biraz. Sana Atina'da olduğunu söyledi mi?"

Başım sallandı ama cevap vermedim. Omzumun üzerinden arkama baktım. Aamir hâlâ kız arkadaşıyla konuşuyordu ve işler kızışıyor gibi görünüyordu.

"Hayır, ama Joe'yu buldum. İşkence görmüş. Yüzü ve derisinin diğer kısımları kayıp."

Telefonda kaos gibi bir ses patlak verdi. Patlama sesleri yankılandı ve bir çocuk ağlamaya başladı. Bram'in ağır nefes alışını hemen ardından

sesinin gürültüsüyle. Sağa sola emirler yağdırıyor, insanlara acele etmeleri için çağırıyordu.

"Yola çıkıyoruz. Seçtiklerinizi adadan çıkarın ve ben oraya varana kadar hayatta kalın."

"Evet, Ana Efendi."

Tek kelimelik bir mesaj göndererek telefonu kapattım ve sonra telefonumu çantama geri koydum. Everleigh konusunda bana yardım etmesi için Joe'ya sahip olabilirdim ama iş keşif yapmaya geldiğinde ondan daha fazla kaynağım vardı.

Belimdeki silahın ağırlığı beni çağırıyordu. Sakince çantamı omzuma geri atarak tartışan çifte doğru döndüm. Ben onlara doğru ilerlerken hiç dönüp bakmadılar.

Sessiz. Odaklanmış. Aamir ve Layla yeni bir konaklama yeri istiyorlardı. Onlara asla unutamayacakları bir yer ayarlamak üzereydim.

Bölüm 6

Everleigh

Ticari markalar, MO'lar, komik şeylerdi. İnsanlar onlara bağılıydı. Benzerlikler eşleştğinde özelliklerine güvenirlerdi. Umuda sarıldılar çünkü inanmak istedikleri şey buydu. Aptallar. Hepsi aptaldı. Bir Whitlock gözcüsünün ortağını ölü bulmasına izin vererek kendimi bu kadar kolay ele vereceğimi düşünmek saçmaydı. Ama Travis'i aradıktan sonra hepsinin bu sonuca varacağını biliyordum.

Dengesiz olduğuma inanıyorlardı ve kontrol edemeyeceğimi varsaydıkları dürtülerime yenik düşerek yakalanacağımı umuyorlardı. Bu yüzden adamın yüzünü çıkarttırdım. Ayrıca bu yüzden herkes beni Atina'da bulmak için pozisyon almaya çalışırken, ben Whitlock'un koridorlarında yürüyordum... *evimde.*

Nostalji. Aynı zamanda komik bir şeydi. Bir zamanlar buradan kaçmak için sabırsızlanırdım. Beyaz duvarlar bana işkence ederdi. Her gardiyandan, her fırsatta korkardım. Şimdi, başımı örten siyah şalın arkasından bakarken, kendimi daha canlı hissedemezdim. Kalbim hızla atıyordu, duyularım adrenalinden yükseliyordu.

Koridorun girişine doğru ilerlerken kahverengi gözleri kısıldı. Her hareketimi izliyorlardı. Bir kölenin başıboş dolaşması alışılmadık bir şey olmasa da aptalcaydı, özellikle de bu saatte.

"İçeri girsen iyi olur, köle. Belanı arıyorsun."

Bu endişe karşısında gülümsememi tuttum. Çoğu muhafız sertleşmişti, bu da bana onun yeni olduğunu söylüyordu. Nadir bir durumdu ve geri döneceğimi düşündüğüm şeyi düşününce biraz ferahlatıcıydı. Ama bu sadece başlangıçtı... ilk engelimdi.

"Evet, efendim." Başımı eğip ellerimi büyük boy bornozun altında belimde birleştirerek adımlarımı hızlandırdım. Akan koyu renk elbisemin içinden, kollarımın arasına gömülü bıçağı kavradım. Geçtiğim her kapı olası bir saldırı, her Efendi beni öldürebilecek bir canavardı. Burada olmamalıydım. Aptalcaydı. Riskliydi. Ama kaybedecek neyim kalmıştı ki? Kanıtlamam gereken bir nokta ve tahsil etmem gereken bir borç vardı.

Bir tur daha. Başka bir muhafız. Ben yanından geçerken bakışları kötülükle doluydu. Sırtımdaki görünmez baskı içgüdülerime elektrik çarpması gibiydi. Katilim uyandıkça zihnim daha da bulanıklaştı.

Çıglıklar odalardan birinde yankılandı. Ardından çarpma sesi geldi. Ben yapmadım

artan ıgıllıklar arasında durakladım. Adımlarım sabit ve kararlı kaldı. Kapalı kapının arkasından çok iyi tanıdığım bir kükreme yükseldi ve bariyere yüksek sesle vurarak durdum. İçeriden hemen sessizlik geldi.

"*Kim bu lanet...?*"

Sonra bir gülümseme geldi. Kapı açıldı ve Efendi Barclane'in gözleri bana bakarken kısıldı.

"Yanlış odaya girmişsin köle. Tabii içeri gelmek istemiyorsan?"

Efendinin bu yönünü hiç görmemiştim. Yüzü çizik içindeydi ve sakın bir beyefendi gibi davranmasının aksine gerçek yüzü ortaya çıkmıştı. Yönetim kurulundaydı. Kocamın Beyaz Oda'ya yaptığı yolculuktan sonra arkadaş olmuştuk. Ama bu bana gösterdiği Efendi değildi.

"Delilah."

Öfkeli yarıklar açıldı ve saniyeler boyunca kıpırdamadı. Benim için bir iyilik yapacağına dair yemin etmesini sağlamak için kullandığım tek kelimeydi. En büyük sırrıydı ve korumak için adam öldürebilirdi.

"*Olamaz. O...*" Yalnız olup olmadığımı görmek için kafası kapıdan dışarı fırladı ve kolunu uzatarak pazumdan tutup beni içeri çekti. Varlığım karşısında beti benzi atarken memnun bir şekilde baş örtüsünü çektim.

"Bana bir iyilik borcun var. Almak için buradayım." "Ana Efendi-"

"*Burada değil.* Beni aramak için Atina'ya gidiyor. Ve aptalca bir şey yapmayı düşünmeden önce, bu kalede bana dokunmayı düşünürsen seni öldürecek adamlarım olduğunu bil. Whitlock'un muhafızları, kendi kiralık adamlarım. İkisi de benim dönüşümü bekliyor. On dakika içinde dönmezsem, sırrınız ana akım medyaya sızacak ve zavallı Delilah neden babasına çok uygunsuz şeyler yaparken görüntülediğini açıklamak zorunda kalacak."

"Seni lanet orospu."

"İnsanlar bunu söyleyip duruyor."

"Bizi izliyor," diye hırladı. "Bunu biliyorsun. Seni burada görecektir."

Gözlerim odanın köşesine, gizli kameranın olduğu yere gitti.

"Evet...yapacak. Belki bu ona kalıpların dışında düşünmeyi öğretir. Bu onun kendi hatası."

El sallamam üzerine Üstat Barclane küfrederek elimi aşağı doğru salladı.

"Ölmek istiyor olmalısın. Ya da belki de buraya gelerek beni mahkûm ediyorsun. İstedğin bu mu? Efendi Whitlock'un beni de öldürmesini mi?"

"Seni öldürmeyecek. Söz verdin, bunu biliyor. Sen söz verdiğinde o da oradaydı."

"Bunun bir önemi yok! Sen gittiğinden beri neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. O farklı ve hepsi senin suçun. Şimdi buradasın ve o seni arıyor. Sağduyudan yoksun musun? Whitlock'u terk etmene izin veremem.

Eğer yaparsam beni öldürür. Senin iyiliğin işe yaramaz."

Başım sallandı ve etrafını görebilmek için yana doğru eğildim. Sarışın, uzun boylu bir köle yatak odasının kapısında duruyordu ve üzerinde küçük göğüslerine oturan beyaz bir elbise vardı. Çok güzeldi. O kadar ki, zihnim en küçük bir saniyeliğine boş kaldı.

"Hayır. Anlaşmanın bir kısmı gitmeme izin vermek. Diğer kısmı ise satın almak. Müzayedede benim için satın alacaksın. Ve ellerini onlardan uzak tutacaksın."

"Bekle." Yüz hatlarını şaşkınlık ve neredeyse rahatlama kapladı. "Sana bir köle almamı mı istiyorsun? Geri dönmeyi mi kastediyorsun?"

Ağzımı açtım ama yanıt gelmedi. Kelimeleri serbest bırakana kadar zaman geçti. "Hayır ama saf da değilim. Eninde sonunda yakalanabilirim. Eğer yakalanırsam, hazırlıklı olacağım."

"Eğer yakalanırsanız, Beyaz Oda'da olursunuz. Hiçbir işinize *yaramaz*. bir köle için."

"Yanlış," diye tersledim. "Beyaz'a gitmeyeceğim. Bir daha asla. Ana Efendimiz daha iyi bilir. Senin gibi o da bana söz verdi. Onun hayatını kurtardım ve her ne kadar beni arasa da, yaptığım şeyleri neden yaptığımı anlıyor. Şimdi bana yeni yönetim kurulu üyelerinden bahset."

"Affedersiniz?"

"Üyeler. Üstat Yahn ve Kain, Bram'ın ölümünü planladıkları için öldüler. Haksız mıyım?"

"Şey, evet."

"O zaman onların yerini alanların isimlerine ihtiyacım var, Efendi Barclane." Sessizleşti, ayaklarının üzerinde kaydı. Endişesini görebiliyordum.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. "Üstatlar King, Elliot ve Torres. Üstat Hunt, Ana Üstat'ın yardımcısı olarak görevi devraldı. Bizi o yönetiyor ama iş bundan çok daha karmaşık. Her yeni üye... bizim... altımızda çalışan insanlar var..."

"Bekle. Efendi Leone ne olacak? Ve Usta Killinger, Gorner ve Winn? Bana diğerlerinin yerine geçecekleri söylenen isimler bunlardı."

Barclane'in beti benzi attı. "Hepsi öldü. Bram onları öldürdü. Ve iyi bir şekilde değil." Endişeyle odanın köşesine doğru baktı. "Tek söylediğim bu. Gitmek zorundasın."

"Hayır. Hepinizin altındaki insanlardan bahsettiniz. Ne demek istediniz? Bu

mu?" "Hepimizin rolleri var. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz."

Zihnim koştururken gözlerim kısıldı. "Evet. Öncelikler. En önemli öncelik. *Ben*."

Bakışlarım kesildi. "Ona yardım ediyorlar. Bu yeni yönetim kurulu üyeleri dış dünyadaki kaynaklarını beni aramak için kullanıyorlar. Lanet olsun. Zamanım tükeniyor."

"Hanımefendi, yardıma ihtiyacınız var. Açıkça görülüyor ki doğru düşünmüyorsunuz. Bir yere gitmene gerek yok. Burada kal. Buna bir son ver. Bırak sana yardım edeyim. Eğer burada kalırsan, Efendi seninle ilgilenecektir. Onu hemen arayabilirim. *Bunu düzeltebiliriz*. Ne kadar hasta olduğunu biliyor. West Harper'ın yaptığı-"

"Sakin onun adını ağzına alma!"

Sarışın sıçradı ve dikkatimi tamamen ona verdim. Yüzü yara bere içindeydi ve kapının pervazına tutunurken kendi içine doğru kıvrılmıştı. Bir modele benziyordu. İzçileri tanıyorsam, muhtemelen bir zamanlar öyleydi.

"Üyeler için çalışsan bu insanlar çok mu?"

"Evet. Bulunacaksın. Bu kaçınılmaz. Kurula katılan bu adamların hayal edebileceğinizin çok ötesinde bağlantıları var. Güvende değilsiniz. Bram bunu biliyor. Muhtemelen bu yüzden bu gece gitti. Seni bulması gerekiyor ama bu araştırmayla bağlantılı olanlara güvenmiyor. Onlar en alçakları, Everleigh. Seni değer kadar bir servet karşılığında geri vermek yerine, sırf zevk için öldürebilirler."

"Uyarınız için teşekkür ederim. Dikkatli olacağım. İkizlerime gelince," dedim alçak sesle, kölesine yaklaşmak için Efendi Barclane'in etrafından dolanarak. "Birkaç hafta içinde burada olacaklar. Onları benim için güvende tutmanı istiyorum."

"İkiz mi? İki köle mi satın almamı istiyorsun?"

"Bu doğru. On sekiz yaşlarındalar. Bir erkek ve bir kız. Ve her ihtimale karşı bana bir daire hazırlamanı istiyorum." Kadına bir adım daha yaklaştım. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve yardım için elini temkinli bir şekilde bana doğru kaldırdı. "Yeni mi?"

"Ne? Oh...evet. Onu yeni aldım."

"Alabilir miyim?"

Efendi benimle kölesinin arasına baktı. "Ne yapabilirsin?"

"Onun yüzünü almayacağım. Onu sakinleştirmek istiyorum. *Onunla konuşmak istiyorum*." "Ve kafasını senin planlarınla mı dolduracaksın? Ne yaptığınızı biliyorum.

Yeni yönetim kurulu üyeleri hakkındaki tüm bu bilgileri boşuna istemiyorsun. Bir şeylerin peşindesin."

Kaşları kalktı ama onu görmezden gelerek yaklaştım. "Adın ne senin?"

"Yardım edin. B-ben."

"Bunu yapamam. Senin istediğin gibi değil." Daha sert, ağladı.

"Ben de bir zamanlar köleydim. *Senin gibi*."

Gözlerini şaşkınlıkla kaldırdı ve içinde bir şeylerin kıvılcımlandığını izlerken dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

"Aynen öyle. Beni iyi dinle, köle."

"Charlee."

Birkaç adım daha yaklaştım. Gözlerimi kısarak göğsündeki rakamları okudum. "Yirmi yedi-çift-oh-bir. Artık sen busun. Charlee artık yok ve bu kötü bir şey olmak zorunda değil. Efendi Barclane bazılarını kıyasla iyi bir Efendi. Ama bunu görmek için onun isteklerine boyun eğmelisin. Boyun eğ, köle."

"Asla," diye nefes verdi.

Daha büyük gülümsedim. "Bir zamanlar ben de öyle demiştim. Bunu kanıtlayacak yara izlerim var. Hayatımda yaptığım en aptalca şeydi. İşte böyle yaralanırsın. *Ya da ölürsün.*" Aradaki mesafeyi kapatırken sesim ustanın duyamayacağı kadar alçaldı. "Boyun eğ ve yaşa. Ona hükmet, köle. Bu güç sende var. Sadece sende. Onu buraya çevir," dedim, şakağımı işaret ederek, "ve işte, kazanacaksın."

"Ona ne anlatıyorsun?"

Ayak sesleri yaklaştı ve omzumun üzerinden kızgın yüzüne bakarak döndüm. "Kölene yardım etmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Hayır. Gitmeni istiyorum. Çok fazla konuştuk. Kalmayacaksan burada olman güvenli değil."

Gözlerim tekrar Charlee'ninkilerle birleşti ve onun bir parçasının şimdi nasıl farklı olduğunu gördüm. Daha önce içten içe solup giderken şimdi canlıydı.

"İkizlerime bir daire alacak mısın, almayacak mısın?"

Ona bakmadım. Bakışlarımı kölenin üzerinde tuttum, *çalışmamı-kazanmamı* izlemesine izin verdim.

"Evet, evet. İkizler ve bir daire, tamam. Gitmek zorundasın."

"Nasıl istersen." Sırtıma elimi uzattım ve onun uzun, ince parmaklarını kavradım. Tırnaklarının altı kanla kaplanmıştı ama dokunuşumdan ürkmedi. Zihninin çalışmasını izlerken neredeyse daha uzun duruyordu. "Boyun eğ," diye mırıldandım. "Buraya bir daha dönersem, seninle tekrar karşılaşmayı umuyorum köle. Eğer efendin izin verirse, alışverişe birlikte gidebileceğim birini istiyorum. *Bir arkadaş.* Bu hayat kötü bir hayat olmak zorunda değil. Bunu unutma."

Başını sallamadan önce bakışlarımız uzun bir süre devam etti "Evet. Evet," dedi elimi sıkarak. "Lütfen geri gel. Lütfen. Ben... Ben iyi bir köle olabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Göz kırptım, sonra döndüm ve bağlantımızı kopararak Efendi Barclane ile yüzleştim. "Bunu duydun mu? Buna iyi bak. Seni şaşırtabilir."

Elini kaldırıp kapıyı işaret ederken küçük bir hırıltı duyuldu. "İyi olacak çünkü onu ben yapacağım. Şimdi git."

Yüzümü tekrar sararak etraftan dolaştım ve kapının önünde durdum. "Efendinle iletişime geçmek için yarım saat bekleyeceksin. Eğer o saatten önce Bram'ı ararsan ve ben yakalanırsam, kan banyosu olur. Muhafızlar beni takip etmiyor

ölecek ve sen, *senin için geri geleceğim*. Ama sırrını açığa çıkarmadan önce değil. Tüm dünya öğrenecek. Kızın, itibarın mahvolacak. Ve yüzünü çıkardığım süre boyunca haberler açık olacak. Sen ölürken, sevdiğin ve uğruna çalıştığın her şeyin yerle bir oluşunu izleyeceksin. Bana karşı gelmeyin, Efendi Barclane. Bram sizi öldürmeyebilir ama ben öldüreceğim."

Ben kapıdan çıkarken tek kelime etmedi. İki Üstat hızlı adımlarla yoluma çıktı ve ben de ellerimi tekrar birleştirip bıçağı diğer koluma sığacak şekilde sabitleyerek Üstat Barclane'in girişinde kıpırdamadan durdum. Konuşmalar kesildi ve bana en yakın olan yaklaştıkça yavaşladı. Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdü ama geçip gitmeye devam ettiler.

Derin bir nefes aldım ve koridorun başındaki kameraya baktım. Parmağımla bir işaret yaparak ters yöne, Whitlock Kanadı'na doğru ilerledim. Kapının önünde nöbet tutan gardiyan yaklaştığımda omzundaki telsizi eline aldı. Ne söylendiğini duymadım ama dönüp girişten uzaklaşırken onun benimkilerden biri olduğunu biliyordum.

Nabzım hızla atıyordu. Kontrolün bende olduğundan neredeyse emin olmama rağmen, bir tuzağa doğru yürüyor olabiliyordum. Bram'in gittiği söylenmişti ama ya gitmediyse? Ya içeride beni bekliyorsa? Kimseye güvenmiyordum. Güvenemezdim.

Yoksa mahvolurdum.

Elimi uzatıp kapının kolunu kavradığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Yavaşça çevirip bariyeri iterek açtım. Loşluk beni karşıladı ve tedirginliğimi artırdı. Lavabonun üzerindeki ışık yanan tek ışıktı ama bana terk ettiğim dairenin g ö r ü n t ü s ü n ü veriyordu. Tamamen aynıydı. West ve benim için seçtiğim her bir mobilya parçası yerinde duruyordu.

Aklımdan çıkmayan anıların korkusuyla irkilerek yutkundum. Ölü kocamla benim aramdaki bu boşlukta çok şey olmuştu. Bram'la benim aramda. Kendimi merdivenlere ve koridora doğru ilerlemeye zorlarken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Karanlığın derinliklerinden yumuşak bir uğultu geldi. Tatlı bir ses.

Parmaklarım neredeyse uyuşana kadar elim bıçağı kavradı. Bir kapı, West'e makası sapladığım kütüphane. İkinci kapı, eski yatak odam. İçeri girmek istedim. Bram'in tıraş losyonu burnumda tütüyordu ve göğsümde bir ağırlık hissediyordum. Yine de ilerledim, ta ki solumdaki çatlak kapıda durana kadar. Hafif ses tonu şimdi daha yüksekti, artan endişelerime daha tatlı geliyordu. Kapıyı yavaşça açtım ve başını bana doğru çeviren yaşlı kadına baktım. Küçük bir yatağın yanındaki sallanan sandalyede oturuyordu ve üzerinde bordo renkli, bol bir bornoz vardı. O bir köleydi ama zaman onun çalışmasına izin veriyordu. İtfaiye araçlarıyla dolu bir battaniye nefesimi kesmişti. Buna inanmak istememiştım, hayal etmemeye çalışmışım ama cazibesi çok fazlaydı.

"Kim...?" Sıkıntı kadını ayağa kaldırdı, ben de paketi açtım.

Yüzümden bezi çekti. Bıçağın ağzı görünüyordu ve onu odanın uzak tarafına gitmesini işaret etmek için kullandım. Ne yatağa ne de içinde kıvrılmış yatan küçük çocuğa bakabiliyordum.

"Sen... *O'sun*. Sen onun aradığı kölesin."

"Çekil. Ona zarar vermeyeceğim. Sadece görmek istiyorum."

İsteksizlik vardı ama ben yaklaştıkça santim santim geri çekildi. "Seni buldu mu? Kalmak için mi buradasın?" Sorarken bile bakışları Sanki Bram'in arkamdan gelmesini bekliyormuş gibi kapıya yöneldi. "Hayır."

Koyu renk saçlar battaniyeden dışarı fırladı ve dudaklarım yakınlığımla görünür hale gelen pembe yanaklarla ayrıldı. Çocuk, Alvin. Bram bana ondan bahsetmişti. Onu büyütmemeye yardım etmem için yalvarmıştı. Uçağa binmemem için yalvardığında içindeki zayıflıkla konuşmuştu. Bir aile olmamız fikriyle benimle dalga geçmişti. O zaman ona inanmamıştım ama çocuk gerçekten buradaydı. Ve Bram... ona bakıyordu. Bunun farkına vardığımda gözyaşlarımı tutamadım. Çelişki, kalp kırıklığı, inançsızlık... Zorlukla nefes alana kadar beni boğdular.

Yavaşça yatağa doğru ilerledim. Yatağın gıcirtısı çocuğun başını uykusunda döndürüyordu. Çok küçüktü. Tahminimce üç yaşındaydı ama emin değildim. Kolu battaniyenin altından sıyrıldı, kırmızı pijamaları ortaya çıktı ve göz kapakları açıldı. Mavi gözler, Bram'ın gözleri, yanımdaki bıçağı düşürmemeye ve kendimi durduramadan kollarımı uzatmama neden oldu. Kuzenler olarak birbirlerine çok benziyorlardı. Bu, asla sahip olamayacağı bir şey için yas tutan içimdeki kadını sakatlıyordu.

"*Bekle.*"

Çocuğun kolları benimkilerle buluşmak için dışarı çıktığında dinlemedim. Onu kucağıma alarak yuvarlak, meraklı yüzüne baktım. Gözleri hâlâ uykudan ağırlaşmıştı ama buna karşı koyarak küçük elini yüzüme doğru kaldırdı.

"Sen Alvin olmalısın. Ben

Everleigh." "Ever-leigh."

Yumuşak sesi gözlerimi fal taşı gibi açtırdı. Konuşabiliyordu... *hem de iyi*. "Bu doğru. Mutlu musun, Alvin? Bram'i seviyor musun?"

Bram'ın adını duyunca çocuğun yüzü kapıya doğru döndü ve hafifçe kıpırdandı.

"O burada değil, tatlım. O zaman ondan hoşlanıyorsun?"

"Çocuk ona tapıyor. İlk birkaç hafta zordu. Annesi ve babası için ağladı ama Ana Efendi'ye alıştı. Hem de çok. Birlikte çok iyiler. İzlemesi iç açıcı. Aynı takım elbiseleri giyiyorlar. Çok sevimli. Ana Efendi," diye durakladı, "değişti."

Kadın gülümsedi ama ben gülümsemedim. İçime saplanan acıdan dolayı Kalp. yapamadım.

"Değiştiğini duyup duruyorum. Bunun daha iyi bir şey olduğundan emin değilim,
Yine de."

"Oh, yanıyorsunuz. Belki dışarıda öyle değil ama burada, onun evinde, çocuğa bakmam için ilk getirildiğimde görmediğim bir sıcaklık var. Eğer görebilseydin-"

"Hayır." Kollarım çocuğu göğsüme yaklaştırdı, durduramayacağımı bildiğim şeye karşı bir bariyer görevi gördü. Onun yerine dikkatimi küçük çocuğa verdim. "Belki bir gün tekrar karşılaşırız, küçük Alvin. Sanırım bu hoşuma giderdi ama gitmeliyim."

Yastığının yanındaki ayıyı tutarak göğsüne yasladım, o da ayının etrafına sarıldı... ben de onun etrafına sarıldım. Gözlerim kapandı ve onun kokusunu içime çektim. İşlerin nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu isyanda ölebilirdim. Yakalanabilir ve ihanetim yüzünden gerçekten Beyazlar'a gidebilirdim.

Bram'in aşk yüzünden beni affedeceğini ummak en büyük hatam olabilirdi. Bazı şeyler affedilemezdi ve onun etki alanını ihlal etmek bu görevde sadece yüzeyi çizmekti.

Bölüm 7

Layla

Jessa'nın hangi odada olduğunu hatırlamaya çalışarak koridorda yürüdüm. Endişemin neden bu kadar yüksek olduğundan emin değildim. Tek bildiğim Aamir'in onunla barışıyor olabileceğiydi. Ya da belki de ayrılıkları onun düşündüğü kadar kolay olmuyordu.

Bu işler zaman alır, değil mi?

İki adam hızla yanımdan geçerek bir dönemece doğru ilerliyordu. Durup az önce geçtiğim kapılara bakarken dudaklarımı büzdüm. Bunlardan biri değildi... değil mi? Hatırlayamadım. Odasına gitmemiştim ve Jessa'nın numaradan bahsettiğini zar zor hatırlıyordum.

Bir pencere göründü ve aşağıda olmadıklarından emin olmak için havuz alanını tarayarak aşağıya baktım. Az önceki sarışın kadın dışında boştu. Tek başına bir masada oturuyordu. Bir iç çekiş beni terk etti ve dönüşü tamamlayarak koridorun derinliklerine doğru ilerledim. Numaraları taradım ve hafızamı zorlayan bir tanesinde durdum. Kapıyı çalamadan ahşap yüzeyin arkasından bir patlama sesi geldi. Boğuk sesler havayı deldi. Seslerden biri Aamir'e aitti. Rahatladım ve kapıyı çaldığımda odanın sessizleştiğini duydum. Kapıyı daha yüksek sesle çaldığımda zaman uzadı ve kaşlarım çatıldı. Kapı açıldı ve kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Layla." Travis girişte dururken gülümsedi. Kapı onun yanına yakın duruyor, ötesini görmemi engelliyordu.

"Oh. Özür dilerim. Burayı Jessa'nın odası sanıyordum. Düşündüm ki..." Başım sallandı. "Aamir'i duyduğuma yemin edebilirim."

"Sen yaptın. Mükemmel zamanlama. Ben de tam seni bulmak üzereydim. Lütfen, içeri gel."

Pazumu sıkıca kavrayarak beni içeri çekti ve kapıyı kapattı. Dehşet ve şaşkınlık içinde donup kalmama neden olan manzarayla karşılaşmadan önce acıdan ancak irkildim. Aamir yere yığılmıştı ve iki adam Jessa'nın baygın bedenini küçük bir sandığa yerleştiriyordu. Ne olduğunu anlamamış olsam da irkildim.

"Merak etmeyin. Orada uzun süre kalmayacak. Hepiniz tekneye bindiğinizde, farklı konaklama yerleriniz olacak."

"B-Boat?"

"Bu doğru. Gidecek yeni bir yer istemiştin, hatırladın mı? Rezervasyon yaptırdım."

mükemmel bir yer. Whitlock sizi kollarını açarak karşılayacaktır."

Tekrar tutuşuna karşı çektim. Ayaklarım hareket ediyordu ama hiçbir yere gitmiyordum. Artan acı karşısında bir çığlık attım ama kurtulmak için mücadele ettikçe daha da kötüleşti.

"Bana çok para kazandıracaksın, köle. Sen ve kardeşin. Size büyük ikramiyeyi vurdum."

Aamir'in bedeni kaldırılırken boynuma baskı uygulandı. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama daha sesim çıkmadan acı beni sakatladı. Kalınlık boynuma girdi, boğazıma doğru ilerledi ve oda hareket etmeye başladı. Ben de hareket etmeye başladım. Düşüyordum. Kayboluyordum.

Boğucu sıcak. Ter. Gözlerimi açmaya çalışırken başımdaki zonklamadan dolayı inledim. O kadar sıcaktı ki, zar zor nefes alabiliyordum. Ve sallanmaya devam ettim. Uzaktan bağırان sesler geliyordu. Anlayamadığım nedenlerden dolayı tanınmaz haldeydiler. Başka bir dil mi? Evet, başka bir dil. Bana yabancı geliyordu ve içinde yüzdüğüm karanlığın içinde daha da kaybolmama neden oluyordu.

Tekrar gözlerimi açmaya çalıştım ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, kafamın içindeki emir onlara izin vermiyordu. Zihnim uyanmam için çığlık atıyordu. Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler...

Hiçbir şey gelmedi. Daha derine, bilinçsizliğin karanlığına gömüldüm. Ne kadar süreyle, emin değildim. Öğürmek beni kâbuslardan kopardı ve yanıma yuvarlandım, vücudum hayata fırlarken ışığın kırıldığını gördüm. Altımdaki odun da kokusu gibi hissediliyordu. Benzin mi? Dizel mi? İdrar karışımı mı?

Yukarı ve aşağı, akıcı bir hareketle hareket ettik. Neredeyse hiç yoktu ama kaskatı kesilmiş bedenimin ağrıyan her santiminde onu hissediyordum. Hareket etmek acı veriyordu. Düşünmek de. Titreyerek başımı kaldırdım ve bulanık görüşümü netleştirmek için hızla gözlerimi kırdım. Puslu çubuklar netleşti ve onları ayaklarıma doğru takip ettim. Neredeydim ben?

Hafızam geri gelmiyordu. Boynumdaki bir sızı parmaklarımı yukarı kaldırdı ve derime bastırarak yüzümü buruşturdu. Yüksek sesle bir şeyler söylendi ve benden daha genç görünen iki çocuk yanımdan hızla geçerken donakaldım. Anlamadığım başka kelimeler de vardı. Tenleri koyu renkliydi ve yırtık pırtık gömleklerinde rastgele yırtılmış delikler vardı.

"Layla."

Gözlerim tahta sandıklarla dolu odayı taradı. Üstlerine ağlar ve rastgele bezler bağlanmıştı ve hamakta yatan bir çocuk gördüm. Ayağı yan tarafa sarkıyordu ve uyuyor gibi görünüyordu.

"Layla."

Aamir'in sesi karmaşayı yarıp geçti. Başımı zorla kaldırdım ve onu ayaklarımın dibinde, benimkinin yanındaki kafeste gördüm. Oturuyor, parmaklıklara zayıfça tutunuyordu.

"Ne oldu?" Ağzım o kadar kurumuştı ki zar zor konuşabiliyordum.

"Bilmiyorum. Hatırladığım son şey... Travis. Bizi odaya itti. Sonra hiçbir şey olmadı."

Travis. Anılar canlı renklere büründü. Jessa'nın sandığa konması. Aamir yerde.

"Tanrım. Oh, Tanrım." Ayağa kalkmak için çabalarken tırnaklarım tahtaya saplandı.

Oturmayı başarırken gücüm tükenmek üzereydi. Sallanırken denge elimden kaçmaya devam etti ve sallanırken yine öğürdüm.

"Ne hatırladın? Ne hatırladın? Neredeyiz biz?"

Yaklaşmak için parmaklıklara tutunarak uzandım. Ellerimi kardeşimin ellerine doladığımda gözleri korkuyla büyüdü.

"Bilmiyorum. Bize köle dedi. Whitlock diye bir yerden bahsetti. Aamir, korkuyorum."

"Hayır. Köleler mi? Neyin köleleri?"

"Bilmiyorum." Bir hıçkırık beni sarstı ve başım bizi ayıran kalın metale doğru eğildi. Aamir hareketlerimi y a n s ı t a r a k bizi birbirimizden sadece birkaç santim uzaklaştırırken sıcaklık hızla beni karşıladı.

"Jessa burada değil. Sence onu nereye götürdüler? Ölmedi, değil mi? Yani, onu öldürmüş olamazlar, değil mi?"

Daha sert, paniklemiş ses tonuyla ağladım. Bu gerçek gibi görünmüyordu. Hiçbir şey

Mantı

Yabancı sesler tekrar yükseldi ve "Lütfen" demeye başladıklarında

klı.

başımı kaldırdım. Lütfen, bize yardım edin!"

Pas. Çocuklar durdu, aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Birinin elinde

Sol gözü morarmış ve dudağı kesilmiş olan çocuk anlayamadığım bir şey söyledi. Diğer çocuk başını salladı, sonra sanki bizi kafeste görmek önemli bir şey değilmiş gibi yürümeye devam ettiler.

"Buradan çıkmamız gerek. Bizi buradan çıkarmalıyım."

Aamir başını parmaklıklara dayamış, kendini tekrarlıyordu. Kendini benden daha iyi hissediyor gibi görünmüyordu. Sallanma daha da belirginleşiyordu ya da ben bu harekete karşı daha duyarlı hale geliyordum. Kafamı toparlamama yardımcı olacak hiçbir şey yapmıyordu.

Hatırlayabildiklerimle mücadele ederken bulanıklığı daha da kötüleştirdi.

"Travis bir tekneden bahsetti. Sanırım bindiğimiz şey bu. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Eve gitmek istiyorum."

"Sadece dayanmaya çalış. Bir yolunu bulacağım. Bizi buradan çıkaracağım, söz veriyorum."

Uzak taraftan odayı yırtan bir kükreme duydum ve sıçradım. Tüm tahta kutular ve sandıklar yüzünden sesin geldiği yeri göremiyordum. Aamir'e yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ve tüm gücümle parmaklıklara bastırdım. Bir tür emir ya da suçlama gibi bir şey bağırıldı. Bir darbe odayı ikiye böldü, küçük bir sesin benden kaçmasına neden olan mide bulandırıcı bir gümbürtü. Bunu bir çocuğun çığlıkları izledi ve benimkinden daha büyük olmayan eller ortaya çıktı. Avuç içleri tahtaya yaslandı ve ön kollarından görebildiğim kadarıyla ayağa kalkmaya çalışır gibi kalktı. Saniyeler içinde küçük bedeni bana doğru daha fazla uçu. Bir adam ileri atıldı ve botunu çocuğun karnına vurarak daha da yuvarlanmasına neden oldu. On iki yaşından büyük olamazdı. Adam küçücük bedenini tekmelemeye devam ederken hıçkırıklar arasında nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Dur! *Kes şunu!* Ona zarar veriyorsun!"

Kendimi kafesimin önüne doğru attığımı hatırlamıyordum. Parmaklıkları çılgınca sallıyor, ağlıyor ve her zamankinden daha çok korkuyordum.

Adam durakladı ve ilk kez cüssesini fark ettim. Büyüktü.

Gerçekten büyüktü. Sırtı Aamir'inkinin iki katı genişliğindeydi ve uzun boyluydu. Korkutucu derecede. Küçük kafesimden bir dev gibi görünüyordu. Dizlerimin üstünde sadece birkaç santimlik yerim vardı. Bu pozisyonda onun dizlerine ulaşamazdım. Dizleri şimdi kafam kadar geniş görünüyordu.

Aamir gömleğimi çekiştirirken ürkütücü bir sessizlik oldu. Beni yaklaştırmaya çalışıyordu ama hareket edemiyordum. Tıraşlı kafanın arkasına baktım, canavarın dönmesini bekliyordum. Gelip beni de dövmesini. Ama yapmadı. Eğildi, kalın parmaklarını çocuğun siyah saçlarına geçirdi ve onu ayağa kaldırdı. Diğer eliyle onu döndürdü ve çocuğun yüzünü kapatıp kavramak için aşağı kayarken omzundan tuttu.

Çatlak!

Patlama sesi sessizliğin içinde o kadar yüksekti ki, iliklerime kadar hissettim. Beynim gördüğüm şiddetli bükülmeye inanmama izin vermiyordu. Çocuğun dizlerinin bağı çözüldü ve vücudu gevşeyerek adamın tutuşu altında sallanmaya başladı.

Yine de dev bana bakmadı. Topallayan çocuğu bir bez bebek gibi taşıyarak yürümeye başladı, çocuğun ayak parmaklarının çıplak ön kısmının yere sürtünmesine izin verdi.

Çığlıklarım arasında defalarca öğürdüm. Aamir artık çekmiyordu. Beni ölümcül bir şekilde kavradı, şüphesiz benim kadar şoktaydı.

Bu bir rüya değildi. İçinde uyandığımız bu kâbus bitmek bilmiyordu. Küçük bir çocuk hayal edebileceğim en korkunç şekilde ölmüştü ve bu benim ve ikizim için ne anlama geliyorsa, öğrenmekten korkuyordum. Bizi de öldürebilirlerdi.

Bizi aç bırakabilir, dövebilir, tecavüz edebilirlerdi. Hiçbir şey yasak değildi. Bulunduğumuz yerde kanun ya da kural yoktu. Vahşet adil bir oyundu ve ölüm bir saniye ötede olabilirdi. Güvende değildik, tıpkı o küçük çocuğun olduğunu varsaydığım gibi köleydik. *Tüm bu çocuklar.*

Bölüm 8

İzci 5

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca, elimde silah, içeri girmeye karar veren herkesi öldürmeye hazır bir şekilde kapımdan uzakta oturdum. Saniyeler geçti. Saatler. Gün geceye döndü. Yemek yeme ihtiyacım vardı ama dışarı çıkmamam gerektiğini biliyordum. Jessa ve ikizleri teslim etmeme yardım eden iki izci çoktan gitmişti. Tek başıma bir yere gitmek güvenli değildi. Everleigh Harper'ın yanında kaç adam çalıştırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama insan içine çıkmak bile riske girmeye değmezdi. Onları teslim edersem, yerlerini almam gerektiğini söyledi. Onun tehdidinden korkmuyordum ama aptal olmadığımı da emindim. Bu işi kitabına göre oynayacaktım, sonra da onu bulacaktım.

Uzakta bir kapı kapandı ve koridordan gelen ayak seslerini dinledim. Gecenin bir yarısıydı. Önümdeki katı beyaz yüzeye bakarken her dakika uzuyordu. Dışarıdaki kargaşanın etkisini inkâr edemezdim. Yorulmuştum. Açlık sınırlarımı zorluyor, midem sürekli gurulduyordu. Görmezden geldim, en kötü durumlarla başa çıkmak için eğitilmiştim.

Daha fazla zaman. Hareket etmedim. Titreşimler kucağında vızıldayınca ya kadar aşağı bakmadım.

Aşağıda bir araba bekliyor. Binin.

Derin bir iç geçirdim ve ayağa kalktım, çantamı aldım ve silahımı sırtımda tutarak otele doğru ilerledim. Lobiye kadar yol boyunca tek bir kişinin bile yanından geçmedim. Dışarı çıktığımda, koyu renkli camları olan siyah bir araba girişe park etmişti. Arkaya bindim, Bram'ın karşı tarafına oturdum. Ön tarafta takım elbise giymiş iki adam etraflarını izliyordu.

"Yirmi dört altı doksanla ilgili yeni bir şey var mı?"

"Hayır, Ana Efendi. Teslimattan döndüğünden beri ortalık sessiz." "Nasıl gitti?"

Konuşurken bile telefonuyla uğraşıyordu.

"İkizler Black Double üzerinden Whitlock'a doğru yola çıktılar."

Bram'ın gözleri öfkeyle bana dikildi. "İkizler mi?"

"Evet, Ana Efendi. Bana talep gördükleri söylendi." "Öyle miydi? Ve Black Double diyorsun. Kimin emri?"

Ağzım açıldı ve artan öfke kaplaması karşısında durakladım.

Her kelimeyi. "Mateo, efendim. Bana iletişim bilgileri verildi ve söyleneni yaptım."

Düşünceleri yüzünden göz kapakları daha da aşağı inerken durakladı. "O zaman uçmak için Kızıl Ada'da duracaklar. Son iki yılda orada beş köle kaybettim. Orası güvenilir bir yer değil. Gavin Draper güvenilir *değil*."

"Bunu duymuştum," dedim alçak sesle. "Bu yüzden gemiye üç köle teslim ettim. İkisi bizim, biri de adanın efendisine hediye. Whitlock ikizlerine dokunulmaması ve mümkün olan en kısa sürede uçurulmaları için emir verdim."

"Üç köle. Akıllısın Beş. Ama bir dahaki sefere onu kullanma. O insanların düşündüğü gibi biri değil. Ayrıca, artık lanet kardeşler yok."

Bram'ın çenesi sıkıştı ama çok geçmeden gevşer gibi oldu. Telefonundan bildirimler gelmeye başladı ve parmağı ekranda gezinip bildirimleri incelerken bir iç geçirdi.

"Joe'dan ne haber?"

"Temizlik ekibi cesedi çoktan ortadan kaldırdı. Herkesin bildiği kadarıyla, o çoktan kontrol edildi. Hiç kimse-"

"Dur bakalım," diye homurdandı Bram. "Yönetim kurulu üyelerimden biri bana bir mesaj bırakmış."

Başımı salladım, o dinlerken sessizleştim. Kaşları çatıldı ve dolgun dudakları gerginleşirken inceldi. Telefonu geri çekerek bir düğmeye bastı ve kulağına götürdü. Bir sesin uğultusu gelene kadar dakikalar geçti.

"Arayıp acil bir durum olduğunu söylediniz. Bu kadar önemli olan ne? Gideli yirmi dört saatten az oldu. İşler bu kadar çabuk boka sarmış olamaz."

Atina'nın merkezinden uzaklaşırken araba bir dönüş yaptı. Hızlı bir ses Bram'e bakmak istememe neden oldu ama bakmadım.

"Tekrar et."

Birkaç saniye daha.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi ölümcül bir sakinlikle. "Bana kölemin dün gece odana geldiğini söylüyorsun. *Whitlock'taki odana*."

Sonuncusu o kadar derin ve yüksek sesle söylendi ki hepimiz şöyle bir baktık.

"Hayır! Bana o iğrenç bahanelerini anlatma, Barclane. Onu tam orada tutuyordun ve gitmesine izin verdin. *Gitmesine* izin verdin. Başına gelebilecek en kötü şeyin onun şantajı olmasından mı korkuyorsun? Sana küçük sırlarından daha kötüsünün ne olduğunu göstermeme gerek var mı?"

Ana Efendi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bekle. Bekle." Sessizleşti, saniyeler sonsuza dek geçecekmiş gibi geliyordu. "Bunu senden mi istedi? İkizleri istediğini mi söyledi? Ve... bir daire? O..." Bram'ın yüzünde birden fazla ifade belirdi. Daha fazla konuşmaya başladı ve öfkesi

bir hışımla geri döndü. "Hayır, *bulamayacaksın*. Onu bulduğumda, çünkü bulacağım, onu nereye koyarsam oraya gidecek. Kuralları Everleigh koymuyor, ben koyuyorum!"

Telefonu kapattı, yumruğu telefonun etrafında sıkılırken gözlerini kapattı. "O kadını yeneceğim. O yüzden bana yardım et, o her onsunu test ediyor sabrım var."

"O burada değil mi?"

"Tabii ki öyle değil," diye atıldı. "Bir kez daha her şeyi tersine çevirdi. Beni burada, Whitlock'tan uzakta istiyordu. Orosu çocuğu. Neyin peşinde bu kadın?"

Çınlama tekrar içeriye doldurdu. Bir inilti çıkararak, başı arkaya yaslanırken hoparlöre vurdu. "Bayan Pat."

"Efendi Whitlock. Sizinle bu kadar geç irtibata geçtiğim için çok özür dilerim."

"Sorun yok. Alvin yine uyumakta zorlanıyor mu? Ona sevdiği kitabı okudun mu?"

"Şey... Ben..." Durakladı. "Şu anda iyi uyuyor. Daha önce aramaya çalıştım ama telefonun kapalı olmalıydı. Bütün gece denedim. Korkarım bir ziyaretçinin vardı. Ya da Alvin'in vardı. Sanırım aradığınız kadındı. Masanızdaki kadın."

Bram'in kafası yukarı fırladı. "Kanadıma mı girdi? Onu almadı, değil mi? O mu?"

"Hayır, efendim. Ona karşı çok iyiydi. Onu epey bir süre tuttu. yatağında otururken onu sallıyordu. Telaşlanmaya başladığında kitabını bile okudu. Kollarında uyuyakaldı ve onu tekrar yatırdı. Ona kalması gerektiğini söyledim ama kalamayacağı konusunda kararlıydı."

"Nedenini söyledi mi?"

Bir duraklama daha.

"Hayır, ama benden çocuğa göz kulak olmamı istedi. Hatta ona zarar verirsem beni tehdit etti."

Bram'in dudaklarının yan tarafı geriye doğru çekildi. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır." Bu kelime gerginlikle doluydu. "Odadan çıktıktan sonra sizinkine uğradı."

"Benim mi? Bir şey aldı mı?"

"Bilmiyorum, Ana Efendi. En az yarım saat boyunca Alvin'in odasından çıkmamam tavsiye edildi. İzlendiğimi ve itaatsizlik edersem beni öldüreceklerini söyledi. İlk başta içeri girdiği için ona inandım."

Başını tekrar arkaya yasladı. "Elbette. Aradığınız için teşekkür ederim. Önümüzdeki birkaç gün içinde evde olacağım."

Araba şehirden uzaklaştıkça Bram telefonu kapattı. On dakika boyunca ortalık o kadar sessizdi ki uyuyakaldığından emin oldum.

"Çok yaklaştım. Şimdi nereye gidiyorsun, köle? Sırada neresi var?" "Ana Efendi, sakıncası yoksa konuşabilir miyim?"

Başını bana doğru çevirdi ama koltuğa yaslanıp kaldı. "Devam et." "Köle yirmi dört altı doksan bu noktada her yere gidebilir. O

ama Zeus Tapınağı'nda bana gelen iki kişiyle olan görüşmemi tekrar gözden geçiriyorum. Aynı tesiste kalanlar. Gitmem konusunda ısrarcıydılar. Ya aldığın istihbarat yanlış değilse? Elbette, bilgi yayıldı ve biz de onun tuzağına düştük. Mükemmel bir dikkat dağıtmaydı.

Sizi buraya getiriyor, siz de bunun bir hiç uğruna olduğunu düşünüp eve dönüyorsunuz, ama aslında onun gidebileceği en iyi yer neresi? Bunun bir tuzak olduğunu düşünseydiniz Atina'da aramaya devam etmenizi beklemezdi. Güvende olduğunu düşünürdü."

Yavaşça ayağa kalktı ve bana bakmak için dik oturdu. "Demek buraya geliyor.

Haklısınız. Biz konuşurken yolda olabilir. Eğer bir şey olursa, tüm üsleri korumaktan zarar gelmez. Birkaç gün burada kalırız. Aynı tesise gitmek için plan yapacağından şüpheliyim, ancak toplantımızdan sonra sabah geri dönebilirsiniz ve ne olacağını görürüz. Siz gözünüzü oradan ayırmazken, diğerleri de bölgeyi arama planlarına devam edebilirler. Onun Whitlock'a gelmesi hiçbir şeyi değiştirmez."

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "Ana Efendi, ikizlerimi doğurmak istediğini söylediğinizi duydum."

"Ben yaptım."

"Sanırım onu nasıl yakalayacağımı biliyorum."

Bram beni inceledi ve bana daha fazla saygı duyduğunu hissetmekten kendimi alamadım. Fikirlerim ilgisini çekmiş gibiydi ve bu fikirlerin peşinden gidiyordu.

"Bu nasıl Beş?"

"Kölen beni tehdit etti. Onun yerine onları Whitlock'a teslim edersem, onların yerini alacağımı söyledi. Beni öldürüp yüzümü sana göndermek istiyor."

Durakladı. "Everleigh'in ilgisini çekmiş gibiydi? Sanırım ilgisini çekmedi. Kendini yem olarak mı sunuyorsun?"

Bildikleri gözümünden kaçtı ama en son başımı salladım. "Tatil köyünde onu gözlemek yerine, sanırım açık havada kalmalıyım. Beni bulmasını kolaylaştırabilirim. Adamları gelip beni alacaklar. Bundan eminim. Eğer takip edersek, bu seni doğrudan ona götürecektir."

Bölüm 9

Layla

Kustum. Bir kere değil, sürekli. Aamir de ben de. Gemi o kadar sallanıyordu ki, dışarıda fırtına koptuğundan neredeyse emindim. İki gündür burada olduğumuzu sanıyordum. İki gün boyunca hiç yemek yemedik ve sadece biraz su içtik. Ve aşağıya indirmeyi başardığımız şey hemen geri geldi. İkimiz de çok halsizdik, zar zor hareket edebiliyorduk. Tüm kokuların birleşimi bunaltıcıydı. Büyük çocuklardan birini hamakların altına işerken yakalayana kadar nedenini fark etmemiştim.

Nefes almak hasta olmak demekti. Hareket etmek kafa karıştırıcıydı. Karanlık ve loş arasında süzülüyor, dengesizlik ve dünyanın ağırlığı içinde asılı kalıyordum. Uyanmak istemiyordum. İyi olup olmadığını görmek için elimi kaldırıp Aamir'in elini tutmak bile istemiyordum. İkimiz de burada ölecektik. Bundan emindim.

Tahminime göre, Jessa çoktan uyanmıştı. Belki de iğneden sonra hiç uyanmamıştı. Belki de ona bu acıyı yaşatmamak için sandığı denize atmışlardı. Neredeyse bunun ben olmamı dileyecektim. Aşağıdaki cehennemde kendi kanımla kaplı bir halde çürüyüp gitmek yerine cennette mutlu mesut olmayı. Adet dönemimin başladığını biliyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kafeslerimizden çıkmamıza izin vermiyorlardı. Hiçbir şey için. Yalvardığımızda bile. Sesimiz kesilene kadar ağladığımızda ya da çığlık attığımızda da. Yetişkinler, gençler, çocuklar - bize tam olarak duyamadıkları bir yankıymışız gibi bakıyorlardı. Ya da belki de gemide köle olmak için aceleyle geçerken en ufak bir görüntüsünü yakaladıkları bir hayalet.

Tekne yukarı çıktı ve bilinçsiz halimle bir şekilde kendimi destekledim. Aşağıya çarpınca irkildim. Hiçbir şey gelmedi ve gözlerimi açmaya çalışırken yuvarlandığımı hissederek inledim. Buz gibi soğuk beni şoka soktu ve üzerime su fişkirirken nefesim ciğerlerime kaçtı.

Kendimi tahtaya doğru kayarken hissettim. Tekne tekrar havalandığında parmaklıklar dizlerime çarptı ve aynı anda hem çığlık attım hem de nefes nefese kaldım. On üç yaşlarında küçük bir çocuk orada durmuş, akıntıyı yüzüme yaklaştırırken gülüyordu.

Bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğümde, su döndü ve kardeşime doğru püskürdü. Saçlarım sıırıslam olmuş yanaklarıma yapışmıştı ve Aamir hortumla yıkandığı için oturmakta zorlanıyordu. Bir ileri bir geri, çocuk sırayla. O yürüdüğünde

Neredeyse tekrar yere yığılacaktım ama kendimi kardeşimle beni ayıran metale yaslanmaya zorladım.

"Çok yorgunum. Uyanık kalamıyorum."

Aamir elini uzatıp saç tellerimi tenimden geriye doğru itti. "Yemeğe ihtiyacın var. Zayıfsın. Bekle biraz. Bakalım bize bir şeyler getirmelerini sağlayabilecek miyim? Bir noktada bizi beslemek zorundalar. Eğer Whitlock'a varacaksak, hayatta kalmalıyız."

Sallanırken parmaklıkları

kavradım. "Hey. Hey! Biri var!

Merhaba!"

Kardeşim avazı çıktığı kadar bağırdı. Bize spreylen çocuk köşeden baktı.

"Sen, evet! Yemek. Su." Kardeşim parmaklarını ağzına götürüyordu. "Yemek. Ye."

Büyük, yuvarlak, kahverengi gözlerini kırıştırdı ve kaçtı. Başımı tuttuğum yere doğru eğerek inledim.

"Sence annemle babamın bizi arayan adamları var mıdır? Ben aramadım baba. *Ben hep ararım*. Bir sorun olduğunu biliyorlardır, değil mi? Korkuyorum. Bir çeşit köle olmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum. Burada ölmek istemiyorum."

Dolgun dudakları aralandı ve gözlerinde yaşlar parladı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. İzin *vermeyeceğim*. İyi olacaksın, söz veriyorum. Kimse sana zarar vermeyecek. Onlara izin vereceğime ölürüm daha iyi."

Ben daha fazla yıkılamadan çocuk geri geldi. Elinde ikiye bölünmüş küçük bir somun ekmek vardı. Ekmeği bana uzatırken parmaklarım beceriksizce hareket etti. Kendimi hasta ve iştahsız hissetsem de bedenim neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Hırsıyla dişlerim sert maddeyi parçaladı. Kaya gibiydi, kuru ve sertti ama umurumda değildi. O anda, doymak bilmiyordum. Acelemden neredeyse boğuluyordum, ama çocuk onu yıkamak için kullandığım teneke bir bardak suyu hafifletti.

"Teşekkür ederim. Tanrım, teşekkür ederim."

"Bak," diye güvence verdi Aamir. "Her şey yoluna girecek."

Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı ama düşemeyecek kadar açtım. Hâlâ çok halsizdim ve midem bulanıyordu. Bunların hiçbirisi önemli değildi. Bir ya da iki gün daha beslenemesem bile, bu küçük yemek biraz daha dayanmama yardımcı olacaktı. Ve Aamir haklı olabilirdi. Her şey değişebilirdi. Buradan çıkabilirdik... bir şekilde.

"Sen."

Suyu Aamir'e uzatırken durakladım. Şok içinde bakarken elimden alındığını zar zor hissettim.

"İngilizce biliyor musun?"

Şaşkınlık yüzünü maskeleydi, ama kardeşimi işaret ettiğinde kayboldu. "Sen. Çalış. Yemek."

"Ne?"

Aamir derin derin yutkunarak bekledi.

"Sen. İş. F-veya yemek."

"Yemek için çalışmamı mı istiyorsun? Buradan çıkmama izin verecek misin?"

Aralarına baktığımda panik alevlendi. Aamir'in devin yanında olduğu düşüncesi bile onu riske atıyordu. Elim parmaklıkların arasından fırladı ve kardeşimin bileğini kavradı.

"İş." Çocuk odanın uzak ucunu işaret etti. "Yarın. Uyan."

"Evet." Aamir hevesle başını salladı. "Yarın çalışacağım."

"Ne!" Çaresizce onu kendime çekmeye çalıştım. "Oraya gidemezsin. Beni burada yalnız bırakamazsınız."

"Layla, gitmem gerek. Neyle karşı karşıya olduğumuzu başka nasıl göreceğim?" "Sana zarar verecekler. *Seni öldürebilirler.*"

"Kalırsam zaten ölürüz," diye mırıldandı. "Gitmek zorundayım."

Çıglıklar kanımı dondurdu ve başımı yana çevirdim. Bir kadındı... *Jessa*. Daha yüksek sesle, hırıltılı bir tonda haykırdı. Dev, onun savaşıcı bedenini kolunun altında taşıırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Biri açık yeşil, diğeri beyaz iki gözü benimkilere kilitlenmişti ve tüm yüzünü çaprazlamasına kesen kalın yara izini görünce nefesim kesildi. Burnunun köprüsünün üzerindeki girinti, orada bir kemik bile olmadığı izlenimini veriyordu. İnce dudakları sımsıkı kenetlenmişti ve geniş kare çenesi gerilmiş ve esnemişti. Bir zamanlar yakışıklı olabileceğini tahmin etmişim ama şu anda hiç de öyle değildi. O bir katildi. Şiddete aç bir şekilde kafesimin önünde durdu ve kilidi açmak için bir anahtar çıkardı.

Jessa kollarını adamın kalın bacaklarına doğru sallayarak çırpındı. Sallanırken koyu renk saçları keçeleşmiş ve kirlenmişti. Kapı açıldı ve adam onu bana doğru fırlatarak tüm ağırlığıyla üzerime doğru savurdu. Öyle bir çarpı ki başımın arkası parmaklıklara çarpı. Kalın parmağıyla beni işaret etti ve o kadar derin bir homurtu çıkardı ki korkudan titredim. Ve aynen böyle... Döndü ve gitti.

"J-Jessa. Jessa!"

Jessa teknede uyandığım gibi beyaz bir slip giymişti. Rastgele yerlerde kan ve delikler vardı. Aamir ona sesleniyordu ama göğsümden kalkıp bana bakan yüzüne bakarken onu duyamıyordum. Gözlerinden biri şişmişti ve aynı tarafın yarısının tamamını morluklar kaplamıştı. Havaalanına neşeyle gelen kadını zar zor tanıyabildim.

"Jessa. *Tanrım*. Sen iyi misin? Ne oldu? Jessa?"

Aamir'e bakmıyordu. Zayıf bedeninden hıçkırıklar yükselirken bana sarılmak için geri çekiliyordu.

"Jessa, lütfen," diye sordum usulca. "Nerelerdeydin?"

Cevap vermeyi reddederek başını salladı. Sonunda başını kaldırına kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre geçti.

"Lütfen, bize anlatmak zorundasın. Sana ne oldu?"

Korku dolu mavi gözlerle arkasına bakıp çocukların hamaklarını gördü. Boştular, günün büyük bölümünde yaptıkları gibi çalıştıklarını söylüyorlardı. Sonunda konuştuğunda sesi neredeyse duyulmuyordu.

"Kaptanın kamarası. Kızıl Ada'ya gidene kadar *onun olduğumu* söyledi. Bu gece için hazır olmamı söyledi. Çok korkuyorum. O iğrenç adama geri dönmek istemiyorum. Ejderha'nın olmak istemiyorum."

"Ne? Ejderha mı?" Daha

sert, ağlamaya başladı.

"Kızıl Ada'ya vardığımızda, beni Ejder'e teslim edecekler. Gavin Draper'a. Onun kölelerinden biri olacağım. *Köleler*, Layla. *Seks köleleri*. İşte biz buyuz. Emirlerine itaat etmeyi reddedersek, onun ateş çukurunda yanacağız. Kaptan bana böyle söyledi."

Gözlerim büyüdü ve Aamir'e doğru fırladı. Korku ve öfke yüzünü buruşturdu ve boğazından bir gümbürtü çıktı. Deli bir adam gibi kapısının parmaklıklarını çekmeye başladı, kilidi kırmaya çalışırken bağılıyor ve küfrediyordu.

"Ama... Travis, Aamir ve benim Whitlock'a gittiğimizi söyledi. Bu ada mı? Aynı yer mi?"

"Whitlock?"

Gözleri etrafı tararken sesi çatallaştı ama önümüzde ne olduğunu görmediğini biliyordum. Bir şeyler hatırlıyordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Olamaz."

"Ne olamaz? Jessa, lütfen."

Parmakları omzuma gömülürken bir inilti onu terk etti. "Kaptan... Whitlock'tan bahsetti. Dedi ki..." Başka bir ses, önce nefes nefese, sonra histeriye yaklaşan bir çığlık yüksek bir perdeye ulaştı. "Sevimli ama Whitlock'a uygun değil," dedi. Ada sana uyacaktır. Onlar farklı yerler. Bizi ayıracaklar! Orada olmak istemiyorum! Ölmek istemiyorum!"

"Ölmeyeceksin," diye bağırdım. "Kimse ölmeyecek. Kaçacağız, Jessa. Eve dönmeyi başaracağız."

"Biz değiliz. Kara yok oldu. O kadar uzaktayız ki, denize atlasak bile asla kıyıya ulaşamayız. Ben gördüm. Kaptanın kamarasında bir pencere vardı. Hiçbir yerin ortasındayız."

Yine de Aamir kapıya doğru sarsıldı. Ayakları sürekli olarak yüzeyi itiyor ve tekmeliyordu ama nafiye.

"Kes şunu, Aamir. Düşünmek zorundayız. *Ben düşünemiyorum*. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Sonuncusunu söylemek istememiş olmama rağmen dudaklarımdan döküldü. Kendimi gerçekten iyi hissetmiyordum. Ekmek mideme yerleşmiş olsa bile, mide bulantısı ya da kramptan kurtulmak mümkün değildi. Çok yorgundum ve korku sadece gözlerimi kapatıp yok olma isteğimi arttırıyordu. Islak, üşümüş ve en az Jessa kadar titriyor olmam da işe yaramadı.

"Peki ya telefon? Kaptanın kamerasında bir tane gördün mü?" Bu, ağabeyimin dikkatini çekmiş gibiydi. Şimdi daha sakindi, parmaklıkların bizim tarafına yaklaşıyor.

"Evet. Eğer bir telefon varsa, beni çalışmam için serbest bıraktıklarında gizlice girip yardım çağırabilirim."

"Hayır. İki gün boyunca oradaydım. Bütün kabini aradım. Silah yok, telefon yok. Kaptan beni içeri kilitlemedi bile. Bir kez dışarı çıktım. Koca adam..."

"Dev mi?" Çabucak sordum.

Göğsüme yaslanarak ürperdi. "Her şeyi izliyor. Kapıyı açtığımı görür görmez içeri girdi ve beni tokatladı. Eğer bir daha oraya gidersem, güvertedeki tüm erkeklerin beni serbest bırakacağını söyledi. *Kendisi de dahil*. Bir daha dışarı çıkmadım."

Tüm sözlerimiz gibi umut da soldu. Yukarıdan gelen ayak sesleri dışında sessizlik hakim oldu. Zaman, hırlayan mideler ve azalan salınımların karışımıyla fısıldadı. Çok geçmeden kendimi Jessa'ya sarılmış halde uykuya dalarken buldum. Bu noktaya kadar umursamadığım bir kadın için, onun vücut ısısında ve yavaş nefeslerinde garip bir rahatlık buluyordum.

Ama bu uzun sürmedi. Deniz köleleri geri döndü ve döndüklerinde dev de onları takip etti. Derin homurtular beni huzurumdan etti ve çarpık, yaralı yüzü sessiz bakışlarında kötücül bir hal aldı. Yine beni işaret etti. Gizemli bir emir - asla hayal edemeyeceğim hastalıklı bir bölümün başlangıcı.

Bölüm 10

İzci 5

Hiçbir zaman süslü kokteylleri seven biri olmadım. Meyveli şeylerin tadına dayanamazdım. Sistemime likör girdiğinde, sokaklarda dolaşıp birinin yüzünü parçalamak için arardım. Bira ise, birkaç tane içmekle yetinirdim. Beni huysuzlaştırıyordu ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Ve internet ünlüsü rolünü oynarken aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

Havuz kenarındaki sohbetlere karıştım. Aileleri ve rastgele bekarları tanımaya çalışarak gülümsedim. Bana şeker gibi sarıldılar, varlığımın tadını çıkardılar, beni içlerine çektiler. Sinirleri bozulmuştu, ama davranışlarım sayesinde uzak durdular.

Güneş gökyüzünü boydan boya kat etti ve sonunda pembe ve turuncu tonlarında battı. Görünüşe bakılırsa, hayatımın en güzel anlarını yaşıyormuşum gibi görünüyordu.

Sanki mükemmel bir tatil beldesinde yaşıyormuşum gibi. Kasıtlı olarak duvara çarpıp sendelediğimde sadece daha çok güldüm. Beni yemeğe kadar takip eden adam da benim gibi davranmıyordu. Uçakta yanında oturduğu kadın hakkında konuşup duruyordu ve benim tek düşünebildiğim Bram'in ya da diğer gözcülerin Everleigh Harper konusunda başarılı olup olmadıklarıydı.

"Tanrım, çok güzeldi. Kadere inanır mısın, Trevor?"

Adımı karıştırması karşısında duraksadım ama onu düzeltmedim. Sadece daha fazla gülümsememe neden oldu.

"Elbette. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanırım." "Ben de öyle. Acaba onu tekrar görebilecek miyim?"

Omuz silktim. "Asla bilemezsin, Bill. Belki burada olur ve sen de onun ayaklarını yerden kesip sonsuza dek mutlu yaşarsın."

İğneleme hafifti ama adamın gözlerindeki parıltı bunu anlamadığını gösteriyordu.

"O... melek gibiydi. Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama onu ancak bu şekilde tarif edebilirim. Sarı saçları, yeşil gözleri vardı. Ve beyaz giyiyordu. Yürürken sihirli bir şekilde sallanan bol bir elbise. Bakmadan duramadım."

"Sihirli bir şekilde sallandı mı? Ne zaman içmeye başladın?"

Biz kapıdan içeri girerken kahkahalar çatıya yayıldı. Parıldayan ışıklar parmaklıkları çevreliyor ve köşelerde meşaleler yanıyordu. Esinti hafıftı, manzara pitoreskti. Bunların hiçbirisi önemli değildi. Önemli olan insanların yüzleriydi. Bunlardan biri bizim adamlarımızdan biriydi. Beni izliyordu, sanki bir randevudalarmış ya da bir çiftmişler gibi bir eskortla poz veriyordu. *Yem.* Evet, umarım Everleigh'in adamları izliyordur.

"Uçakta birkaç kadeh içmiş olabilirim ama sarhoş değildim." Elimle işaret ederek bizi en uçtaki bir masaya götürdüm. Uzun bir masaydı, Oturma düzeni on iki ve şimdiden üç kişi daha var: iki erkek ve bir kadın.

"Bunlar alındı mı?"

Gülümsememe karşılık verdiler.

"Hayır, devam et."

Ben karşı tarafa oturdum, Bill de karşıma oturmak için hareket etti. Yaşlı bir adam hemen yanımıza gelip ne içmek istediğimizi sordu. Ben su sipariş ettim ama Bill alkolü bırakmaya hazır gibi görünmüyordu.

"Bir sarışın, ama benim kızım değil."

Kelimeler hafıftı ve onları duymazdan gelerek cebimden Whitlock telefonumu çıkardım.

Beş: Henüz bir şey yok mu?

Bir izcinin Ana Efendi'ye yazması pek alışıldık bir şey değildi ama umurumda değildi. Haberi olan varsa hemen Bram'a iletirdi. Nerede durduğumu bilmek zorundaydım.

Henüz bir şey yok. Her şey yolunda mı? Yazarken bir iç çekiş beni terk etti.

Beş: Evet.

Ayağa kalkarak korkuluklara yöneldim ve telefonumdaki kamerayı ışıktandırılmış tapınağa doğru tuttum. Sosyal medya sayfalarımnda asla yer almayacaklarını bile bile birkaç fotoğraf çektim. Hepsi gösteriş içindi ve aşağıdaki sokaklara bir göz atmamı sağlıyordu. Eğer birileri tesisi izliyorsa, beni görmelerini istedim. Tehditlerini ciddiye almadığıma inanmalarını istedim. Bu yüzlerine bir tokat olacaktı ve meydan okumamın acısını hissetmelerini istiyordum.

Telefonum kot pantolonumun içinde titredi ve durakladım, Whitlock'unkini cebime koydum ve kişisel telefonumu çıkarmadan önce iyi bir dakika bekledim.

Sabırsızlıktan acele etmek istiyordum ama dönüp hücreme bakmak için parmaklığın arkasına yaslanırken dengemi korudum.

Bilinmiyor: Oyunları sever misin?

Everleigh olduğunu ummak nabzımı hızlandırdı. Bu o olmalıydı. Kişisel numaram sadece bir avuç insanda vardı ve o daha önce de aramıştı.

Beş: Oyuna göre değişir. Aklında ne var?

Bilinmiyor: Kelepçeler. Göz bağı. Eğlenceli olabilir.

Beş: Kulağa biraz sapıkça geliyor. Pek bana göre değil ama. Tabii kendinden bahsetmiyorsan. Bu durumda, ilgimi çekebilir.

Rastgele yemek tabakları masaya yerleştirilmeye başlanmıştı. Yerime oturmak için ilerledim. Açık büfe tarzındaki akşam yemeğinden tabağımı hazırlamaya başladığımda yeni bir mesaj gelmedi.

"Hey, Trevor. Birkaç gündür buradasın. Eğlenmek için iyi bir yer var mı?"

Kuzu eti ve biber soteden bir ısırık aldım ve başımı salladım. Baharatlar dilimin üzerinde geziniyordu ve konuşmak umursadığım son şeydi. Yemek o kadar güzeldi ki, bir ısırık alıp tekrar konuşmaya başladığında sıkıntım azaldı.

"Bir yer bulmalıyız. Gece daha yeni başlıyor."

Bir vızıltı telefonumun durduğu masaya bakmamı sağladı. Bir ısırık daha alarak mesajları açtım.

Bilinmiyor: Çok hızlı yemeyin. Boğulmak istemezsin. Kuzunun tadı nasıl? Güzel mi?

Çiğnemenin ortasında durdum, yavaşça yutkundum. Beni görebilsin diye. Ya da biri görebilirdi.

Beş: Gelip bana katılabilir ve kendiniz görebilirsiniz.

Bilinmiyor: Sanmıyorum.

Beş: Senin kaybın. Emin misin?

Telefonu masaya geri koyarak bir ısırık daha aldım ve etraftaki masaları taradım. On dört kişi vardı. Kimse bana bakmıyordu ve görebildiğim kadın ya da erkeklerin hiçbiri Everleigh'in yapısına ya da görünüşüne uymuyordu.

Bill boğazını temizledi ve karışık içeceği yerine suyuna uzandı. Ağzı bir şey söylemek için açıldı ve gülümsemesinin düşüşünü izledim.

Buzz.

Ekranım aydınlandı ve mesajı açmadan önizlemesini taradım.

Bilinmiyor: Uh oh. Birisi pek iyi görünmüyor.

Kafam karışmıştı, ama başımı kaldırdığım anda şaşkınlığım azaldı. Bill tişörtünün bol yakasını çekiştirirken sürekli boğazını temizliyordu.

Buzz.

Bilinmiyor: Çok fazla biber, sanırım?

Telefonu masadan çekerken çatal elimden düştü.

Beş: Ne yaptınız?

Bilinmiyor: Fark eder mi?

O ve ben ikimiz de sandalyelerimizden fırlarken su masanın üzerinden taşarak bana doğru aktı. Bill daireler çizerek dönüyor, sırtı neredeyse şeytani bir şekilde garip açılarla bükülürken boynunu yırtıp parçalıyordu. Gözlerinin akı kıpkırmızı o l m a y a başlamıştı ve bana bakmaktan vazgeçmiyordu. Çılgınlık terası delip geçti, tiz ve dehşet doluydu. İnsanların geri dönme telaşıyla sandalyeler birer birer yana devrildi. Köpük köpürdü ve sadece kanla karışık safra olduğunu tahmin edebildiğim şey alt dudağından ve çenesinden akmaya başladı.

"Biri ona yardım etsin!"

Birisi yardım için bağıırken kaos beni diğerleriyle birlikte ana kapıdan geçirdi. Ben girmedim. Bir yan kapıdan geçtim ve telefonumu karıştırırken koridorda kayboldum.

Beş: Orada çok kötü şeyler var. Adam sana bir şey yapmadı.

Bilinmeyen: Seni bana getirmesi gereken adama karşı bu sempati mi? Seni bundan daha zeki sanırdım. O bir haindi. Ölmeyi hak etti, sen de öyle. Senin günün geliyor... Beş.

Telefonu cebime sokup Whitlock'un cep telefonunu alırken boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Ayak sesleri çok geride değildi ama omzumun üzerinden bakmadım. Adamımdı. Beni takip ediyordu. Nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum.

Çınlama kulağımı doldurdu ve Bram hemen cevap verdi.

"Daha önce tanıştığım bir adam az önce zehirlendi. Adı Bill'di. Ona hain damgası vurdu."

"Seni yine mi aradı?"

Sorusu karşısında başım sallandı. "Hayır. Mesaj attı. Oyun oynamak isteyip istemediğimi sordu. Sonra yemeğimin tadının nasıl olduğunu sordu. Ne olduğunu anlamadan Bill kendi boğazını parçalıyordu. Onun da benim de bunu hak ettiğimizi söyledi. Bana Five dedi. *Çok şey biliyor.*"

"Evet, öyle. Olması gerekenden daha fazla. Aralarında bir hain olan tek kişi o değil. Orospu çocuğu."

"Odama gidiyorum. Polisin benimle konuşmaya gelebileceğinden şüpheleniyorum. Eğer gelirlerse, hazır olacağım. Sizin de hazır olmanız gerekiyor. Kölenize güvenmiyorum."

"Bunu yapmaman akıllıca olur. Bana mesajlarının ekran görüntülerini gönder ve mesaj yoluyla iletişimde kal. İzliyor olacağız."

Telefonumu geri verip silahımı ve anahtarlarımı alarak kapattım. Kapıyı yavaşça açtım ve küçük odayı aramaya başlarken arkamdan kilitledim. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Sandalyeyi ön kapıdan birkaç metre uzağa çekerken Ana Üstadımın emirlerini yerine getirdim. Bu gece uzun olacaktı. Beni bu kadar çabuk almaya geleceğini sanmıyordum ama gelirse de hazır olacaktım.

Bölüm 11

Layla

Gecenin bir yarısı, o zavallı deniz kölesine yaşattığı ölüm kadar vahşi bir şekilde geldi. Uykumda sesler uzaktı ve gemiye bindiğimden beri ilk kez, Jessa'nın kolları beni sarmışken bilinçsizliğim derindi. Uykuya daldığımda kendimi güvende hissetmişim ama Yunanistan'a vardığımızdan beri yaşadığım hayat gibi, bu güvenlik zerresi de uzun sürmemişti.

Kucaklamanın ağırlığı kayboldu ve çığlığıyla birlikte gözlerim tam zamanında açılarak onun parmaklıkların kenarına çarptığını gördüm. Acı kolumu sıkıştırdı ve kafesten o kadar hızlı çekildim ki, Aamir'in oturur pozisyona geçerkenki telaşlı ifadesini zar zor yakaladım.

"Hayır! Hayır! Layla!"

Kardeşimin sesi içimdeki savaşçıyı harekete geçirdi. Devin tutuşuna karşı koymak için elimden gelen her şeyi yaparak çırpındım. Yüzümde bir acı patlaması oldu ve dizlerim şoktan büküldü. Ama pençelemeyi bırakmadım.

Çılgınlığımın altında derisi yırtıldı ve çenesinden kan damlaları akmaya başladı. Pazumdaki tutuş gevşedi, ancak o kadar sert sıkı ki, kendimi ezici güçle alçaldığımı hissettim.

Whack!

"Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim!"

Ağabeyimin sözleri sisin içinden sızıyordu ama topallayan bedenim çoktan omzuna atılmıştı. Gemilerin **y e r a l t ı** bölgesinden ayrılıyorduk.

Aamir ve Jessa'nın sesleri bana ulaşıyor, serbest bırakılmam için yalvarıyor, karşısında hiç şansım olmayan adamı tehdit ediyorlardı. Ben uyanık kalmak için mücadele ederken aşağıdaki tahta dalgalanıyordu. Yüzüm nabzımla birlikte atıyor, uyuşma ve karıncalanma yüzleşeceğim kâbusu fısıldıyordu.

"İşinizin başına dönün!"

Kükremeden gelen titreşimler kollarımın tekrar sallanmasına neden oldu. Dar merdivenleri tırmanırken yumruklarımı sırtına indirdim. Her basamakta tuzlu deniz havası beni canlandırıyor, bağışıklık kazandığım dumanı benden çalıyordu. Bir esinti saçlarımı savurdu ve güverteye adım attığımızda derin nefesler kafamı temizledi. Etrafı ışıklar kaplamıştı ve bir ağ dolusu

Gümüş balıklar yukarıda sallanıyordu.

Dondum kaldım, telaşlı hareketleri kavırıyor, geminin büyüklüğünden gemide kaç çocuk olduğuna kadar her şeyi ezberlemeye çalışıyordum. Görmek için devin sırtını ittiğimde uzun adımlarla yürüyorduk. Geminin dışında, ay küçük dalgaları zar zor aydınlatıyordu. Kara görünmüyordu ama o bir kapıdan hışımla geçip bizi içeri kapatırken yanıldığımı ummaya devam ettim.

Bariyeri kapatıp kilitledikten sonra döndüğünde küçük bir oda göründü. Penceresiz bir tane. Bir tanesi... Jessa'nın tarifine bakılırsa, kaptanın odası olduğunu sanmıyordum. Bu alan o kadar küçüktü ki, içinde sadece bir yatak, tuvalet ya da dolap olduğuna inanmamı sağlayan küçük bir kapı ve zincirler vardı. Zemine cıvatalanmışlardı, sadece bir metre kadar uzanıyorlardı ve bir pranga barındırıyorlardı. Ağırılığımı yana vererek çığlık attım.

Düşmeye başladığımda kocaman eller beni yakaladı. Kaçmayı umduğum yerde, şimdi yatağa doğru ilerleyen devin önünde kalıplanıyordum. Sertçe çarpıştık, elini hemen bacaklarımın arasına gömerken ağırlığından hava beni terk etti. Ama öyle kalmadı. Parmaklarını kaplayan kana bakarak kolunu geri çekti. Rahatlama hissi doğdu ama aynı hızla kayboldu. Daralan gözler, parmak uçlarına bulaşan kıpkırmızı lekeler karşısında heyecanla daha da kırıştı.

Daha sert bir şekilde yer değiştirdim, pantolonunun bağına karşı sarsılan canavardan kurtulmak için elimden geleni yaptım. Bir parmak içime girdiğinde, bekâretimi işaretleyen duvara çarptığında çığlığım boğazımda düğümlendi. Acı dallanıp budaklandı.

Eğer daha fazla mücadele etmezsem, bu, gelecek olan hasarla kıyaslanamazdı.

"Dur! Lütfen, dur!"

Whack!

Işıklar. Darbe beni kör etmişti. Başımın yana doğru yuvarlandığını biliyordum ama o sırada bile gömleğini çekiştiriyordum. Zihnim dövüşe devam etmem için bana yalvarıyordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, uzuvlarım taleplere cevap vermiyordu.

"S-Stop. S..."

Bir parmağı daha kanalıma girerek beni iyice gerdi. Acıdan sarsıldım ama üzerime daha sert bastırıp parmaklarını değiştirirken fazla bir şey yapamadım. İnanamayacağım kadar kalındı ve dayanılmaz acıdan hava emiyordum. Kollarımın sallanması ve bacaklarımın tekmelenmesiyle beni hayata döndürdü. Ama *fark etmedi*. Acımasız dalgalanma beni acımasızlığıyla çaldı. Aklımı çaldı. Akıl sağlığını. Bilinçsizlik arasında gidip geldim. Beni hayatım haline gelen cehenneme bağlı tutan acıdan kaynaklanan tıkanıklıktı.

"Siktir...evet. Biliyordum."

Darbeler vahşiceydi; acı, keşfedilmemiş bir bölgeyi yırtmanın verdiği hiç bitmeyen bir işkenceydi. Sadece birkaç santim ötemdeki yara izine dehşet içinde baktım.

Yüzünü. Aletin darbeleriyle zıplıyor, travmanın etkisiyle ağlıyordum ama gözlerimi tenindeki kırmızı lekelerden ayırmıyordum.

Bir şekilde bileklerimi avucunun içine almıştı. Sıkıca tutuyor, kalın uzunluğunu içime her gömdüğünde sıkıyordu. Ölmemiştım ama içimdeki bir parça yaşamdan yoksundu. Hissetmekten yoksundu. Bir uyuşukluk kalbimden daha fazla kök salıyordu. Sanki beni dört gözle beklediğim şeyden koruyabilecekmiş gibi ruhumu kaplıyordu. Ama koruyamadı. Bir şekilde, hiçbir iç korumanın beni kurtaramayacağını biliyordum. Devin her homurtusu bunu vaat ediyordu. Onun deformitesini çevreleyen kasların her seğirmesi bana yeni görevimi garanti ediyordu.

"İyi olacağını biliyordum. *Dokunulmamış.*"

Boştaki eli lekeli beyaz elbisemi yukarı iterek göğsümü kavradı. Bunu hissetmeliydim. Savaşmaya devam etmeliydim ama tek yapabildiğim bakışlarımı onun farklı renkteki gözlerine yöneltmekti. Bakışımı kesmedim. Bekledim, sessizce ona hayal edilebilecek en kötü ölüme katlanması için lanet okudum. İçten içe, içimde neleri karıştırdığını görmesi için ona yalvardım. Artık Layla değildim. Kim olduğumdan ya da kullandığı kabuğun var olup olmadığından bile emin değildim.

Anlar sert itişlerle geçti. Şişen boyunun ağırlığı dudaklarımdan bir çığlık kopardı ama acımı dile getirmem gerektiğini düşündüğümü hatırlayamıyordum. Beni ne kadar hızlı doldurduysa o kadar da boş bırakıyordu. Islak sıcaklık karnımın alt kısmını kavuruyordu ve ben bir kez bile kıpırdamadım.

"Bana bak."

Hiçbir şey yoktu. Dev ayağa kalktı, üzerimdeki kirli çarşafı kaptı ve beni yataktan attı.

"*Bana bak!*"

Yavaşça silerek sikiindeki kanı temizledi. Ancak o zaman şeytani bakışlarını bana doğru çevirdi. Birkaç dakika önce olsa dehşete kapılırdım. Utanç ve yıkım anımda sinirlenmişim. Yerden fırladım, kendimi ona doğru atarken iç bacaklarımdan akan kanı ve acıyı görmezden geldim. Tırnaklarım boynunu tırmıkladı, o geri çekilip beni yerde uçururken kayboldu. Ahşap duvara çarptım ve tamamen boşluğa düştüm. Ahşabın koyu renkleri önümdeydi ama beni kaldırıp güverteye taşıırken ses yoktu. Yankılar duyuluyordu, bağırışlar, emirler. Ve dizel geri döndü. Kafesime geri atıldığımda Aamir'in sesi netti. Elimi kafesin kendi tarafına doğru çekiyor, ona bakmamı istiyordu. Ama ben gitmişim... tıpkı Jessa döndüğünde olduğu gibi. Ona sarılmışım, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum ama... onların arasında değildim.

Arka plandaki uğultular arasında şiddetli görüntüler titreşiyordu. Eski ben, aşinalığın varlığında ölüyordu. Devin hâlâ orada durduğunu görmek için kolumun üzerinden bakarken onu duyabiliyordum. Onun yüksek yapısı benim odak noktam değildi. Bu

tutunduğum taze pençe izleriydi. İki parçam geçiş yapıyordu, içimde iki kişi yer kaplıyordu. Masum Layla ölüyor, başarısızlığı bilmeyen, acı çeken, hor görülen bir köle doğuruyordu. Aklına koyduğu hiçbir şeyden vazgeçmeyen. Birlikte büküldüler, bu yeni dünyanın yöntemlerini anlamak için şekil değiştirdiler. Bana verilen tecavüzcü ve katilin ölümünü planlamak için.

Dev geri adım atarken bir sırtıma parladı. Bir düşünce gözünün sağındaki yara izinin seğirmesine neden oldu. Aklından her ne geçiyorsa iyi bir şey değildi. Dudakları sırtarak daha da genişlediğinde ve işaret ettiğinde bunu anladım. Tekrar gelecekti, bundan emindim.

"Layla. Tanrım, Layla."

Aamir'in sesi ağlamasının arasından çatladı. Sesi duydum ama dev köşede kaybolana kadar kardeşime dönüp bakmadım. O zaman bile Aamir'in gözleriyle karşılaşmadım.

"Çok fazla kan var. Yapmamış... Yapmamış olsa iyi olur..."

O sözünü bitiremedi, ben de cevap veremedim. Artık ağlamıyordum ama onun yürek parçalayan sesi her şeye yeniden başlama isteği uyandırdı bende. Yeni oluşan zırhıma yapışmış, beni az önce yaşadıklarıyla yüzleşmek için geri çekmeye çalışıyordu. Ama oraya gidemezdim. Henüz gidemezdim.

"Lütfen, konuş benimle. *Bana bak.*"

"Konuşacak bir şey yok."

Elimden bir çekiş beni öne doğru kaydırды ve vücudum acıyla kilitlenirken haykırdım. Bacaklarım makaslandı ve kayganlık tüm uzuvlarımın içinde iz bıraktı.

Cenin pozisyonuna geçip başımı Jessa'nın kucağına koymak için geri çekildiğimde ayak bileklerim bile kaygandı.

"Kahretsin, yaptı. Lanet olası *tecavüz etti*-" Aamir'in hıçkırıkları sözlerini bastırdı.

Kafesin kapısına defalarca tekme atarken kilitten gelen yüksek sesli tıkırtılar metale çarptı. Odanın uzak tarafında bir kargaşa duydum ve devasa yapının ortaya çıktığını görmeden önce ağır ayak seslerini hissettim.

Çılgınca yukarı uçtum, parmaklıklara doğru atarken yanmayı görmezden geldim ve kardeşime doğru sarsıldım.

Ama artık çok geçti.

"Çıkmak mı istiyorsun, evlat? Kavga mı arıyorsun?" "*Hayır.* Hayır, o değil!"

Aamir'in tehditleri sesimi bastırdı. Korkum yüzünden oda dönmeye başlamıştı. Kardeşim serbest bırakılırsa canavarın onu öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Burada yalnız kalamazdım. Onu kaybedemezdim.

"Çıkar beni bu kafesten, seni çirkin pislik. Kapıyı aç!"

"Hayır! Hayır," dedim başımı sallayarak. "Dışarı çıkmak istemiyor. Beni odaya zincirleyin. Beni geri götürün. Ne istersen yap, yeter ki ona zarar verme."

Dev, Aamir'e doğru ilerlerken durakladı ve şeytani gözlerini benimkilere kilitledi. "Layla, hayır!"

Eğilip kafesimin kilidini açmadan hemen önce bir kahkaha etrafta yankılandı. Kardeşim yine ağlıyor, kollarını parmaklıkların arasından bana dolamaya çalışıyordu. Parmakları saçlarımın ucuna takıldı ve Aamir beni içeride tutmaya çalışmak için elini yumruk yaptı.

"Her şey yoluna girecek," diye vurguladım. "Bana bir şey yapmayacağına söz ver, yoksa her şey boşa gider. *Seni öldürür.*"

"*Bu* beni öldürüyor. Sakın gitme. Özür dilerim. Düşünemedim. Çok özür dilerim. Gitme.

."

Bacağım o kadar sert çekildi ki, Aamir'in elinden kurtuldum ve devin ayaklarının dibinde. O zaman kırıldım. "Çalış" diye bağırırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Neye geri döneceğimi bilmek beni korkutuyordu ama kardeşimi kurtaracaksa umurumda değildi. Aamir olmadan, Jessa ve benim hiç şansımız yoktu. Güvertede olabilecek tek kişi oydu ve bizi özgür kılacak bir yol bulması için ona ihtiyacımız vardı.

Bölüm 12

Everleigh

"Hareketleriniz pervasızca ve tehlike arz ediyor. Sadece sizin için değil, sizi takip edenler için de. Eylemlerinizin hiçbir sonucu olmayacağı fikriyle flört ediyorsunuz. Profesyonel bir bakış açısıyla, her fırsatta tavsiyelerimi görmezden geldiğinizi hissediyorum. Sana evine dönmenin işleri daha da kötüleştireceğini söylemiştim ve bence öyle de oldu. Bu adam, geçmişinizde önemli bir rol oynayan bu Bram, sizin arkadaşınız değil Bayan Harper. Kendiniz ya da halkınızın hayatı konusunda güvенеbileceğiniz biri değil. Bana onun ne kadar dengesiz olabileceğini söylemişsiniz. Evet, rahmetli kocanız tarafından haksızlığa uğradı ama yaptığınız şeyi affedeceğine inanmak sadece yakalanmanıza değil, öldürölmenize de neden olacak."

"Belki de." Doktorum davranışlarımla ilgili endişelerini dile getirirken ellerimi kucağımda birleştirdim ve deri koltukta daha dik oturdum. İyi niyetli olduğunu biliyordum ama Whitlock'ta bir gün bile geçirmemişti. Kalede neler olup bittiğini ya da kalenin var olduğunu bile bilmiyordu. İnsan zihninin ustası olmasına rağmen, Bram'i ya da sevgi ve nefretin ne kadar ileri gidebileceğini de bilmiyordu.

"Belki mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Korkarım öyle. Bana gitmememi söylediniz ama ben yine de gittim. İşlerin çok kötü gidebileceğini biliyorum. Ama olmadı. Planım iyi düşünülmüştü. Her şey mükemmel bir şekilde uygulandı. Şanslıydım."

"*En hafif tabirle*. Ya birisi evine girdiğinizi fark etseydi?"

"Evimiz," diye düzelttim.

Durakladı. "Evet ama ya senin ya da seni içeride takip eden adamlardan birinin başına kötü bir şey gelseydi?"

Soğukkanlılığımı korurken dudaklarımı birbirine bastırdım. Dr. Tori haklıydı ve kazanmasına izin vermeliydim, böylece kendi neşeli yoluma gidebilecektim, ama onun sınırlarını aştığını tartışma ihtiyacından kurtulamıyordum. Aslında onu kâbuslarıma yardım etmesi için getirmiştim... beni rahatsız eden halüsinasyonlara. Bram'in görüntüleri artık yoktu ama kâbusların geçeceğinden emin değildim.

"Adamlarım riskleri biliyor. Bu yüzden onlara bu kadar cömert ödeme yapıyorum." "Riskler mi?" Sessizleşti, yer değiştirdi. "İnsan hayatı *riske girmeye* değer mi?" "Sanırım bu duruma göre değişir. Benimkinde, evet, öyle inanıyorum ki e."

Devam etmemi bekledi ama ben etmedim. Dr. Tori'yi sevmeme rağmen Bu seanslarda olmadığımız zamanlarda ona güvenmiyordum, kimseye güvenmiyordum. Tek bildiği benim ona attığım konfeti dünyasıydı. Deliklerle ve renkli yarı gerçeklerle doluydu. Yanımda kalması için ona para ödüyordum ama bir şeyleri olması gerekenden daha fazla bir araya getirmesinden korkuyordum ve bu hoşuma gitmiyordu.

"Size bir şey sorabilir miyim, Dr.

Tori?" "Elbette."

"Benim kötü biri olduğuma mı inanıyorsun?"

"*Kötü mü?*" Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakmak için yürüdüğünde gülümsememi tuttum. "Kötü değil, sadece bazen umursamaz oluyorum. Seninle ilk tanıştığımda masumiyetin ve korkun şaşırtıcıydı. Bilmediğin pek çok şey vardı ve ben bunları tuhaf buluyordum. Ama artık bu yok. Neredeyse gözlerimin önünde çiçek açmış gibisin. Neye dönüştüğünden emin değilim. Yaşanan değişim bazen beni korkutuyor. Bana anlatmadığın sırların var. Uykunda konuştuğunu ve ağladığını duyabiliyorum. Beyaz Oda nedir, Everleigh? Rüyanda neden sayıları söylüyorsun? Sık sık on bir diyorsun, sanki biriyle konuşuyormuşsun gibi. On bir bir insan mı?"

Baş korumam Luke ön kapıdan içeri girdi ve bana bir bakış fırlattı. Standart koyu renk takım elbisesini giymişti ve kahverengi saçları kısa kesilmişti. Bana doğru yönelmesine rağmen e l a gözleriyle odayı süzüyordu. Ayağa kalktım, Dr. Tori'ye döndüm ve ona gülümsedim.

"İş. Bize izin verirseniz, Dr. Tori."

Luke'a döndüğüm anda gülümsemesi eridi. Topuklarının sesi yankılandı ve koridorun ilerisinde kayboldu. Kızın menzilden çıktığından emin olana kadar konuşmadı.

"Gözcü hala Atina'da. Yine tatil köyünün havuzunun yanında. Ne yapmamızı istersiniz? Zamanı geldi mi?"

"Hayır. Henüz değil. Sevgili doktorumuz kendini tutuyor. Çok şey biliyor. Ondan kurtulun."

"Derhal, Hanımefendi."

Ben hırıltılı bir nefes verirken Luke ortadan kayboldu. Yürüdüm, telefonumu aldım, kiminle iletişime geçeceğimden emin değildim. Her gün sonsuz bir karmaşa ve yalnızlık dizisine sürükleniyordu. Manzaraları görebilirdim. İstersem bu duvarların dışına çıkabilir ve yapacak eğlenceli bir şeyler bulmaya çalışabilirdim. Ama bu bile cazip gelmiyordu. Beni kollayacak adamlarım vardı ama asla rahatlayamayacaktım.

Kendimi eğlendirecek kadar.

Uzaktan bir çılgık sesi duyuldu ve aynı hızla kesildi.

İçimi çektim, kanepeye çöktüm ve İzci Beş'e gönderdiğim mesajlara tıkladım.

İzciler. Hiç aklıma gelmezdi. Bram beni bulmak için hiçbir kaynağı boşa harcamıyordu. Hâlâ burada mıydı? *Hayır...*olamazdı. Kalesini korumak için geri kaçmıştı ve muhtemelen dünyasına girdiğim ve yakalanmadığım için öfkeleniyordu. Kayıtları mı izliyordu? Yaptığım her küçük hareketi inceliyor muydu? Odasından ne aldığımı gördü mü?

Telefonu kapattım ve ayak sesleri ön kapıdan çıkıp giderken başımı arkaya yasladım. Çok geçmeden geri döndüler.

"Tamamdır. Bayan Harper?"

"Evet mi?"

Luke kanepenin kenarından döndüğü anda ayağa kalktım ve onun kapalı ifadesini izledim. Hayatı hakkında her şeyi bilmeme rağmen bu adam benim için bir gizemdi. En başından beri benimle birlikteydi, Jackson neredeyse bizi yakalatacakken baş koruyucumun yerini almıştı. Luke'un özlediği pek bir şey yoktu ve beni rahat bırakıyordu, bunu daha da çok seviyordum.

"Sizinle daha önce konuşacaktım ama seansınızdaydınız. İkizlerin bindirildiği gemiyi inceledim. Korkarım durum iyi değil."

"Nasıl iyi değil? Onları adaya götüreceğini ve Whitlock'a uçacaklarını söylediğini sanıyordum."

"Doğru. Ve yapacaklar da ama... Korkarım bu gemi normal bir gemi değil. Birkaç bağlantıma ulaştım. Bu bir köle gemisi. İşçiler, çoğunlukla balıkçı gemisinde çalıştırılmak üzere ya zorla alınmış ya da zorla tutulmuş çocuklar. İkizlerin durumu iyi olmayacak. Gemiye yöneten Quinton Rambor'un -ona Ram diyorlar- geçmiş kanunla olan mücadelesiyle dolu. Tecavüz, cinayete teşebbüs, çok sayıda aile içi olay."

"Sence ikizlerime zarar verir mi?"

Sert bir şekilde elini sıktı. "Sanmıyorum. Ben biliyorum."

Dişlerim öfkeyle sıkıldı. "Bu adaya varmalarına daha ne kadar var?"

"Son kontrol ettiğimde, aşağı yukarı bir hafta daha vardı."

"O lanet gözcünün onları gemiye bindirmesine asla izin vermemeliydim. Ama onları burada bizimle de tutamam. Kelly'nin aksine onlar genç. Kaçarlar ve her türlü soruna neden olurlar."

Luke elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. "Hepsini kurtaramazsınız, Hanımefendi." Parmakları hareket ederken gözleri benden ekrana kaydı. "Ama yerlerini bulabilirim. Bu şekilde araya girip yardım edebiliriz."

"Sonra ne olacak?"

Luke alt dudağını ısırđı, bu onu daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

"Gittikleri şu ada. Orayı biliyorum. Kardeşim... o işletiyor." Kendimi durduramayarak ayağa fırladım. "Pardon?"

"Aramız pek iyi değil ama ondan bu işi halletmesini isteseydim, sanırım hallederdi. Elbette bir bedeli olacak."

"Kardeşin bir Efendi mi? Bir köle adasının *ana* efendisi mi? Kayıtlarınızda ölü olan kardeşiniz mi? Yoksa benim bilmediğim başka bir kardeşiniz mi var?"

"Ölü olan. Nasıl bu hale geldiğini asla bilemeyeceğim. Uzun hikâye ama ordunun aynı kolunda birlikte görev yaptık. Çok iyi arkadaşık. Denizaşırı bir görevdeyken saldırıya uğradıklarımı ve hayatını kaybettiğini duydum. Kardeşimi gömdüm ve yıllarca öldüğünü düşündüm." Telefonu daha da sıktı. "Bu adaya nasıl geldiği tam bir muamma. Son işverenimle yollarımız kesişmeseydi bunu bilemezdim bile. İyi bir adam değildi ve pek çok karanlık bağlantısı vardı. Adaya sadece bir kez gittik ve kardeşimi sadece ilk geldiğimizde gördüm. Ama oydu ve daha sonra biraz *ıkna ile* eski kocanızdan onun numarasını almayı başardım. West Harper'la bu şekilde tanıştım ve onun için çalışmaya başladım. Ama kardeşim eskiden olduğu kişi değil. Yakınından bile geçmiyor."

Sertçe yutkundum, geçmişi hakkında bildiklerim aklıma geldikçe kaşlarımı çattım. "Bu adaya gitmek istiyorum."

"Kesinlikle olmaz," diye atıldı Luke. "Bu güvenli değil. Eğer onun topraklarına ayak basarsan, gitmemize asla izin vermeyebilir. Bırakın onunla konuşmaya çalışayım. İkizlerinizi güvenli bir yere götürmek için elimden geleni yapacağım."

"Bir bedeli olduğunu söylemiştiniz. Paradan mı yoksa başka bir şeyden mi bahsediyoruz?" Luke'un gözleri yere indi. "Bunu söylemek zor. Bu yeni Gavin'le, her şey olabilir."

Bölüm 13

İzci 5

Bir gün. İki gün. Üç...dört.

Her saat işkence gibi geçti. Artık ne mesaj ne de arama alıyordum. Bram Whitlock sessizlikten huzursuz olmaya başlamıştı. Durmadan yirmi dört altı doksan numaralı köleyi aradık ama ne onu ne de çalışanlarını bulabildik. Güneşte o kadar çok zaman geçirmiştim ki, tenim içerideyken bile ısı yayıyordu. Everleigh Harper'ı bulduğum an, sadece daha soğuk iklimlerde keşif yapacağıma dair kendi kendime yemin ettim. Bu sıcaktan bıkmıştım. Yüzüme yapıştırdığım parlaklığı ve sahte gülümsemeyi de.

"Başka bir plan yapmalıyız. Onu dışarı çekmenin bir yolunu bulmalıyız. İki gün daha. Kalmaya ancak bu kadar gücüm yeter."

Bram'in derin sesi telefonumdan geliyor ve kendi düşüncelerimi taklit ediyordu.

Bu kadarı yeterdi. Bunu bitirmeye hazırдық.

"Birinin isterse beni kolayca götürebileceği yerlere gireceğim. Onlara elimden gelen her fırsatı vermeye devam edeceğim."

"Yapacağını biliyorum. Harekete geçmek ona bağlı olacak. Hâlâ burada olmasını umuyorum ki bunu yapabilsin."

Ben küçük oturma alanını boydan boya dolaşırken ikimiz de sessizleştik. "Keşke numarasını bulmanın bir yolu olsaydı. Eğer onunla tekrar konuşabilirsem, belki onu bir hamle yapması için kışkırtabilirim."

"Kölemi kışkırtmak mı? Ölmek istiyor olmalısın. Eğer sana zamanında ulaşamazsak, seni öldürecek."

"Biliyorum. İşte bu yüzden gelip kışımı kurtaracaksın, böylece o kurtaramayacak."

Bram'in kahkahası hafıftı. "Merak etme, yapacağız. Endişelenecek bir şey yok. Eğer seni alırsa, kendini mahkûm etmiş olur. Biz oraya varmadan önce saçının teline bile dokunamayacak."

"Güzel, çünkü ben *saçımı ve yüzümü* seviyorum."

"Peki, o yüzü dışarı çıkar ki görebilsin. Şüpheli bir şey olursa ya da seninle tekrar iletişime geçerse beni ara."

Hat kesildi ve telefonu cebime sokarak kapattım. Bugün sörf şortu giymiyordum. Yapmak istediğim son şey

havuzun yanında. Bunun yerine kapımı kilitledim ve lobiden geçerek işlek caddeye yöneldim. Dükkânlar turist kaynıyordu. Kendimi şehrin içinde kaybederken pencereleri ve rastgele açık hava masalarını taradım. Kargaşadan uzaklaştıkça yalnız olmadığımı daha iyi anladım.

Bloğun etrafında dolanırken hızımı yavaş tuttum, hatta Whitlock'un telefonunu kolumdan daha büyük olmayan yıkık bir heykel üzerinde çalışmak için geri çektim. Çekimi a y a r l a r k e n parmağım düğmenin üzerinde geziniyor, arka planda beliren şey karşısında tereddüt ediyordu.

Tıklayın.

Kafamı kaldırıp bakmadım. Mesajlarımı karıştırırken ve resmi Bram'a mesaj atarken bakamadım.

"Vay, vay. Burada neyiz varmış?"

Arkamdan büyük bir kol fırladı ve telefonu elimden kaptı. Gözlerim ancak o zaman yaklaşan kadına kaydı. Daha ilerideki bir kafenin önündeki sandalyeden kalkmıştı ama bu tesadüfi görünmüyordu. Ben ekrana bakarken yaklaşıırken hiç duraksamamıştı. Gülümsüyordu ve bir amacı vardı. İki adamın arkamda olduğu gerçeği bana sadece bunu beklediklerini söylüyordu. Tam olarak bu rotada yürümemi bekliyorlardı. Ve bu günlerimi almıştı.

"İzci Beş. Sonunda karşılaştık."

Koyu renk saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ve hayal edebileceğimden çok daha güzeldi. Yanakları yumuşak bir pembeydi. Bronzlaşmamıştı. Hâlâ neredeyse fotoğraflardaki kadar solgundu.

"Köle."

"Bu senin hanımefendin."

Başımın arkasına aldığım darbe o kadar sertti ki, dizlerimin bağı çözüldü. Yere düşerken bile bunun bir silahın kabzası olması gerektiğini biliyordum. Bram'in geleceğini de biliyordum. O da diğer adamlar gibi her an burada olabilirdi.

"Onu içeri alalım."

Bir SUV yanımıza yanaştı. Beni pazularımdan tutmuş götürüyorlardı ve beni içeri ittiklerinde hâlâ yönümü tam olarak bulamamıştım. Sıcaklık enseme gıdıklıyordu ve karanlık iç mekânı seçebilmek için gözlerimi kırıştıtırırken sallanıyordum.

"Bana hayatının değerinden daha fazla sorun yaşattın. İkizlerimin neler yaşadığını biliyor musun? Nasıl acı çektiklerini biliyor musun?"

Hızla yola çıkarken ağzım açık kaldı ama bir yanıt gelmedi. Everleigh ön yolcu koltuğundan bana ters ters baktı. Yanımdaki adamlardan biri bana dirsek attı ama cevap vermek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Onları kurtarmayı ve daha fazla dayak ya da tecavüzü önlemeyi umuyordum ama

Korkarım bu imkânsız. Kızıl Ada'ya daha günler var ve oradaki Efendi telefonlarına cevap vermiyor." Beni aşağı yukarı süzerken mavi gözleri daha da kısıldı. "Hiç tecavüze uğradın mı Travis?"

"Yapmayı planladığınız şey bu mu?"

Sesim titrekti ve istediğim kadar tehditkâr çıkmıyordu.

"Oh, evet. Tecavüz sorunlarınızın en küçüğü. Kölelerimi kaçırmadan önce, bu seçimi yaparsan onların yerini alacağını söylemiştim. Bu da onların sahip olduğu her şeyi yaşayacağın anlamına geliyor."

"Ya ondan sonra?"

Everleigh iki telefona bakarken sessiz kaldı. Benim telefonum ve *Whitlock'un telefonu*. Sırtımdaki ağırlığın gittiğini yeni fark ediyor olmam kötüye işaretti. Bu adamlar iyiydi. Ben farkına bile varmadan silahımı almışlar ve ceplerimi boşaltmışlardı. Şaşkınlığıma rağmen bunu hissetmeliydim.

"İlginç," dedi alçak sesle, kendi telefonunu çıkararak. Kişisel telefonumdan titreşim sesleri geldi ve Whitlock'unkini kaldırarak bana baktı.

"Bunun ne kadar aptalca olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Oh...ama sen biliyorsun. Bu bir Whitlock telefonu. Yanlış ellerde, *benim ellerimde, neler yapabileceğimi* biliyor musun?"

Aklıma olasılıklar geldikçe çenem tekrar tekrar büküldü. Programlanmış numaralar vardı: Mateo'nun, Bram'ın. Yıldız tuşuna ve bir numaraya basabileceğini anlarsa izcilere bile ulaşabilirdi. Hepimiz öyle ya da böyle birbirimize bağlıydık.

"İşte burada. *Görüyorsunuz.*"

"Ben bir şey görmüyorum. Endişelenmiyorum."

"Hayır mı? Olmalısın. Senin için gelmeyecekler, biliyorsun. Seni takip eden adamlar. Onlar öldü. Yedisi de."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Kimse beni takip etmiyordu."

Whitlock'un telefonuna girmeye çalışırken güldü. "Yalancı.

Ne yapacaklarını sanıyordun, sana ulaşmamızı engelleyeceklerini mi? Gerçekten blöf yaptığımı mı düşündün? Gözünün önünde adamlarımdan birini zehirledim ama sen burada kaldın.

Ya son derece aptalsın ya da kendine aşırı

güveniyorsun." "Hanımefendi, bunu deneyin."

Bileğim tutuldu ve adamlardan biri elimi kaldırmaya çalışırken kolumu aşağı doğru salladım. Boğuşmamız sırasında Everleigh telefonu diğer adama uzattı ve ikisi de parmağımı ana düğmeye bastırmak için yumruğumun kilidini açtılar. Işık ekranın arkasını aydınlattı ve telefonu diğer adama uzatırken bir kükreme sesi çıkardım.

Telefonu ona geri ver.

"Bundan kurtulamayacaksın. Yakalanacaksın." "Belki. Ama bugün değil."

Everleigh ekrana bakarken yüzü gerildi. Her ne görüyor ya da düşünüyorsa, emin değildim. Bu sabah, tıpkı eğitildiğim gibi her şeyi silmişim ama Bram'la olan resmim orada duruyordu. Fotoğrafta kendini görecektim ve baş harflerden ikiyle ikiyi bir araya getirecekti.

"Hiç Louisiana'ya gittin mi Travis?"

Bedenim sarsıldı. Ayrılmak ölüm demekti. Tekrar kaçacağı anlamına geliyordu. Eğer haklıysa ve tüm adamları öldürdüyse, hiç şansım olmazdı.

"New Orleans güzel ama dünyanın her yerinden beni bitirmek için orayı mı seçtin?" Dirseğini kaburgalarımın altına sokmaya devam eden koyu tenli gardiyana omzumu attım. "Sanırım adalet bu. Bataklık, timsah istilasına uğramış hiçlik. Çekiciliğini görebiliyorum. Canımı almadan önce bana biraz Cajun yemeği vereceksin, değil mi? Yani, en azından bunu yapabilirsin."

"En azından bunu yapabilirim?" Gözleri telefonda bana doğru fırladı. "Eğer yüzünü Bram'e hediye olarak göndermeyecek olsaydım, sana onu yedirirdim. Bunu hak etmiyorsun."

"Dünyamızın yöntemlerini bilen biri için sert. Gerçeklerden kaçamazsın, en başta neden orada olduğun konusunda acı çekmek istesen bile." Dikkati tekrar aşağı inince durakladım. "Telefonumda belirli bir şey arıyorsun. Neymiş o? Belki yardımcı olabilirim."

Everleigh ters ters baktı. "Yardıma ihtiyacım yok. O hâlâ burada mı?" "Kim?"

Solumdaki adama baktı ve ona hitap etti - yetkili olduğunu hissettiğim adama. Daha sakindi, kafası daha netti. "Uçağının günler önce Atina'dan kalktığını söylemişsiniz."

"Öyle oldu, Hanımefendi. Bana uçağa bindiği söylendi." Bana döndü. "Ama binmedi, değil mi Travis?" "Bindi."

Everleigh'nin iki ön koltuk arasında hızla ilerlemesi beni şaşırtmıştı. Üzerime çıkarken boğazıma dayadığı bıçağı nereden aldığından bile emin değildim.

"Tek yapacağın yalan söylemekse, diline ihtiyacım yok. Onu arayayım mı? İkimiz de biliyoruz ki ararsam bana gerçeği söyleyecektir."

Bıçak daha sert bir şekilde derime saplandı, nabız noktamın hemen gerisindeydi.

Sıcaklık gömleğimin yakasına doğru akıyordu ve her iki durumda da sıçmışım. Eğer yalan söylersem, beni arayacaktı. Dilimi hemen şimdi ve burada alırdı. Gerçeği söylersem, izlerini daha da iyi örtecekti ve o zaman kendi hayatımdan daha fazlasını kaybedebilirdim.

Dil.

"Karar vermekte zorlandığınızı görüyorum. Bunu yapmak için yardımınıza ihtiyacın var mı? ağzın hareket ediyor mu?"

Bıçak çeneme yaklaştı ve acıyla birlikte başım geriye eğildi. Daha derin nefesler aldım. Beynim savaşmak için çılgılık atıyordu. Kendi olası ölümünden kaçmak için ölümü göze almak. Ama ya Bram beni takip ediyorsa? Ya meseleyi kendi ellerime alarak onu yakalama şansımızı mahvettiysen?

Sanki bir işaretmiş gibi, titreşimler duyuldu. Everleigh'in başı yana eğildi ve gülümsedi. "Acaba bu bizim Ana Efendimiz mi? Bir bakalım."

Bıçağı solumuzdaki adama verdi ve arkasına yaslanarak hücreye uzandı. Yüz ifadesinden o olduğunu anladım. Dudaklarını yaladı, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Kilidi aç yoksa parmağınızı çekerim, böylece sormak zorunda kalmam."

İsteksizce itaat ettim. Everleigh'in mesaja cevap vereceğini düşündüğüm yerde, telefonu hoparlöre aldı. Etrafımızdan zil sesleri geliyordu ve Bram hemen cevap verdi.

"Everleigh."

"Bram. Nasıl olduğunu sorardım ama gördüğüm kadarıyla pek iyi olduğunu söyleyemem. Güneşin tadını çıkarıyor musun? Whitlock'un sınırlayıcı duvarlarının dışında olmak harika hissettiriyor olmalı."

"Bırak onu köle. Adamlarımı öldürmeye devam edemezsin." "Onları peşimden göndermeye devam edersen yapabilirim."

"Gitmene izin verdim. Zamanını geçirmene izin verdim. Şimdi geri dönmek zorundasın." "Benim zamanım mı? Ne zamanı?"

Rahatlayamadım, az ya da çok eğlenemedim. sayenizde."

"Ne bekliyordun ki? En başından beri gitmemen gerekiyordu. *Bunu biliyorsun.*"

"Bildiğim tek bir şey var: Kendi hayatım elimden *alınırken* senin hayatını kurtardım. Canavarlara katlandım. Sana bedelimi ödedim. Bunu bana borçlusun! Başka seçeneğim yoktu!"

Atina'dan uzaklaştıkça Bram'ın hırıltısı içeride yankılanıyordu.

"Hâlâ seçme şansın yok. Bunu ben mi istedim sanıyorsun? Bu bokun efendisi olmayı ben mi istedim s a n ı y o r s u n ? Anlaştık, köle. Sineye çekeceğiz, çocukça davranmayı bırakacağız ve anlaşıcağız. Öyle ya da böyle Whitlock'a geri döneceksin. *Bunu biliyorsun.* Ben de biliyorum. Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme." Derin nefes alarak durakladı. "Barclane'den bir daire istedin. Sana sahip olana kadar asla durmayacağımı biliyorsun. Kalbinin derinliklerinde, ikimiz de bunun bitmesini istiyoruz. Kaçmayı bırak, köle. Bana geri dön. *Eve dön.*"

Sessizlik.

"Yapama

m."

"Neden olmasın?"

Everleigh pencereden güneşe doğru bakarken omuzları çöktü. "Eğer geri dönersem, bir daha asla ayrılamayacağım. Sonsuza dek orada kapana kısılmış olacağım. Bu şekilde yaşayamam. Özgür olmak istiyorum."

"Köle, asla özgür olamayacaksın. İkimiz de olmayacağız. Keşke..." Sessizleşirken Ana Ustamızın ses tonunda keder vardı. "Keşke gitmene izin verebilseydim *ama yapamam*. Yasalarımız beni bağlıyor. Eğer gitmene izin veririm, Whitlock düşecek. Diğerleri beni tanıyacak ve benden bir şeyler bekleyecekler. Kölelerinin de özgür olmasını isteyecekler."

Everleigh'in gözlerinde biriken yaşlar, geldiğini görmediğim bir öfkenin içinden akıyordu. "*Korkak*. Beni avlamanızın gerçek nedeni bu değil. Bunu söyleyemiyorsun bile, Bram Whitlock. Beni serbest bırakmana izin vermeyen şeyin açgözlülüğün ve gururun olduğunu bile itiraf edemiyorsun. Benimle aylarca konuşmadıktan sonra burada oturup gerçeği itiraf etmek yerine bana bahaneler mi uyduruyorsun? Korkak. Korkak!"

Everleigh bir bulanıklık gibi bıçağı kaptı ve bana doğru sapladı. Bıçak omzumu delmeden önce neler olduğunu zar zor anlayabildim. Bir hamleyle metali ete sapladı, deli bir kadın gibi derimi ve kaslarımı oydu. Boğazımdan bir çığlık patladı ve eller aniden beni tutarak serbest kalmasına ve beni tekrar tekrar bıçaklamasına izin verdi. Bram bağıırıyordu. Ben bağıırıyordum. Ama Everleigh... içimizde en çok bağııran oydu.

Bölüm 14

Layla

Boyun eğmek yemek yemektir. Boyun eğmek kardeşimin hayatını uzatmak demektir. Boyun eğmek beni *öldürdü*.

"Dön. Yüzünü kapıya dön."

Etrafımda dönmeye başladığımda gözlerim öfkeyle duvara dikildi. Şimdi çırılçıplaktım ve beni aşağılamaktan zevk alıyor gibi görünen devin zeminine zincirlenmişim. Kapının önünde durduğumda homurdandı.

"Eğil ve kendini ayır. Ne yapacağımı görmek istiyorum.

Siktir."

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Daha bir saat önce temizlenmişim. Şimdi her yerimi kirletmek üzereydi. Bundan nefret ettim. Bir daha asla temiz hissedemeyecektim. "*Dedim ki-*"

Vücudumun üst yarısını indirip kırımın iki yanını kavrayarak kendimi onun görebileceği şekilde açtığımda durdu. Yere bakarken gözlerimden nefretin daha fazla akmasına izin verdim.

"Onu ilk ben aldım. O amcığı başkası için mahvettim. Ejderha sana sahip olacaktı, ama ben seni bundan kurtardım. Bana teşekkür etmelisin."

Birkaç saniye sonra yatak gıcırdadı. Ben daha kendimi toparlayamadan aşağı eğildi ve beni saçlarımdan tutup kaldırdı. Eli kolayca boğazıma dolanırken hava gelmiyordu ve beni yerden kaldırarak sıktı.

"Bana *teşekkür etmen* gerektiğini söyledim, köle."

Ellerim destek için bileğine gitti ama ne kadar hava emmeye çalışsam da zorlukla geliyordu. Basınç yoğunlaştı, sonra hafifledi. Panikle ona doğru tekmeler savuruyor, boğazım düğümlenirken çılgılık atmaya çalışıyordum.

"Teşekkür... ederim..."

Boştaki elinin parmakları saçlarıma battı ve tutuşunu gevşetirken içime hava doldu. Öpücük sertti, öpücük bile değildi, dudaklarıma daha fazla ağırlık veriyordu. İçimde bir ateş kaynadı ve kendimi durduramadan yumruklarım savrulmaya başladı. Yanağına çarpan yumruk beni u ç u r d u ve duvara fırlattı.

"Kaltak. Bu öfkeni kontrol etmeyi öğreneceksin yoksa seni döverim."

Karnıma attığı tekme o kadar sertti ki havam kaçtı. Asansörde kafa derime bir acı yayıldı ve beni zemine fırlatır gibi yaparken kafamı tahtaya çarparak tekrar yere düştüm. Gümbürtü kulaklarımda yankılandı, öyle yüksek bir çınlama gönderdi ki, ses ve acıdan irkildim. O gece üçüncü kez öğürdüm. Ama hareket etmedim. Etrafımda dönüp bir sonraki isyanımı beklerken kıpırdamadan yattım.

"Yeterince içtin mi, yoksa daha fazlasına mı ihtiyacın var?" "Daha fazla değil. Hayır. Daha fazla."

Gözlerim kapandı ve yeni uzatılmış kelepçe bileğimden kurtuldukça içimde çalkalanan hastalık daha da arttı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Bana tecavüz edecek olması mı -yine- yoksa sonrasında olacaklar mı? Beni kullanmasını kaldırabilirdim. Ancak o uyumaya çalışırken kollarını bana dolmasına katlanamazdım.

"Kardeşin artık güvertede çalışıyor. Bulduğu her fırsatta kapımızı gözlüyor. Bir keresinde onu gizlice girmeye çalışırken yakalamıştım ama bu onun için pek de iyi olmadı."

Sert yatağa çarptık ama umurumda değildi. Kardeşimden gelecek her haber bir umut ışığı olacaktı. Aamir beni kurtaramasa bile, en azından kafesin dışındaydı... arıyordu. Deniyordum.

"Sana burada hiç dokundu mu?"

Dev alçaldı ve iki parmağını yarığıma sürttü. Ne demek istediğini anladığımda kendimi kurtarmaya çalıştım.

"Bu iğrenç. Tabii ki yapmadı." "Hiç mi? Bir kere bile mi?"

Başımı salladığımda güldü. "Sadece sormam bile seni çok rahatsız etti. Yeni efendin seni sikmesini emrettiğinde bunu nasıl karşılayacaksın merak ediyorum."

"Bu çok saçma. Kimse böyle bir şey yapmaz."

"Bu kadar saf mısın? Senin o amından kan akıttığından daha uzun süredir bu işin içindeyim. Kardeşlerin alınmasının tek bir sebebi var. Aksi takdirde çok riskli olurlar. Kardeşin seni becerecek ve ben de ilk izleyen olmak için can atıyorum."

İçimi kemiren tiksinti o kadar yoğundu ki hasta olacağımdan emindim. Eğer dev isteseydi, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulurdu. Ama ben buna katlanamazdım. Aamir de dayanamazdı. Asla eskisi gibi olamayacaktık. Bir daha asla birbirimize bakamayacaktık.

"Lütfen, beni burada tut. Beni kendin için sakla."

"Kardeşini görme fırsatını kaçırırsın, eğer bu onun Sen?"

Açık renk gözlerindeki parıltı çaresizliğimi arttırdı. Elimi yanağına götürmek için uzattım ama ben daha ona dokunamadan elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Her şeyi yaparım. Ne istersen. Sadece Aamir'i alma. Lütfen, *herhangi bir şey.*"

"Fikirlerinin bir bok ifade etmediğini çok çabuk anlayacaksın. Ne istediğin ya da ne söylediğin önemli değil. Tek yol benim yolum. Kardeşini de getirelim derim. Eminim seni görmek için ölüyordur. Ya da belki *hepimiz* izlemek isteriz. Hadi aşağıya inelim. Oylama yaparız."

Beni belimden kavrayıp geniş adımlarla kapıya yöneldiğinde bir çığlık koptu. Devle her dövüştüğümde, ona var gücümle vuruyor ve parçalıyordum. O devam edince kalçasına atıldım ve dişlerimi olabildiğince sert geçirdim. Ağzıma kan doldu ama bırakmadım. Güverteyi bir uğultu doldurdu ama ben sadece tek bir şey gördüm: ışıklar. Yanımıza başka bir tekne yanaşmıştı.

"Ram, sana ne halt ediyorsun dedim?"

Büyük avucu alnıma bastırdı ve ben de kan tükürerek ve nefesimi tutmak için soluk soluğa kalarak kilidi açtım.

"Yardım edin! Biri bana yardım etsin! Lütfen!"

İki adam arasında kahkaha sesleri duyuldu ve kaptan olduğunu tahmin ettiğim kişi bize doğru yaklaştı.

"O köleyi kafesine geri koy ve gelip burayı incelememe yardım et." "I-"

"Sakin bana bir bahane uydurma. Görevlerini savsaklıyorsun. Bu lanet olası yabancı taşımaları yapmayı bırakmamın tek nedeni bu. Şimdi onu yerine koy ve kışını kaldırıp buraya gel."

Bana dik dik bakarken cinayeti yansıttı. Dev beni merdivenlere doğru sürüklerken tek kelime etmedi. Aşağı inmeyi düşünemedim, bana başka bir seçenek bırakmadı. Elleri omuzlarımı kavradı ve muazzam bir güçle itti. İtiş o kadar sertti ki, karanlık delikten aşağı inerken başım açıklığa çarptı. Yerçekimi yok oldu. Ağır çekimde, şok olmuş bir uçurumun içine düştüm ve yukarı tırmanan çocuğa çarpmamak için kendimi zor tuttum. Sertçe çarpıştık, yere yığılmadan önce ikimizin de uzuvları birbirine dolandı.

Oda dalgalanıyor, girip çıkıyordu. Nefes alıp almadığımdan bile emin değildim. Isı, alnımın yan tarafını o çok tanıdık zonklamayla kavurdu ve derimin üzerinde hızla akan ıslaklıktan kanadığımı anladım. Fena halde. Altımdan bir hareket geldi ve çarptığım kişi bedenimin altından çıkarken yuvarlandım. Ama onları göremiyordum. En çok istediğim şeye, bir kaçısa boyun eğerken hiçbir şey göremiyordum.

"Uyanıyor mu? Layla, beni duyabiliyor musun?"

"Tanrım, Layla, lütfen. Lütfen uyan. Jessa, onu yaklaştır. Işığın titrediğini ulaşabiliyor." zar zor görebiliyorum... ve kayboldu.

"Eğer ölecekse, yapabiliyorken kullanılsan iyi olur. Seni bu şekilde becermek neredeyse daha iyi. Hepimiz senin amını seviyoruz," diye fısıldadı dev. "*Bayılıyor.*"

İticilerin sallanmaları beni rahatsız ediyordu ama karanlıktan uyanmama izin vermiyordum. Böylesi daha güvenliydi. Daha iyiydi.

"Çok solgun. Aamir, korkuyorum. Onu tekrar almayacak, değil mi? Yine onlarla gitmeyeceksin, değil mi? Dün gece ne oldu? Çok ağlayarak geldin."

"Hayatımda hiç kimseyi öldürmeyi bu kadar istememiştim. Onu öldüreceğim, Jessa. Yemin ederim öldüreceğim."

Sesler mırıldanıyordu... Sallanıyordum. Bedenimin kullanıldığını hissederek uyandım ama gözlerimi açmadım. Alkışlar, inlemeler, üzerime fişkırان sıcak dölleri. Başka biri sırasını alıyordu. Bir daha asla uyanmayacaktım. Buna dayanamıyordum. Gerçek miydi, yoksa kafamdaki yaralanma sırasında zihnimin uydurduğu bir rüya mıydı? Bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Kollar şimdi bana sarılmıştı. Jessa'nın beni rahatlattığı yerde, bunu hissetmek için kendime izin verdiğim anda duygularımın yok olacağını biliyordum. Hiçbir şey daha iyi değildi. Hiçbir şey olmayacaktım. Hiçbir şey hissetmeyecektim. Zihnimde Atina'dan önce var olan kız olarak kalacaktım. Babam gazetesinden başını kaldırıp bana gülümseyecek, annem de Aamir ve ben okula gitmeden önce kahvaltımızı hazırlayacaktı. Orada özgür olurum. Eve geldiklerinde onların gülümsemelerini ve sevgilerini görmek beni mutlu ederdi. Bize tapıyorlardı.

İş için çok seyahat etmek zorunda olsalar bile bizi şımarttılar. Aamir ve ben gitmeden önce annem ağlamıştı bile. Tek başımıza bu kadar uzağa gitmemizi istememişti, çok genç olduğumuzu düşünüyordu ve biz de gülmüştük. Neden dinlememiştik ki?

"Layla, lütfen uyan. Lütfen. Biraz su içmen gerek. Ben ekmek."

Karnım guruldadı ama Jessa'ya doğru yuvarlanmakla yetindim. Alnımdaki bandaj. Yaralanalı ne kadar zaman olmuştu? Günler mi? Evet.

"Beni duyabiliyorsun. Duyabildiğini biliyorum. Lütfen." "O uyanık mı?"

"Olmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Uyumaya geri dönmek istiyorum." Basınç kolumu kavradı ama aynı hızla kayboldu. Sessizlikte, Bayıldığımdan beri ilk kez gözlerim açıldı. Aamir oturmuş, çekilmiş bacaklarına tutunuyordu. Yüzünde farklı bir şeyler vardı. Ya da belki ifadesiydi. Başını dizlerine yaslamak için eğdiğinde emin olamadım.

"Uyandığına sevindim. Çok korkmuştuk. Bir daha uyanacağını hiç düşünmemiştik."

"Ne oldu?"

Kuruluk konuşmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Jessa'nın uzattığı sudan bir yudum aldım ve hemen boğuldum. Aamir ayağa kalktı ama bana bakmadı.

"Önemli bir şey değil. Sadece korkmuştuk. Dehşete düştük. Seni kaybettiğimi sandım."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken gözlerini kaçırdı. Saatlerce hiç konuşmadık. Ekmek kemirdim ve olabildiğince düşüncelerimin içinde kayboldum.

Ve düşünebildiğim en önemli şeyi yaptım: Sesleri, iniltileri... artık anılar olduğunu bildiğim şeyleri görmezden geldim.

Bölüm 15

İzci 5

Yüzük. Çaldı. Lanet telefon çalmaya devam ediyordu. Şimdiye kadar katlandığım tüm işkenceler arasında, lanet Whitlock telefonunun çalması en kötüsü olmalıydı. Yapabileceğim bıçak yaraları. Hatta Everleigh denen o çılgın sürtüğün omzuma açtığı sivri delikler bile. Ama şu lanet cep telefonu. Yakında durmazsa, onu kaybedecektim. Zincirli ya da zincirsiz, o orospu çocuğunu parçalara ayırmanın bir yolunu bulacaktım.

"Cevap ver! Aç şu lanet telefonu!"

Bram'ın kölesinin hareket etmesini beklememeliydim. Saatlerdir hareket etmemişti.

Orada öylece oturmuş, ekrana bakıyor ve gelen mesajları kontrol ediyordu. Ama hiçbir zaman kendi mesajına karşılık vermedi. Ana Efendi her ne söylüyorsa içindeki deliliği beslemeye devam ediyordu, tıpkı o lanet yüzüklerin benimkini beslediği gibi.

"Bayan Harper! Everleigh! Hanımefendi!"

Kelepçelerin içinde çırpınırken sonuncusu çekildi. Arabada New Orleans'a gideceğimizi söylemişti ama gitmemiştik. Atina'nın dışında bir yerde küçük, yıkık dökük bir kulübedeydik. Belki saatler uzakta. Bilmiyordum. Bir noktada bayılmıştım ve ancak içerideki iki adam tarafından taşınırken kendime gelebildim. O zamana kadar hava kararmaya başlamıştı. Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyordum. Şimdiye kadar kurtarılmış olmalıydım. Bram'in burada olması gerekiyordu.

"Telefon! Aç şu lanet şeyi artık."

Mavi gözler beni içine almak için kalktı. Çok güçsüzdüm. Bacaklarım artık beni desteklemiyordu bile. Tüm gücümü sesimi yansıtmaya harcadım.

"Lütfen," diye bağırdım. "Bak bakalım ne istiyor."

"Ne istediğini biliyorum. Görmek ister misiniz?"

Ayağa kalktı, elinde tiz sesli cihaz vardı. Zil sesini neden açık t u t t u ğ u beni şaşırtmıştı. Onun da kulaklarını tırmalamıyor muydu? Sürekli dikkat çekmenin altında ezilmiyor muydu?

Everleigh mesajlara bakarken yüzüme birkaç santim yaklaştı.

Parmakları en baştan başlamak için yukarı çekti ve yavaşça, elli, yüz mesaj gibi görünenleri göstermek için rakamını aşağı indirdi.

Daha

fazla Ne istiyordun? Seni sevdiğimi söylememi mi?

mi? Everleigh, istediğimi biliyorsun.

Seni seviyorum.

Everleigh, telefona bak.

EVERLEIGH!

Lanet olsun. Güzel. Yasalar var ve bunu bahane olarak kullandım ama Seni kaybetmeyeceğim. Sana ihtiyacım var!

İHTİYAÇ.

Eve gel!

Köle! Aç şu lanet telefonu.

MM: Eğer telefona cevap vermezsen...

Seni seviyorum. Beni görmek ve bana geri dönmek için gereken buysa bunu milyonlarca kez söyleyeceğim.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

SENI SEVIYORUM.

BEN.

Aşk.

Sen.

Tekrar tekrar aynı şeyi söylediler. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Bozuk plak gibi, saatlerce aynı şeyi mesaj attı. Ve aramalar. Bana gösterirken bile, telefon sürekli araya giriyordu.

"Çok güzel, değil mi?"

Ona bakarken dudakları kıvrıldı. "Güzel mi? Elbette. Şimdi şu lanet şeye cevap ver ya da zili kapat. Artık dayanamıyorum. En azından sesi değiştir. O tiz sesin tekrarı dışında herhangi bir şey. I-"

Yine başladı. Ağırlığını zincirlere verip, kopma tehlikesi geçirene kadar uzuvlarımı çeğiştirirken içimden bir çığlık koptu.

"Kapat şunu!"

Yumuşak bir kıkırdama onu terk etti. "Ses gibi küçük bir şeyin birine bu kadar işkence edebileceğini kim bilebilirdi ki? Yine de mantıklı. İnsanlar renk gibi basit şeyleri gözden geçiriyor. Yani, Beyaz'ın ne yaptığına baksana. Hiç Beyaz'a gittin mi Travis?"

İnilti beni terk etti. "Koridorlarda birkaç kez yürüdüm."

"Salonlar mı? Hayır, kırmızı ışıkların yandığı beyaz hücrelerden değil, gerçek Beyaz Oda'dan bahsediyorum. Bram'in kocamı tuttuğu oda. Sen

ona ne yaptığını görmeliydim. Bir zihnin onunki kadar güzel bir şekilde kırılabilceğini asla düşünemezdim. Halüsinasyonlar çok fazlaydı. Kaçmasına yardım ettiğimde, bir aile olduğumuza yemin etti. Küçük çocuğumuzdan şefkatle bahsetti. İkimizin de bildiği gibi, benim çocuğum olmuyor. Ama gerçek olmasa bile rüyasını duymak güzeldi. O zamanlar beni seviyordu. *Gerçekten seviyordu*. O noktada benim için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Onu bu kadar değişmiş görünce, neredeyse onu öldürdüğüme pişman olacaktım. Ama görüyorsunuz, karanlık işler cezasız kalmıyor. Bana zarar verdi. Sevdığım adamı öldürmeye çalıştı. Eleven'ı öldürdü. O şekilde ölmeyi hak etti."

"On bir mi?"

Bana bir bakış fırlattı. "Bu doğru. O benim arkadaşımdı. Sayamayacağım kadar çok kez beni kırmızı ışıklardan kurtardı. Ve sonra, West onu *öldürdü*."

"Anlıyorum. Hay sikeyim. Bu yüzden bu ikizleri bu kadar çok istiyorsun. On bir. Ol' Man Whitlock'un köle oğluna **b ö y l e d e r l e r d i**. Bram yönetimi devraldıktan sonra Beyaz Oda'ya gönderildi. Şimdi her şey anlaşılıyor."

"Öyle mi? Hiçbir şey bilmiyorsun. Belki de ikizleri arkadaşımı mahveden bir kaderden kurtarmaktan daha fazlasıdır. İkiisiyle ilgili planlarım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ee, planların mı var? Bana onlardan bahsetmek ister misin?"

Mavi gözler daralmış kapakların ardında kayboldu. Çınlama tekrar başladı ve o yan tarafa uzanıp sesi yükselttiğinde ürperdim.

Bir yüzük.

İki.

Dört.

Tekrar.

"Tamam, özür dilerim. Sesini kıs. *Hanımfendi*."

Yüzük.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

"Telefona cevap ver!"

"Konuşacağımı sanmıyorum. Konuşma havasında gibi görünüyorsun. Hadi konuşalım.

Size birkaç soru sormak

istiyorum." "Telefonu

kapat." "Hayır."

"İyi o zaman. Sorabilirsin. Ama bu cevap vereceğim anlamına gelmez."

"Gerçekten mi? Katılmıyorum. Bitmeden önce bana bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın. Zamandan başka bir şeyim yok. Luke?"

Gözlerim girişteki hareketliliğe takıldı. Arabada solumuzda duran adam öne çıktı ve takım elbise ceketini çıkardı. İçinde bir bakış vardı

Neredeyse her izcinin sahip olduğu gözleri. Bu adam beni öldürebilirdi ve muhtemelen bunu seve seve yapardı. Hiçbir çıta çok yüksek, hiçbir sınır çok düşük değildi.

Ceket yere düştü ve kollarını kalın kollarının ortasına kadar kıvrarak manşetlerini çıkardı. Ela gözleri yüzümü taradı ve deri kelepçelerle bağlanmış ellerime doğru kaydı. Önümde durduğunda bakışlarımı karşıladı ve tereddüt etmeden yumruğunu dudaklarıma indirdi.

Yüzük.

Yüzük.

Ring.

Ring.

Vur!

Ring.

Yüzük.

Whack!

Ağızımdan kan aktı ve alt dudağımın içi, darbenin etkisiyle kırılan diş yüzünden yarıldı. Dilim tırtıklı etin üzerinde gezindi ve metalik tat öfkemi körükledi. Karşı koyamadım. En başta dövüşmeliydim.

"Sanırım Hanımefendinin size sormak istediğı bazı sorular var. Cevap vermek için sadece bir şansınız var. Eğer reddederseniz ya da yalan söylediğınızı düşünürse, yumruğumu daha fazla yersiniz."

"Teşekkür ederim, Luke."

Geri çekildi ve telefon çalgın bir müzik kutusu gibi çalıp dururken Everleigh önümdeki yerini aldı.

"Kısa bir süre önce Ana Üstadımızın beni bulmaya çalışanlar listesine izcileri de eklediğini öğrendim. Whitlock'ta kaç tane olduğunu biliyorum, ama benim bilmek istediğim benim peşime kaç tane taktığı."

Tükürüğümle yüzüne kan sıçradı. Gülümseyerek kenara çekildi, kanı silmedi bile. Darbeler birbiri ardına gelmiyor, yumruklar ve aparkatlarla birleşiyordu. Başım geriye düştü ve acıdan hırlayıp çırpınırken görüşümü ışıklar benekledi. Burnumdan gelen çıtırtılar kulaklarımda yankılanıyordu ve yanağıma gelen bir patlama sanki kafamı koparacakmış gibi geliyordu.

Luke bir adım geri çekildi, hasarlı elleri belinde kenetlenmiş halde durgun ama ters ters bakıyordu. Everleigh tekrar öne çıktı. O yerini alırken nefes nefese kalmış, bilincimi korumaya çalışıyordum.

"Vay, vay, o kadar da etkileyici değildi. Luke'un tarzını seviyorum. Şimdi tekrar soruyorum. Kaç gözcü beni arıyor?"

"Bram seni severek büyük bir hata yapıyor."

"Ve cevap vermeyerek daha da büyük bir hata yapıyorsun."

"Yapamayacağımı biliyorsun."

Luke zaten sebep olduğu hasarı daha da derinleştirmeden sözümü zar zor bitirebildim. Yeni bir noktaya vurmadı ama bir et yumuşatıcı gibi morarmış kaslarıma daha fazla vurdu. Acı daha önce yaşadıklarımın ötesine geçti. Bacaklarım şokun etkisiyle hiçbir işe yaramıyordu. Alt dudağım tamamen ortadan ikiye ayrılırken, zincirlerin içinde, tamamen onun merhametine kalmış bir şekilde asılı kaldım.

Everleigh önüne dönerek, "Oooh, bu acı verici görünüyor," dedi.

"Katılıyorum, Hanımefendi. İyi ki ağzının etrafını kesmişsin.

Usta Whitlock'a hediyeler. Hediyesini mahvetmek istemezdin."

Aralarına bakmaya çalışırken gözlerim doldu. Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor, önümdeki adam ve kadının bulanık bakışlarını yakalıyordum. Her ikisinin de kolları göğüslerinin üzerinde çapraz duruyordu ve bakarken başlarını yana eğmişlerdi.

"Devam etmeden önce biraz daha kendine gelmesine izin vereceğiz. Canım kahve istiyor, ya sen Luke?"

"Kahve harika olur. Gidip biraz koyayım."

"Luke, bana küçük çikolatalardan da getirebilir misin? Belçika'dan aldıklarımızı?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Çok isterim. Ben de denemek istiyordum. Gerçekten o kadar iyi mi?"

"Lezzetli," diye vurguladı.

Kollarımdaki baskıyı azaltmak için bacaklarıma ağırlık verdiğimde bir inilti beni terk etti. Hemen pes ettiler ve omzumdaki acı ve patlamayla haykırmama neden oldular.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

"Tanrım... Lanet olsun."

"Umarım bu sonsuza dek sürer. Bu ses hoşuma gidiyor."

Cevap veremedim. Bram hâlâ arıyorsa, beni henüz bulmamıştı. Bulmayacaktı da. İçimde bir yerlerde, bunun son olduğunu biliyordum. Başarısız olmuştuk ve Everleigh Harper bir kez daha kazanacaktı. Bu terk edilmiş evde ihtiyacı olan her şey vardı. Kahve. Çikolata. Zincirler. Odanın diğer ucundaki şifonyerin üzerinde duran beyaz bir kutu. En az üç adam onu korumak için buradaydı. Muhtemelen şimdiye kadar daha fazla. Bunu uzun zamandır planlıyordu ve hepimizi aptal yerine koymuştu, hatta buraya gelene

kadar beni New Orleans'a gideceğimize inandırmıştı. Neden? Bilmiyordum.
Aklımı karıştırmaktan zevk mi alıyorsun? Gerçeği söyleyememek mi? Sanrılar mı?
Hatta

şimdi, onun tarafından şaşırtıldım.

"Ben... Ben..." Kendimi ayağa kaldırmaya çalıştım, ağırlığımı desteklemek için irade gücümle başardım.

"Ne yapabilir misin?"

"Aç şu lanet telefonu. Sen açmazsan... ben memnuniyetle açarım."

"Gerçekten Ana Efendinle konuşmana izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Hiç sanmıyorum. Ayrıca, sana onu aramayı sevdiğimi söylemiştim. Çok şey anlatıyor, değil mi? Bak, yirmi yeni mesaj. Bir insanın kaç tane alabileceğinin bir sınırı var mı? Sanırım bu telefonda yok."

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

"Everleigh!"

Adını haykırmak için her şeyimi ortaya koyduğumda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Yavaş adımlarla yanıma geldi, telefonu kaldırdı ve ekranı bana bakacak şekilde çevirdi. Hepsini yeni mesajlar. Bram'den gelen aynı üç kelime:

I.

Sevgi

ler.

Seni.

I.

Sevgi

ler.

Seni.

I.

Sevgiler.

Seni.

"Bunu görüyor musun? Seninle benim aramda olup bitenler genel durum içinde sadece durağan. Sen büyük resmin en küçük *zerresisin*. Bir aşığın savaşındaki ikincil hasar. Ölümle yüzleşmek ve zavallı hayatının hiç kimse için hiçbir şey ifade etmediğini bilmek nasıl bir duygu?" Eli yanağıma doğru kalktı ve kan toplayarak kendi elinin üzerine kıpırmızı izler bıraktı. "Cevap vermeyecek misin? Akıllıca, çünkü haklısın. İçindeki uçurum kadar boş hissediyor olmalısın. Sessizliğin senin tanımın. Sen hiç kimse değilsin. Hiçbir şey değilsin.

Hiçbir şey."

Bölüm 16

Layla

"Bir gün daha yaşayacak."

Derin düşüncelerimden kopup gelen alaycı ses beni titretti. İçimdeki korku ve öfke karışımı daha önce hiç hissetmediğim seviyelere ulaştı. İkisi savaştı ve muhtemelen yaralı bir köpek yavrusu gibi kafesin arkasına yaslanmış dururken vücudumun titremesine neden oldu. Gözlerimi kaldırmadım ve tıpkı o yaklaştığında yaptığım gibi uzaklara bakarken konuşmadım.

"Merhaba demeye geldim. Ne söylemen gerekiyor, köle?" "Onu rahat bırak."

Aamir'in derin sesi gözümü kırptırdı ama bakışlarımı ondan ayırmadım. ızgaral

"Bunu neden yapayım ki? Hep birlikte harika vakit geçirdik, değil mi?" ar.

"Yeter. Kız kardeşimden uzak dur."

Biz?" "Yoksa ne olur? Beni yine incitmeye mi çalışacaksın, sert çocuk? Yapmadın mı

Geçen gece seni yere serdiğimde yeterince tadıma baktın mı?" "Eğer doğru hatırlıyorsam, yardım almıştın."

"Yanlış hatırlıyorsun. Ona ne hatırladığımı söyleyeyim mi?"

Aamir'in sert gövdesini görmek için döndüğümde dev güldü. Başı öne eğikti ve bana neden bakmadığından emin değildim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Orada yat ve somurt. Sana gelince, gitmeden önce hızlı bir sevişmeye ne dersin?"

"Ona dokunmayacaksın. Seni öldüreceğim. Yemin ederim öldürürüm!"

"Hiçbir şey yapmayacaksın. İkiniz de meşgul olduğum için şanslısınız yoksa bugün çok daha farklı olabilirdi. Artık gitme vakti geldi. Ejderha bekliyor."

"Biz burada mıyız?"

Dev kekelememe güldü. "Bu doğru, ama endişelenmen için bir neden yok. Yüzünü yara bere içinde bırakarak sana bir iyilik yaptım. Artık Üstatları tamamen atlayabilir ve çamaşırhanede falan çalışabilirsin. *Yaşayacaksın.*"

Yara izi mi? Elim gazlı beze gitti. Onu çekip çıkarırken

yırtığı takip eden bir hassasiyet vardı. Kelebek bandajların arasında, derinin ayrıldığı çizgi belirgindi. Kalındı ve saç çizgimin arkasından kaşıma doğru bir yol çiziyordu. Aamir uzanıp omzumu kavradığında nefesim kesildi ve derin nefesler aldım.

"Bir şey yok. Bir şeyi yok. İyileşecek ve kimse farkına bile varmayacak."

"Ona yalan söyleme. Yapmak istediği şey için korkunç bir şey. Artık birkaç haftada bir mola verdiğimde bana hizmet edebilir. Hiçbir Efendi onun böyle görünmesini istemez."

"Ada benim yeni evim değil," diye mırıldandım. "Whitlock'a gidiyorum."

"Whitlock?"

Kendi yara izi deforme oldu. "Bana ada söylendi. Kimse Whitlock hakkında bir şey söylemedi."

"Ram! Şu köleleri al da gidelim! Efendi Draper sabırsızlanıyor."

Korku. Gözleri tekrar bana döndüğü anda bunu anladım. Dev dehşete kapılmıştı ve her ne sebeple olursa olsun, bunun hedefimle ilgili olduğunu biliyordum. Yoksa Ejderha mıydı? Kilidi kurcalarken emin değildim, sadece durakladı.

İleriye doğru koşan bir çocuğun kollarından kalın zincirler sarkıyordu ve Jessa uykudan uyanırken dikkatle pazumu kavradı.

"*Seni tekrar alamayacaklar.* Onlara izin vermeyeceğim." "Acele et, Ram!"

"Buradayız," diye fısıldadım. "Adadayız."

Kaptanın sesi aşağıya doğru yayılarak devî harekete geçirdi. Kapı onun çekişiyle açıldı ve çocuktan zincirlerden birini kaptı.

İçimdeki her şey dönüp arkamdaki parmaklıklara tutunmak istiyordu ama daha iyisini biliyordum. Burası gemiden daha iyi olmalıydı. Devden daha iyi.

Ayrıca... bu sadece yol boyunca bir duraktı, değil mi? Belki de hemen yola çıkacaktık.

"İşte iyi bir kız."

Büyük bir el kolumu kavradı, yardım etmekten çok beni sarsıyordu. Başım dönerken dizlerimin bağı çözüldü ve sersemlemiş bir halde tökezledim. Şimdi bile ağır bir tasma boğazıma kilitlenmişken, her an zonklama artıyordu.

Jessa'ya bir şey söylenmesine gerek kalmadan küçük kafesten kurtuldu ve o da bağlandı. Dev, Aamir'in kafesinin önünde durduğunda, kardeşim bir tür cinayet nöbetinin eşiğinde görünüyordu. Parmaklıklara tutunmuş, derin bir nefes alırken bakışları kesilmişti.

"Aptalca bir şey yapmaya kalkma köle. Yanlış bir hareket yaparsan boynunu kırarım ve Ejderha'ya bunu kendi başına getirdiğini söylerim."

"Aamir," diye yalvardım. "Sadece gidelim." "Kilidi aç. Kafesin. Kafes."

Dev, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek eğildi ve Aamir'i serbest bıraktı. Saniyeler boyunca ikisi de kımıldamadı. Beklediler, neredeyse birbirlerine meydan okuyorlardı. Kardeşim nihayet sürünerek dışarı çıktığında, adamın yaptığı her harekete odaklandı. Metal boynuna yapıştı ve dev bizi merdivenlere götürürken sallanan üç zinciri de kaptı. Kardeşim adına rahatlamıştım ama yolculuğumuzun bundan sonraki kısmında bizi bekleyen şey hiç de iç açıcı değildi. Ya bu en kötü kısım değilse? Ya daha da kötüye gidecekse?

Teker teker güneşin parlak ışığına girdik. Kaptan Jessa ve Aamir'in zincirlerini tutarken, dev de benimkini sıkıca tuttu. Dudaklarım aralandı ve adayı duyduğumdan beri küçük bir şey hayal ediyordum. Devasa denizin içinde küçücük bir toprak parçası. Burası küçük değildi. Tatil köyüne benzeyen bungalovlar bir iskele boyunca uzanıyordu. Palmiye ağaçlarına ve bir destinasyon dergisinden fırlamış gibi duran bir plaja açılıyordu. Ama yine de tepedeki lüks kaleyle kıyaslanamazdı. Bina neredeyse savaşa hazır eski bir kaleyi yansıtıyordu. Devasaydı... korkutucuydu. Ve ondan çok uzakta olmayan tek bir kule duruyordu. Bir gözetleme kulesi olduğunu tahmin ettim.

Gözlerim bir bulanıklığa kaydı ve gözlerimi kısıtım. İçimdeki çalkantı neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti. İnsanlar uzaktaki küçük kulübelerin etrafında sıçırıyordu. Seçkinler için olmadıkları çok açıktı. Köleler. *Deniz köleleri*. Çocuklar ve erkekler karınca gibiydiler, çok uzaktaydılar ama yırtık pırtık giysilerinden kim oldukları anlaşılıyordu. Bu efendinin ihtiyaçlarına hizmet ediyorlardı ve görünüşe bakılırsa gidecekleri hiçbir yer yoktu. Bizimkiler dışında hiçbir tekne yoktu. Başka bir kara parçası da yoktu.

Zincirimdeki bir çekiştirme beni merdivene doğru adım attırdı. Dev hızla aşağı indi. Bungalovlardan çok uzakta olmayan uca demir atmıştık. Döndüm, yarıya kadar inmiştim ki ellerim belime dolandı ve kaldırılıp yanına yerleştirildim.

"Ağzınızı kapalı tutacak ve kaçmaya çalışmayacaksınız." Kaptanın eli havaya kalktı ve uzakları işaret etti. "Şu ağaçların yanındaki adamları görüyorsunuz.

Onlar sadece köleleri hizada tutmak için orada değiller. Eğer yaramazlık yaparsan, seni de vururlar."

Aamir'e attığı bakıştan bunun kardeşime yönelik bir tehdit olduğunu anladım.

Onda farklı bir şeyler vardı. Anlamadığım bir şekilde.

"Muhafızlardan bahsediyor. Şu tepeye bak. Korkman gereken kişi o. *Ejderha*. Korkuyor musun, köle?"

"Hayır."

Bu bir yalandı. Tökezledim ve dizlerim titredi. Korkmak

Kuleye doğru onu takip ederken beni neyin bunalttığını tarif edemiyordum. Yaklaştıkça daha da yavaşlıyordum. Dev defalarca beni çekti, hatta tepenin üstünden beni izleyen adama daha hızlı götürmek için kolumu tutmaya kadar gitti. Saçlarından sadece bir derece kadar koyu siyah bir takım elbise giymişti. Bir adada olduğu için beklediğim kadar bronz değildi. Bir miktar bronz rengi vardı ama bunun genetik olduğu ve dışarıda olmakla bir ilgisi olmadığı izlenimine kapıldım.

Bakışlarım beni tutan tek kişiye sabitlenirken iskele bir bulanıklık içinde gelip geçti. Yüzünü çatık kaşlar kaplamıştı; onaylamama ya da tikslenme gibi tehditkâr bir ifade. Yüzünde duygular titreşmeye başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kıyamet yeniden alevlendi. Ne kadar uzakta olursak olalım, mesafe ya da öfke onun güzelliğini ya *da gücünü* gizleyemezdi. Her adım boğucu bir dereceye kadar büyüdü. Nefesim kesildi ve ayaklarım kumsalın kumlarına basmaya çalışırken dev beni küçük bir sarsıntıya uğrattı. Bu kötü bir şeydi. Çok, çok kötüydü. Krallığını denetleyen bir şeytan gibi, Efendi Gavin Draper yüksek platformun tepesinde durmuş, dünyasına -deniz ve seks kölelerinden oluşan adasına- girişimizi izliyordu. Burası Whitlock'a olan yolculuğumuzda bir mola yeri olacaktı. Karanlık gözlerin her hareketimi yiyip bitirmesine bakılırsa, ayrılmanın bir seçenek olduğundan pek emin değildim.

Özellikle, canlı...

Elleri kalçalarına gitti ve geniş göğsü her saniye daha hızlı inip kalktı. *Öfke.* Sorun ben miydim? Çok mu mahvolmuştum?

"Düşünüyordum da..." Dev içeri girdi, tepeye doğru ahşap bir yokuş çıkmaya başladığımızda sesini alçak tuttu. Raylar olmadan, dikkatim Usta'dan yanımdaki inişe doğru çekildi. Her adımda biraz daha yükseliyorduk ve en tepede üç kat olmalıydı. Ya n ı m d a k i canavarın beni aşağı itmeyeceğine güvenmiyordum. "Daha önce hiç bakire almamıştım. Hoşuma gitmişti. Ama senin kışını hiç almadım."

"Sen hastasın. Senden nefret ediyorum." "Önemli değil. Bir fikrim var."

"Konuşmamız bitti. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Çok kötü. Ölümle yüzleşmek üzeresin ve *seninle işim bitmedi*. Çok fazla hasar var. Seni yanımda götürmeyi teklif edeceğim. Nasıl olsa seni öldürmek zorunda kalacakları için seni oldukça ucuza alabileceğime bahse girerim."

"Ne?"

Başım öne düştü ve ben çekilmeye çalışırken devin eli pazıma sıkıca yapıştı.

"Seni Whitlock'a bu halde gönderemez. Bu onu kötü gösterir. Ondan seni tutmasını isteyeceğim. Keşfedecek daha çok şeyimiz var. Bir dahaki sefere mürettebat sırayla seni becerirken, sen de zevk almak için uyanık olacaksın."

Ne kadar döl içinde kaldığını görmeliydin."

Daha sert çektim, yüzündeki şeytani ifadeden başka bir şey görmüyordum. İnlemeler geri geldi; sallanmalar, acı.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. *Biliyorsun*. Çok tatlı bir şekilde sızlanıyordun, hatırlamıyor musun? *Aamir*. *Aamir*. Sanırım hoşuna gitti."

Başımı sallarken korkudan devin pençesinde çırpınıyordum.

"Oh, evet. Tüm zaman boyunca bir bebek gibi ağladı. Sanırım sert adam o kadar da sert değilmiş."

"Hayır. *Hayır!* Senden nefret ediyorum! I-" Saldırı hiçbir yerden gelmiyordu. Yumruklarım havada uçuşuyor ve kendimi Ram'ın üzerine atıyordum. O kollarımı tutmaya çalışırken biz yan adımlarla kontrol için güreşiyorduk.

"Hey! *Hey!*"

Yukarıdan bir kükreme sesi ve kargaşa geldi. Yüzbaşı zinciri sertçe çekerken Aamir'in vücudu çevremde sarsıldı. Bana ulaşmaya çalışıyordu ve daha fazla adam yokuştan aşağı koşarken o da ilerliyordu. Yine de çılgına dönmüştüm. Dev kollarımı büküyor, beni sarıp kaldırırken sırtımı ona dayıyordu. Bacaklarımı onunkilere doğru tekmelemem hiçbir işe yaramadı, çünkü öne doğru hamle yaptı ve hem kendi yüzünü hem de benim yüzümü kardeşimin kırmızı, hırıltılı yüzüne birkaç santim yaklaştırdı.

"Eğer aletini tekrar sokmak istersen bu sefer onu tutabilirim." "*Ah!*
Ahhh!"

"Hey! Ne oluyor lan?"

Yüzüme yapışan saç tellerinin arasından Ejderha sadece bir metre ötemde duruyordu. Altınimsı kahverengi gözleri bana dikilmişti. Öfkesi o kadar hafıftı ki, kendimi kelimelerimin üzerinde tökezlerken buldum.

"*Siz hastasınız*. Hepiniz hastasınız. *Köleler*," diye patladım. "Yaptığınız şey bu mu? Bu iğrenç adamlara savunmasız insanları dövdürüp tecavüz mü ettiriyorsunuz? Onları istedikleri zaman kullanıp öldürmelerini mi? Bu ne *cüret*. *Umarım* beni öldürürsünüz. Önce beni tutan bu canavarı öldürmeme izin verirsiniz size izin veriyorum." Ram'ın neredeyse sessiz kahkahasına bağırarak tekrar çırpındım.

"Sahip olmadığın bir hayat sunuyorsun, köle. Senin için çoktan konuşuldu. Ondan, onun için ölmeyi göze alacak kadar nefret ediyor musun?"

"Dediğim gibi, o bir tecavüzcü. *Bir katil*. Gözümün önünde küçük bir çocuğu öldürdü. O... *beni mahvetti*. Canımı yaktı."

"Seni mahvetti mi? Yüzünü mü kastediyorsun?"

Bir hıçkırık beni terk etti. "Hayır. Atina'dan ayrılmadan önce bakireydim. *Onun yaptıkları*." Sertçe yutkundum, duygu selini uzaklaştırmaya çalıştım. "Kafamda *açtığı* yara yüzünden bilincim yerinde değilken kardeşime yaptırdıkları ..."

Usta'nın gözleri yavaşça Ram'ınkilere kaydı. İçinde yanan bir ateş gibi

derinliklerinde, altın rengi rustik bir kahverengiyle parlıyor gibiydi.

"Adım ya da malım sizin için bu kadar değersiz mi?"

Dev kaskatı kesildi. "Efendim, hiç de değil. Bu köle beladan başka bir şey değil.

Ona hiç dokunmadım. Başındaki yara merdivenlerden düşmesi sonucu oluştu." "Beni ittin. Neredeyse beni öldürüyordun!"

"Yalanlar."

"Hayır, bu doğru," diye atıldı Jessa. "Hepsi doğru. İtme, tecavüz." Gavin dikkatini ona çevirdiğinde gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Hepimiz zorlandık. Layla buraya gelmeden önce saftı. Ben... üçümüz çok yakınız. Lütfen, sadece gitmek istiyoruz. Hiçbir şey söylemeyeceğiz... *lütfe*."

Çıglıklar onu terk etti ve Ejderha tepeye doğru bir adım atarken ellerini arkasında kenetledi.

"Sürekli bu sorunları yaşıyoruz Willard. Sana geçen sefer söyledim: benim malım, benim gemim, benim kurallarım. Ve işte yine kuralların üzerinden geçiyoruz. Kaptan olarak, gemimi yönetmesi için işe aldığın kişileri daha iyi kontrol etmeni bekliyorum.

Tepede konuşuruz. Seni canlı canlı yakmaktan bir nefes uzaktayım ve kışının suya geri dönmesine ihtiyacım var."

Muhafızlar ayrıldı ve Efendi tepeye doğru geri dönerken dehşet içinde bakakaldım. Devin sertçe sıkıştırması karşısında homurdandım ve hepimiz onu takip etmeye başladık.

"*Kaltak*. Uyum sağlayarak bir şey başardığını mı sanıyorsun? Bekle biraz. O suya geri döndüğümüzde, sana tecavüz ve dayanın ne demek olduğunu göstereceğim."

Bölüm 17

Everleigh

Ne kadar güçlü olduğum, kaç kişiye yardım ettiğim ya da zarar verdiğim önemli değildi.

İçimde her zaman belirsizliğin dalgaları üzerinde sallanan küçük bir kız gibi hissettim. Ya en iyi niyetleri ya da en kötü işkenceleri yapabilecek bir Sahibeyi yansıttım. Gerçek şu ki, hayat her zaman ruhuma büyük şemada ne kadar aşağı olduğumu göstermenin yollarını buldu. Büyük resmin çok geniş olduğunu biliyordum. Yaptığım her eylemin sonuçları olduğunu biliyordum. Ve oturup bir sonraki hamlemi düşünürken, hepsinin devreye girmesine izin verdim. Sonucu görmeye çalıştım... onu istediğim gibi şekillendirmeye. Ama bu o kadar kolay değildi. Bram ve ben artık bu oyundaki tek ana oyuncular değildik. Başkalarının da olduğunu öğreniyordum. Artık *benim* olana müdahale eden başkaları.

Çınlama sesi odayı tekrar doldurdu, ardından İzci Beş'in çılgın çığlıkları geldi.

Vücudu asılı kelepçelerin içinde zayıfça öne doğru sallanıyordu ve hırıltısı olduğundan daha güçlü geliyordu. Düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırdım ve kahve fincanımı yere bıraktım.

"Luke, kardeşini tekrar aramanı istiyorum. Cevap vermek zorunda. İkizlerimin durumunu öğrenmem gerek."

Kanepede bir hareketlenme oldu ama ben Travis'e baktım. Luke iç çekip telefonu indirene kadar saniyeler geçti.

"Yok bir şey. Tekrar aramamı ister misiniz?"

Başımı salladım. "Onunla bu oyunları oynamayacağım." Telefonumdaki engelleyiciyi çıkarıp gizli kalmasını sağladım.

"Bekle. Bu şekilde aramak istediğine emin misin? Nerede olduğunu bilecek. Bu kötü bir şey olabilir."

"Umurumda değil. Şu anda önemli olan tek şey ikizlerimin güvenliği."

Numarayı aldığım ve telefon çalmaya başladığı anda nabzım hızlandı. Efendi Gavin Draper hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Luke'un verdiği bilgilerden başka bir şey bilmiyordum ve bu da çok fazla değildi. İkimiz de onu gerçekten tanımiyorduk.

"Kimsiniz? *Meşgulüm.*"

Derin, gürleyen ses beni daha dik oturttu.

"Seni sürekli aramaktan daha önemli işlerim olduğunu düşünmüyor musun? Sende bana ait olan bir şey var."

Duraklama, uzaktan gelen bir ses uğultusuyla karşılandı. Onları çözemedim. Algılayabildiğim tek şey kulağımı dolduran derin gürültüydü.

"Arayanın kimliğinde yazdığı gibi siz Fred Walker değilsiniz. Daha önce de sorduğum gibi, kimsiniz ve bu numarayı nereden buldunuz?"

"İkizler, bir kız ve bir erkek. Whitlock'a gidiyorlar ve onlar benim. Adanızda mola vermeleri gerekiyordu. Varıp varmadıklarını ve ne durumda olduklarını bilmek istiyorum."

"Bu sizi ilgilendirmez hanımefendi."

"Hanımefendi," diye düzelttim. "Ve öyle olduğuna inansen iyi edersin. İzçileri yanımda. Korkarım durumu pek iyi değil ve bana durumlarını anlattığınızda, cevabınıza bağlı olarak durumu pek de iyi olmayabilir."

"Whitlock köleleriniz var, ama sizi doğru anladıysam, onları sizin için elde ettiği için bir Whitlock izcisine işkence ediyorsunuz? Bu doğru mu?"

Ses tonundaki eğlenceyle dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Haklısın."

"Efendi Whitlock'un bundan haberi var mı, Hanımefendi...?"

"Harper. Ve evet, biliyor. Bu konuda bir şey yapabileceğinden değil."

Bir duraklama. "Harper. Eski Efendi Harper'ın karısı mı? Onu öldüren kadın mı? Kaynaklarım doğruysa, cinayet girişiminden önce Efendi Whitlock'a ait olan mı?"

Tereddüt etme sırası bendeydi. "O küçük adanızda çok şey duyuyorsunuz." "Ben her şeyi duyarım, Everleigh Harper. Demek kardeşimin patronusun. I sana numaramı verdiği için onu öldürebilirim."

"Bunu yaparsan, ölü bir adam olursun. Tek bilmek istediğim ikizlerimin durumu."

"Hmmm. Şu anda onlara bakıyorum. Kızınız oldukça kötü durumda: kafasından yaralanmış. Oğlun iyi görünüyor. Hepsi tecavüzden ağlıyor ama bu da olağan bir durum. Onlarla ne yapacağınızı sorabilir miyim? Sizi enest için almadım, Hanımefendi."

"Tecavüz," diye tekrarladım, sorusunu duymazdan gelerek. "Ne tür bir kafa travması?"

Yaşıyor, değil mi?"

"Evet, yaşıyor ve tekmeliyor. Gerçekten. Saç çizgisinden kaşına kadar bir kesik var."

"Peki bu nasıl oldu?"

"Teknenin alt katına düştü. Merdivenleri tamamen ıskaladı ve aşağı inerken başını çarptı. İtilip itilmediğini ya da düşüp düşmediğini henüz öğrenemedim. Daha yeni geldiler."

"Anlıyorum. Eğer doğruyu söylüyorsa, bu adam için bir sonuç olacak mı?"

Bunu ona kim yaptı?"

"Bir köle için sonuçlar mı?"

"Kölem için," diye tersledim. "O *senin gözetimindeydi*. O gemileri senin yönettiğini biliyorum. Ne yaptığınızı biliyorum. Söz konusu olan senin itibarın."

"İtibarım mı? Beni tehdit mi ediyorsunuz, Bayan Harper?" "Belki."

Belki de *değil*."

"Umarım öyle olmaz. Bu senin için çok ama çok akılsızca olurdu." Bir çığlık yankılandı ve durakladı. "Bak sana ne diyeceğim. Bir süredir kardeşime beni rahatsız ettiriyorsun. Ne zaman arayacağını biliyorum. Sana bir iyilik yapacağım ve seni adamıza davet edeceğim. Kölelerini kontrol edebilir, onları alabilir ya da yolculuklarının bir sonraki bölümü için uğurlayabilirsin. Kardeşimle yarım kalan bir işimiz var zaten. Ne dersin? Luke ve ben işleri yoluna koyarken benim özel misafirim olmak ister misin?"

"Bunu yapar mısın? Adaya gelmemize izin verir misin?"

Başını çılgınca sallarken Luke'un gözleri büyüdü.

"Elbette. Şöhrete gelince, benim ilgimi çeken bir şöhretiniz var. Söyleyin bana Bayan Harper, daha önce hiç derinin kaslardan arınarak eridiğini gördünüz mü?"

Dişlerimi sıktım ama sesimi sabit tuttum. "Ben yapmadım. Ben daha çok onu çıkarmayı düşünüyorum. Özellikle de yüzü."

Bir kahkaha. "Küçük güzel hediyelerinizi duydum. İtiraf etmeliyim ki, böyle güzel hediyelerle karşılaşmadığım için biraz kıskandım. Efendi Whitlock çok şanslı bir adam."

"Öyle düşündüğünü sanmıyorum."

"O bir aptal. Ama ben değilim. Akşam yemeğine ne dersin? Biraz şarap, mum ışığı... biraz da cinayet için bana katılmak ister misin? *Harika* bir ateş çemberim var."

"Bu yüzden mi sana Ejderha diyorlar?"

"Cevabınızla devam edeceğiz. Belki. Belki de değil."

"Anlıyorum. Bir randevu için insan barbeküsü. Kulağa hoş geliyor. Kölelerime zarar veren canavarı yemek zorunda kalmadığımı sürece."

"Tabii ki hayır. Ne istersiniz?"

"Biftek mükemmel olur. Zaman ve yer için seni Luke'a veriyorum. Sizinle tanışmak çok güzeldi, Efendi Draper."

"O zevk bana ait."

Devam edip etmediğini görmek için beklemedim. Travis bana bakmaya başlamıştı bile, birkaç dakika öncesine göre daha bilinçli ve farkındaydı. Terden sıırıslık olmuştur sarı saçları hafifçe hayır deyişiyle sallanıyordu. Telefonu uzattım ve ayağa kalktım. Gözleri benden kırık şifonyerin üzerindeki kutuya doğru gidip geliyordu.

"Hayır. *Hayır*. Bunu çözebiliriz. Bana daha fazla soru sor. Ne yaparsınız?"

bilmek ister misin?"

"Bunu sana daha önce de sordum ama hiç cevap vermedin. Hiç tecavüze uğradın mı, Travis?"

"Hanımefendi, lütfen. I-"

"Bu bir cevap değil."

"Hayır, yapmadım. Lütfen! Bana biraz daha zaman verin. Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Efendiniz sizi kurtarmaya gelmeyecek. Hiç kimse gelmeyecek. Zamanınız doldu. Tecavüzle başlayacağız."

"Tanrım. Hay sikeyim! Bekle. Sadece... bana bir şey sor. *Herhangi bir şey.*"

"Zaten söyledim. Hiç tecavüze uğramadığını söylemiştin. Tecavüze uğradım. Birçok kez. Sana biraz bilgi vereyim. Vahşeti yaşarken, acının yaşayabileceğin en kötü şey olduğunu düşünüyorsun. Hiçbir şey size yapılan tecavüzden daha acı verici olamaz." Şifonyerin önünde durakladım, çekmeceyi açtım ve kalın, uzun bir dildo çıkardım. "Bu bir yalan. Tecavüz cehennemdir, evet, ama daha kötüsü zihninde yarattığı travmadır. Anılar, aşağılanma, içindeki leke seni yiyip bitiriyor. Bunu asla kölelerim ve benim gibi bilemeyeceksiniz ve bu beni üzüyor. *Beni kızdırıyor.* Yüzün, yaşamaya mahkum olduğumuz şey için adalet olmayacak. Senin gibi adamlar yüzünden. Ama bundan biraz tatmin oluyorum. Sonuçta," diye sııttım elim silahı sallarken, "şu şeye bak. Söylemeliyim ki, çok büyük bir alet alacaksın. Acı çekmek zorunda kaldığım her şeyden daha büyük. Bu da bir şeydir. Kocam küçük bir adam değildi."

İzci Beş'in bağlarından gelen sarsıntıyla zincirler şingırdadı. "Bunu yapmayın."

Ben... Ben..."

Başımı yana eğdim. "Ne yapacaksın? Daha seni sikmeye başlamadım bile. Sana çılgılık bile attırmadım. Kıçına bir sikin gireceğini düşünmek bile seni paniğe mi sokuyor? *Zayıf.*"

Travis titreyen bacakları üzerinde sallanırken çenesi büküldü. Kan kurumuştı, morarmış tenini çürüten açık yaraların etrafı daha koyuydu.

"Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu? Seni aramam seni kızdırıyor mu? Zayıf mı?"

Ben etrafımda dönerken Luke hızlı adımlarla bana doğru geliyordu. Çınlama odayı doldurdu ve Travis hızla yüksek bir gürültüye dönüşen bir hırıltı çıkardı.

"Bu şekilde olmaması gerekiyordu! Takip etmesi gerekiyordu! O... Usta!"

Luke yaklaşırken hiç yavaşlamadı ve izcinin kot pantolonunu çıkardı. Kelepçeleri adamın ayak bileklerine geçirip bacaklarını açtığında, yüzünde nadiren ifade ettiğini gördüğüm bir öfke vardı. Gardiyanım duygularını sakladı

Tanıdığım herkesten daha iyi, ama o burada olamazdı. Mutlu değildi ama adaya gitmemi engelleyecek bir şey olmadığını biliyordu.

"Bu acıtabilir... *çok*. En iyisinin sıkmamak olduğunu öğrendim. Bu sadece acıyı daha da kötüleştirir."

Ani bir itiş kakış oldu. "Çekil şununla yanımdan. Siktir git! Usta! O geliyor. Bram gelecek. Usta!"

Elim yavaşça izcinin kışının üzerinde gezindi. Kaslar dokunuşumla sıkıştı, ben sertçe kavrayıp tırnaklarımı geçirdikçe daha da esnedi.

"Kocamın anlık hazları için bir numarası vardı. Son derece işe yaradığını görmeye geldim. Bakalım sende nasıl işe yarayacak." Yapay penisi yukarı kaldırarak ucuna tükürdüm, sonra da yumuşatmak için dilimi başının etrafında gezdirdim.

Daha sert, Travis sıkmaya çalıştı ve kalın ucu arka girişine yerleştirirken tutuşumla sadece kan çekmeme neden oldu. Sahte siki yavaşça içeri sokmadım. Parmaklarım uzunluğun dibini sıkı ve kolumu yukarı kaldırarak acımasız bir hamleyle bariyeri aştı m .

Anında delici bir çığlık koptu. İçimdeki öfkeyi besledi. Elimi aşağı indirdim ama daha da derine daldı. Çok sıkıydı. O kadar sıkıydı ki, bir santim daha ilerlemek için tüm gücümü harcadım.

"Sikeyim! F-Fuck, Mistress, lütfen!"

Aleti daha hızlı iterken, vahşiliğim yüzünden daha fazla parçalandığını ve yol verdiğini hissettim. Kaçmak için çok çabalıyordu. Eğildi, sallandı, başını bir manyak gibi salladı ama yaptığım şeyi durdurmak mümkün değildi.

"Ben... hastayım. Durun! Tanrım, lütfen. Pl..."

"Hepimiz yalvarıyoruz. Hepimiz *acı çekeriz*. Köleler Efendi'ye karşı dilsizdir. Eğer hatırlarsan, ben seninim."

Travis'in başı yana savrulurken hıçkırıklar patladı. Saçlarından ter damlıyordu ve ben geri çekilip sikimi sonuna kadar içine soktuğumda silahımın uzunluğunu kan kaplamaya başladı. Scout Five'ın vücudu kaskatı kesildi ve yerini bir soluk alma ve derin, kırık bir çığlık almadan önce sessizlik izledi.

"H-He's...come-" Bir tıkaç. "O... gelecek."

"Sana daha önce de söyledim, Bram gelmiyor. Öyle olsaydı çoktan burada olması gerekmez miydi sence?" Silikonu sabit bir hızla iterken zamanın geçmesine izin verdim. Kolumu yakıcı bir ağırlık kapladı ama yine de ağlamasına ve yardım için bağırmasına izin verdim.

"Bram! Usta!"

"*O değil-*" Gözlerim odanın diğer ucundaki Whitlock telefonuna giderken öfkeli sesim kesildi. Artık çalmıyordu. Bir süredir de çalmıyordu.

İçime yerleşen korku kıvılcımını ararken sezgilerim dalgalandı. Dildoyu serbest bırakarak yana doğru adım attım ve yere düşmesine izin verdim. Luke beni takip etti.

Bakışlarını tedirginlikle karşıladım.

"Bıçağım ve kalemim. Bunu bitirmeye hazırım."

"Tabii ki." Luke aceleyle şifonyere doğru ilerledi ve bana ulaşmadan önce durakladı. "Genelde sormam ama başka birine izin ver."

"Bu yolculukta bunu zaten bir kez yaptım. Bir daha olmaz. Dışarıda bekle." "Hanımefendi..."

"Şimdi. Uzun sürmez."

Korumam kapıya doğru dönerken Travis çaresiz bir çığlık attı. Luke çoktan silahını çıkarmıştı. Onu nasıl taşıdığını izledim. Gerginliği hisseden tek kişi ben değildim. Zil sesi beni rahatlatmaya başlamıştı. Bram ve benim dünyalar kadar ayrı olduğumuzu gösteren bir işaret. Ama değildik. Travis, Bram'in burada olduğunu söyledi. Ya beni bulduysa? Whitlock telefonlarının takip edilemez olması gerekiyordu ama gerçekten öyle miydi? Bir yolunu bulabilecek biri varsa, o da Bram'di.

"Beni de yanında götür. Beni burada bırak. Sadece yapma... Sana yalvarıyorum." Sessizlik.

Onu. Ben. Gözlerindeki endişeyi fark ettiğimde birbirimize baktık. Kalem çenesi boyunca gezdirirken, yüzündeki kızarıklığın derinleştiğini gördüm, ama aynı zamanda bir umut kıvılcımı da gördüm. Bakışları şifonyerin üzerindeki kutuya kayınca bu umut fazla uzun sürmedi. "Ana Efendinize söylemek istediğiniz son bir söz var mı?"

Kalem elimdeki hediye etiketine götürdüm, kudurmuş, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi içim kaynayarak bekledim. Sakinliğimi korudum ama hiç de öyle değildim.

"Lütfen. Lütfen, Hanımefendi. Bunu halledebiliriz. Yapabiliriz."

O sözünü bitiremeden elim geri çekildi. Kalem ucunu önceki yaraların yanına, omzuna sapladım. Bir kez, iki kez. Çığlıklar ahşap duvarlardan yankılandı.

"Bunu daha önce defalarca konuştuk. Soruları ben soruyorum ve sen ilk seferinde bana bir yanıt veriyorsun. Bunu hayır olarak kabul edeceğim."

Kalem etinden çekip çıkarırken dişlerim sıkıldı ve sonunda yazmaya başlamadan önce etiketin üzerini karaladım. "İşte. "Sevgilerimle, Everleigh" yazıyor.

Travis'in selamı var.' Kısa ve öz, tıpkı korkarım ki ölümün de öyle olacak.

"Hayır."

"Keşke seni tanımak harikaydı diyebilseydim, ama değildi."

İleri atıldım ve bıçağı tam boğazının ortasına sapladım. Travis'in ağzı açılırken kan fişkırdı ve kaskatı kesildi. Yaradan kıpkırmızı bir kan fişkırdı ve Travis boğulmaya ve sarsılmaya başlarken ağzından hızla fişkırdı. Ses ve hareketlerden kaynaklanan titreşimler parmak uçlarıma kadar ilerleyerek ruhuma kadar işledi. Daha fazla kâbusla lekeleniyordu. Daha fazla kana bulanmış anılarla.

Canlı ya da değil, umurumda değildi. Bıçağı çekip çıkardım ve saçlarının önünü avuçladım. Geniş gözleri dehşetle doluydu ve bıçağın kenarını şakağından yanağına doğru sürüklerken onlarla karşılaştım. Onu kendime yaklaştırıp çenesine doğru bir bıçak darbesi indirdiğimde hayatta kalmak için gösterdiği direnç beni bir savaşın içine soktu. Mavi gözleri yuvarlandı ve havadar bir inilti yüzümde hafifçe esti. Başsallanmaya çalışırken ağırlığı tutuşuma karşı sallandı. Çenesinin hemen altından keserek, diğer kulağına ulaşmak için kemik yapısı boyunca hafifledim. Bunu yaparken, kaotik düşüncelere rağmen kendimi yavaşlarken buldum.

"Sen çok güzel bir adamdın. Keşke bu bende kalabilseydi. Bunu saklamak isterdim," diye fısıldadım, neredeyse inliyordum. "Sence Bram onları benim için mi saklıyor?" Cevabı hayal etmeye çalışırken gözlerim biraz daha kısıldı. "Belki bir gün seni tekrar görürüm. Bu hoşuma gider."

Elim kavis çizerek alnına doğru ilerledi. Yarılan deri kırmızı bir renk aldı ve şakağındaki ilk kesikle karşılaştığımda daha da arttı. Travis'in dudaklarından bir nefes çıktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu bilinçaltından kaçan son bir yalvarıştı ama hayatta kalamadı. Durakladım, tamamen gevşerken alt dudağından akan kan ve sıvıyı izledim. Kaşlarım daha da çatıldı ve onu saçlarından çekerek ileriye doğru götürdüm, burnumu onunkine sürttüm. Kim ve ne olduğuna dair duyduğum nefret, o anın içinde yok olmuştu. Sarkık ölü gözlerine bakarken hissettiğim yakınlık, tarif etmeye başlayabileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. İçi boştu, tıpkı şu anda aurasının olduğu gibi. İçimi titreten uyarılar alevlendi ve anormal hislerle sarışına daha sıkı tutunarak inledim.

"Hanımefendi?"

Yanlış olduğunu bildiğim bu uyarılma karşısında ne irkildim ne de suçluluk hissettim. "Şimdi olmaz Luke."

"Hanımefendi, onu bırakmak zorundasınız. Gitme vakti geldi."

Sessiz sarsılışımla yüzümü onunkinin üzerinde gezdirirken kanın ıslaklığı alnıma ve yanağıma bulaştı.

"Birisi sizin için bitirebilir. Zamanımız doldu. Az önce bir telefon aldım. Bayım.

Whitlock'un uçağı tespit edildi. Hiç ayrılmamış, saklanmış. Uçak kalkmak üzere ama o henüz gelmedi, yani buraya doğru geliyor olabilir."

Bıçağı kavrarken öfke beni döndürdü ve nefes nefese bıraktı. Öldürmek bana aitti. Boğazımın sürekli sıkılmasına ihtiyacım varmış gibi yüzünü soymayı bitirmeliydim. *Bram'in sıkması*. Bram'in, istediğim gibi çok ileri gitmemi engelleyeceğine dair güvencesi. Benim de ondan istediğim buydu, değil mi? Kontrolden çıkmaya başlamıştım. Bu dürtüler doğru değildi. West'i öldürdüğümünden beri gözlerim yeni şeylere açılmıştı. Sadece en hasta insanların **ö n e m s e d i ğ i** yasak şeyler. Cinayet. Seks. Kan. Cinayet-seks. Kan. Kan banyosu. İlaçlı banyolar. Ben

şimdi *onlardan* biri. En karanlık fantezilerimi inkar edemezdim.
Bağımlılıklarım çok ağırdı ve kendimi gömmek için kürek tutan tek kişi
bendim.

Bölüm 18

Layla

"Seni *amcık*. Bunu ödeyeceksin. Yemin ederim, buradan çıktığımda, hiçbir şey kalmayana kadar suratını dağıtacağım. Şu parmaklıklara yaklaş. Gel lan buraya!"

"Onu dinleme, Layla. Ram başının belada olduğunu biliyor."

"Kapa çeneni, sert çocuk. Tıpkı onun boynunu kıracağım gibi senin boynunu da kıracağım." Gözlerimi kapattım, içinde bulunduğum büyük hücreden kendimi kör ederek

Aamir. Sadece bir yatak vardı ama olanaklar mevcuttu. Onları kullanırken pek rahat değildim. Geminin durumundan daha iyiydi. Dev bizimkinin yanındakinde dinleniyordu ama bundan ne çıkacağından hâlâ emin değildim. Ejderha gerçeği bulacağını söylemişti ve o bulana kadar hepimiz cezalandırılıyorduk. Cezalandırılmak, sanki olan buymuş gibi.

Aamir ve ben çoktan yıkanmıştık. Hatta bana lavantayı hatırlatan bir kokusu olan bir yağ ile masaj bile yapıldı. Bu beni rahatlattı ama aşırı derecede değil. Farkındalığım hâlâ yerindeydi ve bunu devin adımlarını takip etmek için kullandım. Bir çift kadın da bize biraz daha ekmek vermişti. Toga gibi görünen bir şey giymişlerdi. Saçları tepeden toplanmıştı ve köleler için başka bir zamandan gelen kraliyet ailesine benziyorlardı. Efendi Draper'ın bana nasıl baktığını anlamadığım gibi bunu da anlamamıştım ama elimize tutuşturulan yumuşak ev yapımı ekmek dilimlerini mideye indirirken umursamamıştım. Hâlâ sıcak ve tazeydiler. Hayatımızı sürdürdüğümüz bayat parçalara hiç benzemiyorlardı.

"Jessa'yı nereye götürdüler acaba? Onun için endişeleniyorum."

"Ben de." Göz kapaklarımı açtım ve birkaç metre ötede heykel gibi duran iki gardiyana odaklandım. "Eminim iyidir. Yani... şu ana kadar iyiyiz, değil mi?"

"Aptal çocuklar," diye homurdandı dev. "Yapması gereken şey için hazırlanıyor. Güneş batmadan önce sikişmiş olacak."

Aamir rahatsız edici bir ses çıkardı ama sonrasında yatağın kenarında sallanırken sessiz kaldı. Zaman yavaş yavaş ilerliyordu... İşkence gibi. Ne zaman biri içeri girse, *onun gelmesini* bekleyerek sıçıyordum. Kesinlikle geri dönecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. Ama ne zaman? Efendi Draper Whitlock'a ne zaman gideceğimizden bahsetmemişti. Hala gideceğimizden emin değildim. Ondan böyle bir his almadım. En azından benimle ilgili değildi ve beni en çok korkutan da buydu.

"Çok yorgunum. Geç oldu sanırım." Kardeşim yatağın öbür ucuna doğru kaykılmış, esniyordu. Uzanmak istediğini biliyordum, ama ben de uzanmak istiyordum ve bilinçsiz, yaralı bedenime tecavüz etmeye zorlandığının dehşet verici bir şekilde ortaya çıkmasından bu yana hiç bu kadar yakın olmamıştık.

Bunu düşünemedim. Çok fazla soru gelmeye devam etti. Duygular beni boğuyordu, ta ki ya kırılacağımı ya da çılgılık atıp delireceğimi hissedene kadar. *Nasıl yapabiliirdi?* Bu soru başka hiçbir şey gibi içimi kemiriyordu. İçimi yaktı ve beni hasta etti.

"Uyumaya hazırsan kalkabilirim."

"Belli ki yorgunsun, Layla. Burada uyuyabilirsin. Ben sadece uzanacağım zemin."

Bakışlarımı aşağıya kaydırarak başımı salladım. "Bu çok saçma. Ben iyiyim, Gerçekten. İstesem de uyuyamam. Yatağı al."

Aamir durakladı, elini kaldırdı ama sonra indirdi. "Layla... Ben... Yani, ben istemedim. I-"

"Yapma," dedim yataktan fırlayarak.

"Yemin ederim, başka seçeneğim yoktu."

Sanki kalbime mızrak saplamış gibi bedenim sarsılarak durdu. "Başka seçeneğin yok muydu?" Parmağımı ona doğrultarak döndüm. "Başka seçeneğin yoktu!"

"Hayır. Lütfen, beni dinle. I..."

"*Hoşuna gitti.*" Dev, başının hemen üstündeki parmaklıkları kavrayarak güldü. "Bir iki damla gözyaşı dökmüş olabilir ama aleti bir kez ıslandı mı-"

"Kapa çeneni! Bunu bana sen yaptırdın! Yapmazsam onun işini bitireceğini söylemiştin.

Onu öldürecektin."

"Ona izin vermeliydin! Senin yapacağını düşünmek... Aamir. Tanrım, *sana bakamıyorum bile.*"

Aamir, üzüntü ve endişeyle çizilmiş yüzüne rağmen yataktan fırladı. "Seni kaybedemem, Layla. Anlamıyor musun? Bunların hepsi benim suçum. Travis'ten Ram'a, başka ne olursa olsun, seni koruyacağıma söz verdim. Seni koruyacağıma, öldüremeyeceğime!"

Parmaklar bileğimi kavradı, beni daha yakına çekti - üstümde gezindiğini çok net görebildiğim bedenim içine çekti. Bunun benim hayal gücüm olduğunu biliyordum ama ağabeyimi net bir resim oluşturacak kadar çok kez üstsüz görmüştüm ve devin hareketleri beynime çok iyi kazınmıştı. Bunları bir araya getirdiğimde, kafamın içinde iniltileri duyduğumda, ana dilimde kelimeler serbestçe akarken yumruklarım Aamir'e doğru sallanıyordu. Gençliğimden beri konuşmadığım bir dil.

Nasıl yapabildin? Kelimeleri nasıl hatırladığımı bile bilmiyordum ama tekrar tekrar geliyorlardı. "Nasıl yaparsın!"

"Bu da ne? Düşüş mü? Kesinlikle değil."

Ejderha'nın sesiyle çığlıklar boğazımda düğümlendi ve Aamir'in kolları beni ona daha da sıkı sardı. Ağabeyim bizi yatağa yaklaştıırken sendeleyerek attığım adımlarda takılmamayı başardım.

"Gidiyor muyuz? Gitme vakti geldi mi?"

Kardeşimin sesindeki koruyuculuk, geri döneceğini bildiğim tek adama hitap ederken belirgindi.

"Hayır, köle."

Başımı tam zamanında kardeşimin göğsüne yasladım ve bir kadının ilerlediğini gördüm. Daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyordu. Neredeyse nefesimi kesecek kadar güzeldi. Koyu renk saçları omuzlarını geçiyordu ve dizlerinin hemen altına kadar inen siyah bir elbise giymişti. Topukları yüksekti ama yine de çok uzun değildi.

"Layla. Aamir." Hücremizin hemen dışında durdu, beni ve kardeşimi incelerken büyük mavi gözleri düşünceleriyle kısıldı.

"İsimlerimizi biliyor musun?" Serbest bıraktım ve gözleri bakışlarımla buluşmak için geri dönmeden önce alnıma doğru yükseldi.

"Biliyorum. Senin hakkında neredeyse her şeyi biliyorum. Benim adım Everleigh Harper, ama bundan sonra bana Hanımefendi diyeceksin."

Şaşkınlık vurdu. Sonra, şok... öfke. "Hanımefendi? Ama bizi bildiğinizi söylemiştiniz. *Sen bir kadınsın*. Eve gitmek istiyorum. İstiyorum."

"Evin artık benim yanımda. Sahip olduğun ve sahip olabileceğin en iyi şey benim. Gideceğin yer cehennemden farksız. Bunu biliyorum. Orada hayal edebileceğinden çok daha uzun yıllar köle olarak kaldım. Şu anda sana söylemek için buradayım, kaçış yok. Bu adadan değil. Whitlock'tan değil."

"Ama sen... *sen kaçmış olmalısın*. Yani, Metresimiz olduğunuzu söylüyorsunuz."

Kardeşimin sesi üzerine ona doğru baktım. "O haklı. Sen buradasın. Orada değilsin ve artık bir köle değilsin. Nasıl?"

"Bu uzun bir hikaye. Sana asla olmayacağını garanti edebileceğim bir hikaye. Kısacası, özgür değilim. Avlanıyorum. Beni arayan izci, seni öğrenmemin tek sebebi. Travis Sloan. Onu tanıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye tükürdüm. "Onu tanıyoruz."

"Onu tanıyordum." Durakladı. "O artık öldü, en azından sana olanların bedelini ödediğini biliyorsun."

Kardeşim bana doğru yaklaştı. "Onu sen mi öldürdün?"

"Ben öldürdüm."

"Şimdi ne olacak?"

Bakışları kardeşimden ayrılıp bana döndü. "Whitlock'taki bir arkadaşımın bir anlaşma yaptım. İkinizi açık artırmada satın alacak ve

Yakalanma ihtimalime karşı sizi bir daireye yerleştireceğim. Eğer yakalanmazsam, ikiniz de köle olarak kalacaksınız ama Sahibesi ya da Efendisi olmayan köleler olarak. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Özgür müyüz?" Nefes aldım.

"Bir anlamda," diye devam etti. "Üstat Barclane gerektiğinde sana göz kulak olacak ama ben olmasam da kamaralar senin. Yine de dinlemelisin ve iyi dinlemelisin. Mümkün olduğunca içeride kalmalısınız. Eğer kaçmaya kalkışırsanız, sizi oracıkta öldürürler. Bunun imkansız olduğunu söylediğimde bana güvenin ve denemeyin bile. Ölürsünüz. Size yaşamanız için bir şans veriyorum. Whitlock duvarları içinde başka kimseden gelmeyeceğini garanti edebileceğim bir şans."

Usta Draper parmaklıklara doğru geldi ve kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadının bakışı bir şaşkınlık ifadesiydi ama başını sallayarak bana döndü.

"Gitmeliyim. Biraz uyu. Sabah yola çıkıyorsun. Whitlock'a vardığında muhafızların sana söylediği her şeyi yap. Açık artırma gecesine kadar güçlü kalın. Ancak o zaman bir nebze olsun güvende olursunuz. Bunu unutmayın."

"Bekle!" O duraksarken ben ileri atılıp parmaklıkları tuttum. "Oraya vardığımızda ne olacak? Müzayedeye kadar mı? Sonra? Ne yapacağız? Nasıl bir yer? Bir daha dönecek misin?"

Dolgun dudaklar ayrılmış, parıldayan bir ten rengine bürünmüştü. "Emin değilim.

Her şey olabilir. Belki geri dönerim. Belki de bulunurum. İçeriye gelince... Whitlock. Oradaki Efendiler hayal edebileceğiniz en kötü adamlar: katiller, tecavüzcüler, pedofiller, yamyamlar, sadistler. Sizi ele geçirebilirlerse, masum zihninizin hayal bile edemeyeceği şeylerle size işkence edeceklerdir. Tüm efendilerden uzak dur, köle. Tanımadığın herkesten uzak dur, diğer kölelerden bile. Kimseye güvenilmez."

"Yine de sana güvenebiliriz, değil mi?"

Mavi gözler yere düştü, sadece kalkıp devi ölçmek için. Bana döndüklerinde o kadar uzak ve boşlular ki bir adım geri çekildiğimi hissettim.

"Sana zarar vermeyeceğim konusunda bana güvenebilirsin. Bunu benden başkası için bekleme. Bir Hanım ya da Efendi bu unvanı kolay kolay almaz. Hepimizin adı kanla dövülmüştür. Ben onlardan daha iyi değilim, sadece daha dürüstüm."

İtirafıyla birlikte daha da uzaklaşarak devin hücreğine yaklaştı. Adam ortada durmuş, onu yiyecekmiş gibi izliyordu. O da buna izin verdi, bakışlarını daha önce gördüğüm aynı boşlukla karşıladı. Ram'ın da bunu görmesi ve onun bakışları altında kıpırdanması uzun sürmedi.

"Bu o mu?"

Efendi Draper onun yanına taşındı. "Evet, öyle. Akşam yemeği için hazır mısınız? I

sizin için güzel bir eğlence hazırladık."

Kolu dışarı çıktı ve deve karşı duyduğu tiksinti bir gülümsemeyle eridi. Ejderha'nın kolunu tuttu. "Bekleyemem. Yolu göster."

"Bekle. Ben ne olacağım? Beni burada öylece bırakamazsınız." İkili durdu ve ona doğru baktı. "Elbette. Muhafızlar."

Ram bana bir bakış fırlattı. Dudaklarının kenarı geri çekildi ve öfkeyle parmaklıklara doğru hamle yaptım. "Umarım o denizde çürürsün. Umarım seni bütünüyle yutar ve hayal edebileceğin en korkunç ölümle ölürsün!"

Hücre kapısı açılırken, dev adam nefesinin altından bana gülüyordu. Metal kelepçeler Ram'ın bileklerinden birinin etrafına kilitlendiğinde, kafa karışıklığı başını onlara doğru döndürdü. İkincisi o kadar hızlı hareket etti ki, bacağına saplanan iğneye tepki verme şansı olmadı.

"Ne oluyor lan?"

Kolunu havaya kaldıran dev tökezleyerek geri çekildi, yatağın kenarına çarptı ve duvara düştü. Muhafızlar bir şekilde onu kollarının altından kaldırmayı başardığında çıkardığı sesler onu terk etti.

"Tecavüz hoş karşılamadığım bir şeydir, köle. Kimse benim olana zarar veremez. Ve artık ikiniz de benimsiniz. Deniz onu bütün olarak yutmayabilir ama Ejderha bana ateşinin yutacağını garanti ediyor. İkiniz de uyuyun. Bu bir süre için geçireceğiniz son güzel gece olabilir."

Bölüm 19

Everleigh

Serin esinti, tepesinde oturduğumuz dairesel kuleyi hizalayan meşalelerden gelen hafif titrete alevler... uzak taraftaki ateş olmasa, akşam yemeğinin biraz normal olduğunu hayal edebilirdim.

Devin çıplak bedeni bir şenlik ateşinin ortasında, ağzını, göğsünü, belini ve bacaklarını çevreleyen kenevirle bir direğe bağlanmış halde duruyordu. Artık daha bilinçliydi ve kendisini kaçınılmaz kaderine bağlayan ipe karşı mücadele ediyordu.

"Sadece odunları yakıp bu işi bitirecek misin?"

Bir kahkaha. "Ve tüm eğlenceyi kaçırarak mısın? Tabii ki kaçırmayacaksın. Ayağa kalk ve beni takip et."

İtaat ettim. Ne bekleyeceğimden emin değildim ama Efendi Draper bu noktaya kadar normal davranmıştı. Hatta Luke'un yol boyunca durmadan küfretmesine rağmen nazikti. Gavin'e güvenemeyeceğimi söyledi. En büyük korkusu bu adayı terk etmememizdi. G ö r d ü ğ ü m heyecan ve karşılama karşısında haklı olduğundan o kadar da emin değildim. Ne de olsa Üstat şimdiye kadar söylediği her şeye sadık kalmıştı. İkizlerimi görebildim. Adamlarım adada serbestçe dolaşabiliyordu. Tutsak değillerdi ya da çıkamayacakları bir odada tutulmuyorlardı. Tek sıkıntılı kısım Luke ve Gavin'in buluşmasıydı. Tatsız değildi ama Gavin ona bakmadığı için daha garipti. Luke şu anda bile dairesel terasın girişinde dururken sanki kardeşinin yanında değilmiş gibi hissediyordu. Gavin aralarını düzeltmekten söz ediyordu ama henüz onu gerçekten tanımamıştı bile.

"İşte başlıyoruz. Tek yapman gereken," dedi Gavin, garip görünümlü bir silahı elinde gezdirip arkasındaki düğmeyi çevirerek, "nişan almak ve tetiği çekmek. Ne kadar uzun tutarsan, ateş o kadar uzağa sıçrayacaktır. Altındaki bu uzun kısım ateşi besleyen şeydir. Bir dene bakalım."

"Bu bir kaynak makinesi o zaman? Sadece farklı bir tarz mı?" "Doğru."

Silahı aldım, ne kadar ağır olduğuna şaşırdım. Parmaklarım tetiği geri çektiğinde, parlak mavi bir şöret birkaç santim dışarı fırladı.

"Sana teslim etmeden önce yaptığımı gördüğün gibi arkadan da kontrol edebilirsin. " Durakladı. "Emin görünmüyorsun. Senin için başlatayım." Altın gözleri etrafımızı saran ateş ışığının yansımasında bir alev gibi dans ediyor gibiydi.

Yavaşça silahı bıraktı ve beni odun yığınınına götürdü.

"Derilerinin kabarmasını ve kaynamasını izlemek için saatler harcadım. Diri diri yanmak ölmenin en acı verici yollarından biridir, Sahibe. Ve ben bunu izlemekten zevk alıyorum."

"Neden acaba? Sana bu yolu ne gösterdi? Ne oldu da bu hayatı seçtin?"

Bir gülümseme belirdi ve arkayı ayarladı, ayarı olduğu yere çevirdi ve düzeltti. Dakikalar geçti. Konuşmayacağını düşündüğümde, sonunda uzanıp yakasını çekti. Gömleğinin bir düğmesi **a  1 l d 1** . Bir diğeri. Bir üçüncüsü. İçeri girdim, görmemi istediği şeyi aniden gördüğümde gözlerimi kısarak baktım. Yanmış et, göğsünün üst kısmını kaplayan kalın yara izleriyle örülmüş ve gölgelenmişti. Ne kadar aşağıya indiğinden emin değildim.

"Bir adamın ayak parmaklarını kesebilirsiniz. Onu boğabilir, dövebilir, kemiklerini kırabilirsiniz. Onu hiç bilmediği korkularla ve fobilerle tanıtırabilirsiniz. Hatta yumruğunuzu midesine sokup çığlık attırmak için iç organlarını kurcalayabilirsiniz ama ateş, zayıflığı ölçen en gerçek testtir. Bir insanın eşiğini aşan ve onu kırma yeteneğine sahip olan tek şeydir. Beni kırmadı ama çok iyi bir sınavdı. Bana kim olduğumu gösterdi. Nelere katlanabileceğimi gösterdi."

Dudaklarını çekiştirmesini göz kırpması izledi. Deve doğru yürürken Luke'a baktım. Biliyor muydu? Kardeşinin neler yaşadığına dair bir fikri var mıydı? Ve kim tarafından? Hükümet mi? Düşmanlar mı? Bir müteahhit mi? Luke'un kaşları soru sorarcasına birbirine yaklaştığında aklım karıştı.

"Gelin, Bayan Harper. Size iyi vakit geçireceğinize söz verdim. Sensiz başlamak benim için pek kibar olmaz."

Luke öne doğru bir adım attı ama elimi uyarı için kaldırdığımda durdu. Gavin bize dikkat etmiyordu. Onun gözü sadece tecavüzcünün üzerindeydi... Ejderha'nın ateşe vermek istediği kadar benim de acı çekmesini istediğim bir adamın.

"Mmmm. Mm-mmph!"

Boğuk iniltiler beni öne çekti. Korkmuş göründükleri için değil, korkmadıkları için. Dev adam bağlarına karşı çırpınmaya başlamıştı. Sesler gece havasını dolduruyor, içimde beni daha da yaklaştıran yerlere seyahat ediyor gibiydi. *Baştan çıkarma*. Varlığımın her parçasında bunu hissetmeye devam ettim. Travis'in işini bitiremedim. Bunun için öldürme ihtiyacım daha da arttı. Bu adam, bu dev, bir canavardı. Yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyordu. Ve ben de onun işkencesine katılmak istiyordum. Birinin dizginleri ele alıp beni sarsarak uyandırmasına ihtiyacım olduğu gibi buna da ihtiyacım vardı. İçimde dönüp duruyordum. Bunu biliyordum. İçimdeki köle bunu biliyordu. Whitlock'un telefonu çantamdaydı ve Travis'in ölümünden beri bir kez bile çalmamıştı. Buna dayanamıyordum. Ne kadar çok zaman geçerse, o kadar kötü olmak istiyordum.

Bram'ı arayıp neler olduğunu öğrenmek için. *Sesini duymak için.*

"Sorgulamalarımnda oldukça titiz olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Sonuçta, bunun benim uzmanlık alanım olduğunu söyleyebilirsiniz. Konuşturamayacağım biriyle nadiren karşılaştırdım. Ve bu mürettebat sana sırtını dönmekten çok mutluydu Ram. Sadece bu yolculukta bana dört köleye mal oldun. Dört. Benim sorumluluğumdaki mallara zarar vermenden bahsetmiyorum bile. Bunun için seni boynundan aşağı yakacağım. Bayan Harper'dan özür dilediğim için ona senin yüzünü veriyorum."

Silahtan öncekinden çok daha büyük bir ateş fışkırdı ve Gavin'in kolu Ram'ın göğsünün uzak tarafına doğru uzanırken derin çığlıklar havayı doldurdu. Duman ince bir spiral şeklinde yükselmeye başladı ve meşalenin alevinin etrafındaki deri kabarcıklanıp karardı. Vücudu onu bağlı tutan iplerle savaşılmaya başladığında devin sesi daha yüksek, daha derin bir şekilde değişti. Dönmeye ve ileri geri sallanmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Yüzü koyu kırmızıya dönerken, uzun, kalın parmakları hayal edilemeyecek uzunluklara uzanarak eğildi.

"*Mmph! Mmmph!*"

"Ne zaman kavru lan etin kokusunu alsam, önümde eridiğini görsem, bunu tam olarak yandığım yerde hissedebiliyorum. Acılarını hissedebiliyorum. Onların vücudunda gezinen ısının benim vücudumda da iz bıraktığını hissedebiliyorum."

Alev söndü ve Usta Draper bana doğru dönüp meşale tabancasını uzatırken gözlerim kısıldı.

"Neden yapıyorsun o zaman? Acıtmıyor mu?"

"Bazılarının acı olarak gördüğü şeyi, diğerleri zevk olarak görür. Acıyı sever misiniz, Hanımefendi? Size hiç iyi geldi mi?"

"İyi mi?" Gözlerimi hızla kırıştırdım ve Efendime sarılıp onu öptüğüm anları aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Bram için kendimi kesmişim. Bana patlamış mısır getirmişti. O zaman onu her şeyden çok istemişim. Kesikler acıtmıştı ama onun istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Onun için kanarken, ben de bunu istemişim. İyi hissettirmişti. Doğru. "Sanırım birkaç kez oldu."

"İlginç."

"Öyle mi? Aradığım bir şey değil. Ayrıca," kolumu kaldırdım ve meşaleyi Ram'ın sikine doğru tuttum, "artık acı çektiriyorum. Tam tersi değil."

Tetiği çekmemle birlikte çığlıklar en yüksek seviyesine ulaştı. Yanan saçların kokusunu, sıcaklığın altında pişen kaslar takip etti. Gavin'in dudakları birbirine yapıştı ve kaşları içeri çekilirken gülümsedim.

"Sorun nedir? Yanık mı hissediyorsun? Senin için iyi mi?" "Sanırım

bu farklı bir yanık türü." Alt dudağını ısırды, adım attı

Tetiği bıraktığımda daha da yaklaştı. Derin nefesler inilti ve acı dolu hıçkırıklarla bölünüyordu ama Usta Draper mesafeyi kapatırken bunu fark etmedim bile

Aramızda. O bir şey söyleyemeden döndüm ve masaya doğru ilerledim. Gözlerim Luke'unkilerle buluştu ve kaçma ihtiyacımı yansıttığımı biliyordum. Efendi her ne kadar iyi davransa da aptal değildim. Bu adamların hiçbiri güvende değildi. İyi olanlar bile. Genellikle en kötülerini onlardı.

"Açlıktan ölüyorum. Yemek hazır mı dedin?"

Silahı masanın üzerine koyup minderli sandalyeye oturduğumda yumuşak bir kahkaha duyuldu.

"Oynamayı bitirdiniz mi? Daha yeni başladık."

"Eğer unutursanız, bir işkence seansından yeni çıktım. Saatlerdir bir şey yemedim ve korkarım fark ettiğimden daha yorgunum."

"Elbette." İlk kez dikkati kardeşine yöneldi. "Ralla'ya işaret ver. O ilgilenecektir."

Luke büyük fuayeye doğru döndü ve eliyle bir işaret yaptı. Gavin hemen gelip karşıma oturdu. Masanın üzerinde iki bardak vardı. Birinde kırmızı şarap, diğerinde ise çok tanıdık gelen bir içki vardı.

"Bu viski mi?"

Elini kehribar rengi sıvıyı almaktan alıkoyan Gavin bana meraklı bir bakış fırlattı. "Evet. İçiyor musun? Ben sadece şarap sanmıştım. Sormam gerekirdi."

"Hayır, sorun değil. Eskiden viski içerdim ama uzun zaman oldu." "Biraz ister misin?"

Bram anılarıma geri döndü, düşüncelerimi sanki onların sahibiymiş gibi boğdu. Her zaman viski içerdi. Viski severdi. Bir noktada ben de ona düşkünlük geliştirmiştim.

"Çok fazla sorun olmayacaksa belki de yaparım."

"Hiç sorun değil. Ben sürahiyi ve yeni bir bardak getirirken sen de şaraba başla."

Efendi ayağa kalktı ve Luke içeri girerken yanından geçip gitti. O gözden kaybolduğu anda korumam da oraya yöneldi.

"Bundan hoşlanmadım. O... O adamı tanımıyorum. O benim kardeşim değil. Gavin yapmazdı..." Eliyle Ram'a doğru işaret etti. Şarap bardağını elim aldım ve büyük bir yudum aldım, ekşilikten neredeyse anında irkildim. "Belki ağabeyimin öfke sorunları olduğu zamanlar olmuştur ama zevk için bir adamı açıkça yakmak, asla. Gitmek istiyorum. Bundan hoşlanmıyorum. *Ondan* hoşlanmıyorum."

Karıncaalanma dudaklarımı yalamama neden oldu. Luke'a açılma ve öğrendiklerimi ona anlatma ihtiyacı duyuyordum ama dilimin üzerindeki tuhaf uyuşukluk beni bardağa bakmaya itti.

"İkizlerinizi gördünüz. Çoğunlukla iyi olduklarını biliyoruz. İzninizle, bu lanet adadan gidelim. Buradan iyi bir şey çıkmayacak."

başka bir şey yok. Gitmek zorundayız."

Öfke beni yönetirken gözlerim yukarı fırladı. "Bu ada benim evimden farklı değil, yakalanırsam kendini bağlamayı kabul ettiğin evimden. Burası," dedim karanlığı işaret ederek, "gideceğimiz yere kıyasla cennet gibi. Güneş yok, beyaz duvarlar-" Oturduğum sandalyenin altındaki zemin hareket ediyormuş gibi görünürken masaya tutunarak sallandım.

"Hanımefendi, ne oldu? İyi misiniz?"

"İçki," diye nefes aldım, ayağa kalkmaya çalışarak. "İçki."

Kendimi yakalayamadan öne doğru düşerken Luke beni zar zor yakaladı. Dönüyordum. Düşüyordum. Karıncalanma yayılıyor, çeneme, çenem boyunca boğazıma kadar ilerliyordu. Luke beni koluna alıp açık Fransız kapılarına doğru koşarken, eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyordu.

"Konuş benimle. Ne hissediyorsun? Zehirlenme mi?"

Dudaklarım açıldı ama hiçbir şey gelmedi. Uzuvarım her nefeste daha da ağırlaştı ve aniden hareket edemez hale geldim. *Bu hissi biliyordum.* Ve neyin geldiğini de biliyordum. Kalbim patlayarak ritme girdi, ilacın etkilerini besledi ve daha da güçlendirdi. West-Whitlock yağı-gerçekleşmesi gözlerimin şaşırtıcı bir güçle açılmasına neden oldu. Hareketsiz olmama rağmen dehşetimin parladığını biliyordum, özellikle de çok tanıdık bir ses neredeyse tenimi okşar gibi olduğunda.

"Kıçını yavaşlat. Kölemi hiçbir yere götürmüyorsun. Bu iş bitti. Ellerini görebileceğim bir yerde tutmanı ve onu bana getirmeni istiyorum."

Luke bizi sarsarak durdurdu. "*Sen. Seni orospu çocuğu. Sana güvendi!*"

"Onun hatası," dedi Gavin kayıtsızca. "Seni bırakacağımı düşünecek kadar saftı.

onun bir çeşit sonuç olmadan gelmesi. Hatırladığımdan daha da aptalmışsın. Ben Ejderha'yım. Evet, ölümcül, ama genellikle gözden kaçan şey sadakatimdir. Ejderhalar hatalarına sadıktır. Ben ve Efendi Whitlock'un geçmişi çok eskiye dayanır. Biz liderlerin liderleriyiz. Biz, Ana Efendiler, bu dünyayı yönetiriz. Elbette farklılıklarımız oldu ama bu benim kime bağlı olduğumu değiştirmez. Bayan Harper'ın sahibi var Luke. Bağlı olduğumuz en büyük yasayı çiğnedi ve ben buna sahip olamam.

Birden fazla ayak sesi yaklaşıyordu. Özenle dekore edilmiş tavan bulanık olsa da, Efendi Draper ve Bram'ın yaklaştığını anlamak için görmeme gerek yoktu.

"Onu teslim edersen seni öldürmem. Yapmasına izin verdiğin bu pislikten sonra yapmalıyım, ama söz veriyorum sana hiçbir şey olmayacak. Benden değil. Kaderini kardeşinin seçmesine izin vereceğim."

"O benim kardeşim değil. Bu orospu çocuğunu tanımıyorum. Beni hasta ediyorsun, Gavin. Sana ne verdi? Bir kadına sırtını döndüğün için para.

sadece kurtarmaya çalıştığı iki çocuğun durumuyla ilgilenen bir kadın mı? Onların iyiliği için para!"

Geriye doğru yürüyorduk. Oda tekrar hareket ediyordu. Nefesim kesildi ve kolum bir şekilde geçici felçten kurtuldu.

"*Onu bana ver!* Onu ben almadan önce teslim etmesini söyle.

Cömertliğim bir yere kadar Efendi Draper. Kardeşim olsun ya da olmasın, bana Everleigh'i getirmezse olacaklar hiç hoşuna gitmeyecek."

"Luke, gidebileceğin hiçbir yer yok. Hanımını Efendi Whitlock'a ver."

Tekrar dışarı çıktığımızda karanlık bizi yuttu. Yine kolum ve ardından bacağım hareket etti. Sesimi ararken hiçbir şey bulamadım. Gözyaşlarımın yüzümün kenarlarından aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum. Zihnimin bulanıklığı içinde birbiriyle savaşıyor pek çok çatışma vardı.

"Yapmak zorunda olduğum şey için beni affetmenizi istiyorum Sahibem. *Beni affedin.*"

Kelimeler fısıltıyla söylendi ve yan tarafa doğru bir salınım, üzerimden aniden ateş fışkırırken bir iniltiyi serbest bıraktı. Parlak mavi alev geceyi en yumuşak tıslamayla böldü ve Ejderha'nın üzerimde canlandığını hissettim. Luke'un tetiği her çekişinde onu cihazın içinde gördüm.

"Geri çekil! İçeri gir, yoksa yemin ederim sen girene kadar onu yakarım. Geri çekil. Geri çekil!"

Kenara doğru ilerledik ve bu hareket başımı döndürdü. Bu bana Bram'ın görüntüsünü verdi. Genelde arkaya doğru taranmış siyah saçları gözlerinin kenarlarına düşmüş, darmadağınktı, tıpkı benim derinliklerime bakarken görüldüğü gibi. İfadesindeki korku, çılgınca dehşet... İçinde daha önce hiç bu kadar çok duygu görmemiştim. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seviyorum. Seni seviyorum.* Beni seviyordu. Bunu çok net görebiliyordum. Sanki eski Bram geri dönmüştü. Sanki ölen ve kalbimi de beraberinde götüren kişi sonunda geri dönmüştü.

"Everleigh, bebeğim, uyuşturucuyla savaş. Bu adama durmasını söyle. Seni bana getirmesini söyle. Söyle ona. *Savaş.* Eve gitmemizi istiyorum. Birlikte. Lütfen. Sana zarar verecek bir şey yapmadan önce konuşmalısın."

"Kapa çeneni! Seni hayatında isteseydi, kendi özgür iradesiyle dönerdi. Daha önce Whitlock'a girmişti. Neden geri dönmek istesin ki? Seninle *olmak* istemiyor, Bram. O bir köle değil! O bir mahkûm ya da kum torbası değil." Luke devam ederken Bram'ın yüzünde acı ve ardından öfke parladı. "Bu doğru. Bana her şeyi anlattı. Beyaz Oda'da ona nasıl vurduğunu anlattı. Everleigh Harper ikinizin de asla erkek olamayacağı kadar kadın. *Asla* geri dönmeyecek. Asla. O böyle biri değil. Sizinle savaşacak. Biz de sizinle savaşacağız ve kazanacağız. O sonsuza dek özgür olana kadar durmayacağız. Bu, insanların ölmesi ya da kendimizi feda etmemiz anlamına gelse bile. Bu konuda sana söz veriyorum. Şimdi, *geri çekilin.*"

Sonu sıkılmış dişlerin arasından söylendi. Meşalenin bana doğru döndüğünü gördüm ama bunu durdurmak için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. İstesem bile. Ben ne yaptım? Aşk, savaş, ahlak... Kafamın içindeki sesler çılgınlıklarıyla çılgılık atıyordu.

"Onu yakarsan, yemin ederim hayatımın geri kalanını sana bunu ödeterek geçiririm."

"O zaman çekileceksin. Yolumdan çekileceksin ve gitmemize izin vereceksin."

"Cesedimi çiğnemeniz gerek. Everleigh'in bu adadan ayrılmasının tek yolu benimle gelmesi."

Luke başını salladı ve bana bakarken yanakları titriyordu. "Affet beni."

Kör edici bir mavi hızla üzerime doğru geliyordu ve daha önce hiç yaşamadığım bir acı bedenimi eğiyordu. Omzum eriyen bir acıyla patladı ve zihnim çılgılık atarak kulaklarımı sağır etti, ta ki dudaklarımdan çıkan tiz ses kulağımı tırmalayıp yabancı gelene kadar.

"Hayır!" Bram bıçağını çekerek saldırdı. "Sen ölü bir adamsın. Sen lanet olası bir ölüsün!"

Alev Bram'e doğru fırladı, ancak bana daha yakın durdu. "Çekil. Uzaklaş."

İnlerken bedenimi bir titreme aldı ama hâlâ iletişimden yoksundum.

"Çekil!"

Yukarıda mavi bir tıslama duydum ve pazularımı ısıtmaya başlayan sıcaklık seslerin artmasına neden oldu. Bram'in dudakları aralandı ve boğazından bir kükreme koptu. Gözlerinde gördüğüm an anlamıştım. *Yenilgi*.

"Eğer onunla birlikte gidersen, ölümünü sonsuza dek dünyada yankılanacak bir ölüm haline getirmeyi kendime görev edineceğim. Sana nasıl acı çektireceğimin acımasızlığını duymayan tek bir ruh bile kalmayacak. Ve bunun bedelini ödeyeceksin. Hayatımı ortaya koyuyorum."

"Senin hayatın benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onunki önemli. Yapman gerekeni yap, ama ben de yapacağım. Yara izleri, o hayatta kalabilir. Sen Whitlock, o yaşayamaz."

Daha sıcak, bacaklarım rastgele sarsıntılarla tekmelenene kadar yandım. Bir hıçkırık beni sarstı ve kolum yaklaşan alevin altında köpürdü. Yanık deri ve saç kokusu ciğerlerime doldu, burun deliklerime katran gibi yapıştı. Her nefes alışımda diri diri yandığımın kokusunu alıyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Lanet olsun, ondan uzak dur!"

"Çekil o zaman! Bırak bizi gidelim!"

"Ben...*yapamam*. Everleigh, lütfen. Savaş! *Söyle ona!* Buna bir son ver." Ama yapamadım. Luke kapıya doğru yürüyordu ve adamlar

biz yaklařtıķķa ayrılıyordu. Bram kafese kapatılmış bir hayvana benziyordu, sanki bıķađını kullanmanın yollarını hesaplıyormuş gibi bıķađını kavrıyordu. Ama beni daha da kötü yakmadan bunu yapması imkânsızdı.

"Everleigh. Köle!"

Işık bizi yuttu ve Bram bir anda görüş alanımdan çıktı.

Luke adamlarıma bağırıp ne kadar üzgün olduğunu mırıldanırken biz koşuyor, koridorlarda yarışıyoruz. Öürlerini duydum. Ama adamlarım hiçbir yerde yoktu. Ne en son girişe yakın bir yerde görüldükleri odada, ne de nihayet vardığımızda kaçış uçağında.

Bölüm 20

Layla

Uyku bir türlü gelmiyordu. Kardeşimin horlama sesleriyle saatler geçti. Dev gitmişti. Sahibemin söylediğine göre, muhtemelen bir yerlerde kül olmuş, rüzgârda özgürce savruluyormuş. Özgür, benim asla olamayacağım gibi. Ölümüne sevinmeliydim, sevinmiştim de ama tüm bu olayların yarattığı bir boşluk vardı. Umudu engelledi. Neşeyi ya da adaleti uyuşturdu.

Köşede kıvrıldığım yerden gelen gıcırtya baktım. Aamir esnedi ama yan tarafına daha fazla kıvrıldığı için gözlerini açmadı. Mide bulantım geri geldi ve başımı tekrar eğerek yere baktım. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve çenemi dizlerime yaslarırken bacaklarıma daha sıkı sarıldım. Sallanma ihtiyacı geldi ve eğer denge olmasaydı, bu hissin tadını çıkarabilirdim. Ama yine de başım dönmeye devam ediyordu.

"Şu andan itibaren benden kaçmayı mı planlıyorsun? Benden şu anda olduğundan daha fazla uzaklaşamazsın."

Daha sıkı sıkarken başımı kaldırıp bakmadım.

"Layla, lütfen bana sırtını dönme. Tiksindiğini biliyorum. Ben de kendimden iğreniyorum. İçim o kadar *hasta ki*. Tanrım... *konuş benimle*. Bunu sensiz yapamam. Üzgün olduğumu söyledim. Çok üzgünüm ama seni öldüreceğini düşünmüştüm. Yapmazsam öldüreceğini söyledi. Bunu sana yapmamaya çalıştım. Elimdeki her şeyle onunla savaştım ama o kadar çoktu ki. Sana yalvarıyorum, bana bak!"

Derin bir nefes alırken başımı kaldırdım. "Ne söylememi istiyorsun? Bana tecavüz ettin, Aamir. Bana, *kız kardeşine*. Zorla tecavüz olsun ya da olmasın, sana böyle bir şey yapman için rıza göstermedim, göstermem de. Kafama silah dayayıp 'ya kardeşinin seni becermesine izin verirsin ya da ölürsün' deselerdi, her seferinde ölümü seçerdim."

"Peki ya roller tersine dönseydi? Zayıf ve kendimden geçmiş bir şekilde yatağa uzansaydım? Ya hayatımı tehdit etselerdi? Ya sana benimle seks yapmanı yoksa beni öldüreceklerini söyleselerdi? Hayatımı kurtarmak için bunu yapar mıydın?"

Cevap beni boğdu. Ayağa kalktım ve parmaklıklara tutunurken ona sırtımı döndüm.

"Yapacağını biliyorsun. Beni kurtarmak için her şeyi yaparsın, çünkü bu

Kim olduğumuzu. Biz biriz, unuttun mu? Birbirimiz olmadan, biz bir hiçiz. Tanrım, Layla, biz hiçbir şey için ayrı kalmadık. Birimizin olduğu yerde, diğeri de vardır. Söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun. Bunu yapmak zorunda olduğumu da biliyorsun. Ayrı kalamayız. Bu şekilde hayatta kalamayız."

Gıcırtilar geri döndü ve Aamir'in eli omzuma yerleştğinde irkilmekten kendimi alamadım. Kollarını bana doladığında bile içime kap an m a y a devam ettim.

"Kes şunu. Bana tekrar sarıl. Bunun sana ne yaptığını görmüyor musun? Bu iblislere güç veriyorsun. Ben senin kardeşinim. Seni herkesten daha çok seviyorum. Affedilemez bir şey yaptım. Bunu biliyorum. Ama seni kaybetmeye dayanamadığım için yaptım. Seni koruyacağıma söz verdim ve o anda yapabileceğim tek şey buydu."

Elleri kollarımı ona sarılana kadar yukarı kaldırdı. Dayanabileceğimden emin olmadığım bir dokunuşla başlayan şey, gözyaşlarına dönüştü. Gözyaşlarım hızla akmaya başladı, ardından öyle bir duygu seline kapıldım ki ruhumu yırtan hıçkırıkları durduramadım.

"Şşşt. Biliyorum. Tanrım, acını biliyorum. Hissediyorum. Paylaş. Bu son değil, Layla. Bu son olmayacak. Öyle ya da böyle kurtulacağız. Sana bu sözü verdim ve ömrümün sonuna kadar da tutacağım. Yemin ederim tutacağım."

Arka planda anahtar şingirtıları yankılanıyordu. Başımı kaldırıp gözyaşlarımı silerken Usta Draper'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Yanında başka bir adam vardı. Uzun boylu, siyah saçlı ve mavi gözlü bir adam. İkisi de Aamir ve beni izliyordu ama benim dikkatimi çeken Ejderha oldu.

"Hanımım nerede? Hâlâ burada mı? Onu görmek istiyorum."

Adamlar birbirlerine baktı ve muhafız da onlar yaklaşırken onları takip etti. İkisinin de görünüşü dağınıktı ama uzun boylu adam daha kötüydü. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve çok yorgun görünüyordu. Benim gibi içten içe yorgun.

"Bu Efendi Whitlock. Gideceğiniz yer onun."

Hanımımın sözlerini hatırlayarak bir adım geri çekildim. Whitlock'tan kaçıyordu. Bu adamdan mı? Evet, kaçıyordu. Bunun mümkün olduğunu görebiliyordum. Yakışıklıydı. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamdı. Onu seviyor muydu?

Onu seviyor muydu?

"Sahibem mi?"

Aamir'in kolu etrafımda sıkılaşıarak beni geri getirdi.

"O gitti." Usta Whitlock sert bir yutkunmayla ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Üzerindeki takım elbise ceketi açıktı ve onu örten soluk mavi gömleğin düğmeleri neredeyse yarıya kadar çözülmüştü. Oldukça gevşemiş bir kravat takmamış olsaydı, bu biraz doğal görünebilirdi.

boynunda.

"Geri dönecek mi? Kız kardeşim onu seviyor. Burada bize bakmaya yardım etmek istiyor. Bu *Whitlock*."

"Geri dönecek ama korkarım size h a k k ı olmayan bir rahatlık verdi. Hanımefendi..." diye devam etti, yine yutkunmak zorunda kaldı. "Everleigh'in başı çok büyük belada. O Whitlock'a ihanet eden biri ve benden köle almaya hakkı yok. Açık artırmalar düzenliyoruz. Kimse yasadışı yollardan satın alınamaz ve o da bunu yaptı."

"Ama...?" Başım bir ileri bir geri gidip geliyordu ve bizi parmaklıklardan uzaklaştırırken paniğim Aamir'inkine dönüştü. "Metresimiz olmayacak mı? Bizi başkasına mı satacaksın?"

Efendi Whitlock'un başı sallandı. "Sen değil, köle. Sadece kardeşin ve esmer kız. Görünüşe göre Efendi Draper, Everleigh'e verdiği tüyonun bedeli olarak seni seçmiş. Yaran konusunda da haklı. Seni satmak zor olurdu. B ö y l e s i daha iyi. Bana k a l ı r s a , yirmi yedi-çift-oh-dokuz, artık Whitlock'un malı değilsin. Satıldın."

Gözlerim Ejderha'ya dikildi. "Bekle. Ne? Bekle... *Sattın mı?* Ona mı? Onu kandırdın," diye bağırdım. "Ona tuzak kurdun! Şimdi de beni kardeşimden mi koparacaksın?"

Odaya daha fazla muhafız girince sessizlik hakim oldu. Anahtarlar bir kez daha şingırdadı. Kapı kilitlenip açıldığında yine ağlıyordum. Çılgılık atarak kollarımı ve bacaklarımı Aamir'in etrafına kilitledim. O da bir koluyla beni sıkıca tutuyor, bir yandan da çok sayıdaki adamla savaşımaya çalışıyordu.

"Layla! Layla!"

"Onu almayın! Bırakın beni gideyim! Ben de Whitlock'a gitmek istiyorum!"

Parmaklar belime saplandı ve başka birinin kolu karnımın etrafında kilitlendi. Fiziksel olarak birbirimizden ayrılmaya zorlanıyorduk ve bu konuda benim ya da Aamir'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sahip olduğu her şeyle savaşıyordu: savuruyor, tekmeliyordu. Birkaç adamdan kan akıyordu ama onu yakalamışlardı. Birbirimize doğru uzanırken ikimizi de kapıya doğru sürüklüyorlardı. Birbirimizden bir metre uzaktaydık, çok geçmeden de *bir dünya*.

"Efendiler, lütfen! Masters! Ona ihtiyacım var. I-Aamir!"

"Layla! Seni seviyorum. Geri döneceğim! Söz veriyorum. Geri döneceğim!"

Kapıdan çıktığımız anda Üstat Whitlock yeni sahibime başıyla selam verdi. Onların bir yöne gittiği yerde, Üstat Draper ve muhafızlarımız bizi ters yöne götürdüler. O kadar çok hıçkırıyordum ki Aamir'in adını zar zor söyleyebiliyordum. Onu sevdiğimi söylememiştim. Veda etmemiştim. Beni teselli etmeye çalışırken ona zar zor sarılmışım.

Soluk kırmızı taş duvarlar yanlarımda bulanıklaştı. Adım adım yükseldik.

Her katta biraz daha üşüyordum. İçimdeki buz beni yeniden hissizleştiriyordu, tıpkı Aamir'in kırıp geçtiği ve bana bağımlılığı hatırlattığı zamanki gibi. Bu gerçek değildi. Bu benim hayatım değildi.

"O nasıl? İlaçların etkisi geçti mi?"

Başımı çevirdim ve Gavin'i gördüğümde gözyaşlarım yavaşladı. Sanki olanlar hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi telefonla konuşuyordu. Ahizeden yüksek sesle bağıırıyordu ve biz devam ederken telefonu bir santim geri çekti.

"Siktir git, Luke. Başka seçeneğim yoktu. Seni aptal! Ona numaramı vermek mi? Beni izlenebilir bir telefondan aramasına izin vermek mi? O hat güvenli değil, yoksa numarayı hiç bulamazdın. O aramaları herhangi biri yapıyor olabilirdi!" Durdu, dinlerken birkaç saniye sessiz kaldı. "Evet, çocuğu aldı. Ben kızı kurtardım." Altın rengi gözleri tekrar bana kaydı ve ağzı buruştu. "Burada benim yanımda daha güvende değil, ama Sahibenizin hazır olduğu zaman için hâlâ bir kölesi var. *Acele etme.*"

Devam edecek...

Yazar Hakkında

Alaska Angelini karanlık, çarpık sonsuza dek mutlu sonların En Çok Satan Yazarıdır. Şu anda Wisconsin'de yaşıyor, ancak bir kurusun düşmesiyle hareket ediyor.

Birkaç ay sonra tekrar kontrol edin ve yeni bir yerde yaşaması garanti.

Saplantılı, takipçi, mega-alfa kahramanlar/anti-kahramanlar onun işi. İçine biraz ip, kelepçe ve bir iki kırbaç atın ve büyü'nün başlamasını izleyin.

Daha fazla bilgi edinmek için onunla bağlantı kurmak istiyorsanız, alaska_angelini@yahoo.com adresine e-posta gönderebilir veya onu [Facebook](#)'ta bulabilirsiniz. Ayrıca <http://www.alaskaangelini.com> web sitesine de uğrayabilirsiniz.

Twitter: <http://twitter.com/alaskaangelini>

Goodreads: <http://goodreads.com/alaskaangelini>

Pinterest: <http://pinterest.com/alaskaangelini>

Yeni mektup: <http://alaskaangelini.us9.list-manage1.com/subscribe?u=bab41358f98da39a35c46dccb&id=19172fa88c>

Bu yazarın diğerk kitapları:

A.A. Dark- [24690](#)

A.A Dark- [White Out \(24690-Kitap 2\)](#)

A.A Dark- [Deli Kız \(Anna'nın Günlükleri
Monroe\)](#)

[A.A Dark-27001 \(Whitlock'a Hoş Geldiniz, 1.
Kitap\) Dayanılmaz](#)

[SLADE: Karanlığın Esiri](#)

[BLAKE: Karanlığın Esiri](#)

[GAIGE: Karanlığın Esiri](#)

[LILY: Karanlığın Esiri, Özel Baskı 1 CHASE:
Karanlık ve Tehlikeli CCTD Seti 2 İzle Beni:
Stalked](#)

[Rush](#)

[Dom Up: Devlin Black 1](#)

[Dom Fever: Devlin Black 2](#)

[Bu Dom: Devlin Black 3](#)

Karanlık Paranormal aşığı mısınız? Alaska'nın diğerk
kitaplarına göz atın
okur ...

[Kurt \(Kurt Nehri 1\) *FİLM için seçildi!](#)

[Av: Marko Delacroix 1 Kan](#)

[Bağı: Marko Delacroix 2](#)

Yem: Marko Delacroix 3

Kural: Marko Delacroix 4

Saltanat: Marko Delacroix

5

Çok Yakında!

